

ISSN 2278-4381

June, 2026
Volume-15,
Issue-58

SHANTI-E JOURNAL OF RESEARCH

*Most Referred & Peer Reviewed
Multi Disciplinary E Journal of Research*

CHIEF EDITOR

Dr. Rajeshkumar A. Shrimali

Assistant Professor
Shree H. S. Shah College of Commerce, Modasa.

CO-EDITOR

P. R. Sharma

EXECUTIVE EDITOR

Dr. Rambhai V. Baku

SHANTI E JOURNAL OF RESEARCH ISSN 2278-4381

**Multi Disciplinary and Peer-Reviewed
Research Journal in India**

Chief Editor

Dr. RAJESHKUMAR A. SHRIMALI

ASSISTANT PROFESSOR

Shree H.S.Shah College Of Commerce, Modasa Dist- Arrvalli

CO-Editor

Dr. P R SHARMA

ASSISTANT PROFESSOR

SHRI M.B.PATEL SCIENCE COLLEGE, ANAND

EXECUTIVE Editor

Dr. RAMBHAI V. BAKU

PUBLISHED BY

<http://www.shantiejournal.com/>

Regular Editorial Board

MANAGING EDITORS

Name	Designation	University	Place -College
Pro. Parimal M.Upadhyay	Assistant Professor Ges Class-2	Guj Uni, Ahmedabad.	Government Commerce College- Ahmedabad.
Pro.D.K.Bhoya	Assistant Professor	HNGU PATAN	Mahila Arts College Motipur,Himmtnagar.
Dr. Bhavinbhai S.Shah	Associate Professor Ges Class-2	Guj Uni, Ahmedabad	Gujarat Arts & Commerce College- Ahmedabad.
Dr.Omparakash H.Shukla	Associate Professor Ges Class-2	Guj Uni, Ahmedabad	Gujarat Arts & Commerce College- Ahmedabad
Pro.Dr.Priteshkumar S.Rathod	Assistant Professor Ges Class-2	S P University, v v nagar, anand	Government Gujarat Arts & Commerce College-Naswadi.
Pro.Dr.Rajesh. M. Sosa	Assistant Professor	Krishnkumarsinhji Uni. Bhavangar.	Valiya Arts & Commerce College Bhavangar.

SHANTI E JOURNAL OF RESEARCH- A PEER REVIEWED AND REFFERED JOURNAL (PEER REVIEWED COMMITTEE)

The following Experts are working as a guide in M.Phil and Ph.D Degree. They are provide their service in our shanti e journal of research at free of cost. Papers published only after review through their important guidance, advice correction and required instructions.

Name	Designation
❖ Dr.Devjibhai maru (Assistant Professor Government Arts College-Talaja.Dis-Bhavnagar.)	Chief in sociology
❖ Dr.Mahendrakumar A.Dave (Associate Professor, Shree Somanath Sanskrit University-Veraval)	Chief in Sanskrit
❖ Dr.Parvinsinh R.Chauhan (Associate Professor, Bosmiya Arts & Commerce College-Jetpur.)	Chief in Hindi
❖ Dr. Bhaveshbhai L.Dodiya (Assistant Professor, R.R.Lalan College-Bhuj-Kachchh)	Chief in Chemistry
❖ Dr. Nareshkumar Yayantilal Parikh (Associate Professor, P.S.Scince & H.D. Arts College-Kadi.)	Chief in History
❖ Dr.Nimeshkumar D.Chaudhari (Associate Professor, Faculty of physical education and sports science, Gujarat vidyapith, sadara, Gandhinagar)	Chief in Physical Education
❖ Dr.C.M.Thakkr (Principal, T.A. Chatvani Arts & J.V Gokal Trust Commerce College,Radhanpur,Patan.)	Chief in Commerce
❖ Dr.Samyak M Makwana (Associate Professor, R.R.Lalan College-Bhuj-Kachchh)	Chief in Psychology
❖ Dr.IROS Vaja (Associate Professor, M.V.M Arts College Rajkot)	Chief in English
❖ Dr.Hemaben Jikadra (Associate Professor, Gujarat Arts & Science College(Aft) Ellishbredge Ahemdabad)	Chief in Political Science
❖ Pro. Ramesh L.Deshmukh (Associate Professor, Tolani Arts & Science College Aadipur)	Chief in Gujarati
❖ Dr.C.S.Zala (Associate Professor, R.R.Lalan College-Bhuj-Kachchh)	Chief in Economics

“Shanti E Journal Of Research” is a Quarterly based Research Journal

Copy Right, June-2026, All Rights Reserved

- **No part of this publication may be reproduced or copied in any form by any means without prior written permission**
 - **“Shanti E Journal Of Research” holds the copyright to all articles contributed in this publication. In case of reprinted articles “Shanti E Journal Of Research” holds the copyright for the selection, sequence, introduction material, summaries and other value additions**
 - **The view expressed in this publication are purely personal judgments of the authors and do not reflect the view of “Shanti E Journal Of Research”. The views expressed by external authors represent their personal views and not necessarily the views of the organizations they represent.**
 - **All efforts are made to ensure that the published information is correct. “Shanti E Journal Of Research” is not responsible for any errors caused due to oversight or otherwise.**
-

Editor's Column

The blast of knowledge at the universal hut due to scientific dynamics has without doubt redefined the very concept of new Era. The main set-up of education especially higher education-has become a subject of study and scrutiny for the scholars and practitioners who have a hunger desire to face change and challenges. It is because we, the creature beings, are brilliant with the faculty of option and a liberated will.

Unlike other type, we are not planned. We can make choices and use our free will to act and get our objectives. Inequities in learning opportunities, quality of educational military and level of learning success persist by gender, rural/town locality, ethnic backdrop, and socioeconomic status.

The quality of education and the aptitude to define and monitor this quality is absent in most upward countries. The means and span of education continue to be fine and curbed to past models of delivery, and the use of other channels continues to be informal and subsidiary. The increase in quantitative and qualitative demand for education is not in step by an raise in funds.

At this point in time, it is safe to situation that the split of views on the risk of change is marvelous. We, the publishers of Research Genius E Journal, are very much eager to view some aspect of these changes through academic article contributed by impressive scholar and social group. The nearby issue contains papers with decisive coming and scrutiny as well as orderly argument and reflection on various theme of language, prose, information technology, commerce and so on. We trust this will positively be helpful for the community who desire transform.

Chief-Editor

Dr. Rajeshkumar A. Shrimali

**SHANTI
E JOURNAL
OF RESEARCH****JUNE:- 2026,
VOLUME-15, ISSUE-58****INDEX**

Sr.	Title	Page
1.	Tourism Policy of India (A Comprehensive Analysis of Central tourism policy with special reference to Swadesh Darshan Scheme, PRASHAD Scheme and E-Visa Scheme) - Haresh B Dayatar	1-12
2.	Knowledge Infrastructure and Libraries: Pillars of Viksit Bharat - Purvi Nirmal	14-24
3.	Judicial Interpretation of the Right to Privacy in India: From <i>M.P. Sharma</i> to <i>K.S. Puttaswamy</i> - Dr. Prithvirajsinh M Jadeja	25-34
4.	WORKING CAPITAL MANAGEMENT AND OPERATING PROFITABILITY: A FINANCIAL ANALYSIS OF SELECTED INDIAN DEFENCE COMPANIES - Heena R. Rathod. Dr. Mukesh G. Prajapati	35-40
5.	Digital Literacy and Research Support: Strengthening the Role of Libraries in Viksit Bharat 2047 - Purvi Nirmal	41-43
6.	"A Statistical Study of Budgetary Control Practices and Organizational Performance in Manufacturing Companies" - Dr. Dilip K. Parmar	44-51
7.	Cyber Fraud in Investment and Risk Management - Kacha Banshi Dineshbhai	52-54
8.	"IMPACT OF DIGITAL PAYMENTS ON FINANCIAL REPORTING ACCURACY: A DATA ANALYSIS APPROACH" - Dr. Manojkumar H. PUROHIT	55-62

9. 'મૂલ્ય શિક્ષણ અને સમાજ વિકાસમાં મીડિયાનું યોગદાન' (ગુજરાતી દૈનિકોમાં શિક્ષણના સમાચાર- એક અધ્યયનના સંદર્ભે) Contribution of Media in Value Education and Social development (A Study with special reference to Educational News published in Gujarati Dailies)
- જેઠાભાઈ રઘુભાઈ સેનવા 63-68
10. A study on the Growth of Credit Card Usage and Its Impact on Consumer Spending Habits in Gujarat
- Dr. Rajeshkumar J. Tanna 69-75
11. 'ઘેર જતાં' સર્જકના બાળપણનું સ્મૃતિચિત્ર
- પ્રજાપતિ કિંજલકુમાર રમણલાલ 76-79
12. પ્રયોગશીલતા અને ગુજરાતી ભાષાનું પદ્ય સાહિત્ય
- ડૉ. નિરૂપા ટાંક 80-89
13. સ્ત્રી-સંવેદનાનું ભીનું આલેખન : 'બાચું'
- ગોવિંદભાઈ જેઠાભાઈ ઘાડિયાલા 90-91
14. 'સુદામાચરિત્ર'માં પ્રેમાનંદકાલીન ગુજરાતનો સાંસ્કૃતિક ચહેરો
- ડૉ. જયના પરમાર 92-97
15. પરિભાષેન્દુશેખરે અનુબન્ધવિચાર:
- ડૉ. ભાવેશકુમાર ચન્દુલાલ જોષી 98-102
16. શ્રીમદ્ આદ્યશંકરાચાર્ય : बुद्धि और भाव का अत्यन्त दुर्लभ संयोग
- Nayan D. Jethava 103-106
17. કલ્પેશ પટેલની 'વાડ'વાર્તામાં વસુધૈવ કુટુમ્બકમ ભાવના અને ગ્રામચેતનાનું નિરૂપણ
- હિતેશકુમાર વિનોદચંદ્ર મોદી 107-110
18. ધોરણ 9 નાં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો અભ્યાસ A Study of Mathematical Reasoning Ability of the Students Possessing High and Low Achievement of Standard IX
- ડૉ. મીના હરદાસભાઈ રાઠોડ 111-117

Tourism Policy of India (A Comprehensive Analysis of Central tourism policy with special reference to Swadesh Darshan Scheme, PRASHAD Scheme and E-Visa Scheme)

Haresh B Dayatar

Research Scholar

Department of Economics, Saurashtra University, Rajkot

Abstract

Tourism is a vital sector of the Indian economy, contributing significantly to GDP, employment, and cultural exchange. India's tourism policy has evolved over the decades, focusing on sustainable growth, infrastructure development, and global competitiveness. The government has introduced various policies to improve tourism infrastructure, enhance foreign tourist arrivals, and promote domestic tourism. This paper examines India's tourism policies, their impact, challenges, and future directions, with a detailed analysis of government initiatives, sustainability efforts, and digital transformations in the sector.

Keywords

Tourism, India, policy, sustainable development, economy, infrastructure development, Tourism challenges, Tourism strategies, digitalization, employment.

1. Introduction

India has one of the most diverse landscapes, cultures, and heritage sites, making it a globally attractive tourist destination. From the Himalayas in the north to the beaches in the south, and from the Thar Desert in the west to the lush green forests in the northeast, India offers a rich variety of travel experiences. The tourism industry in India has been recognized as a major contributor to the country's GDP, providing employment to millions of people both directly and indirectly. The government has been actively promoting tourism through strategic policy frameworks, focusing on areas such as digital transformation, infrastructure development, safety measures, and sustainable tourism. India's tourism policy aims to create an environment that fosters international and domestic tourism while preserving cultural heritage and promoting eco-tourism.

2. Research Objective

- To Evaluate Scheme for tourism by central government
- To Know State wise Implication of Tourism Scheme
- To Know State Wise Allocation of Fund by central Government

3. Methodology for this Research

This research paper based on secondary data. Quantitative method for research is used in this research paper. I use table for describe data. And for analysis first I divided whole nation in 4 cluster which are East, West, North and South. After that I analyze allocation in three division. Which are highest,

moderate and lowest. I analyze E-visa Scheme year wise and compare the increasing and decreasing beneficiaries and its respective cause.

The time frame for this research study is as follows: Here, the time frame for the Swadesh Darshan Scheme is from January 2015 to January 2025, the time frame for the Prasad Scheme is from 2014 to 28 February 2023, and the time frame for the e-Visa Scheme is from 2014 to 2022.

4. Evolution of Tourism Policies in India

4.1. Pre-LPG Reform Era (1947–1991)

Before India's economic liberalization in 1991, tourism was primarily managed at the state level, with limited central government intervention. The early policies were focused on developing basic infrastructure to accommodate foreign tourists.

1967 Tourism Policy: This was one of the first structured initiatives to promote tourism in India. It focused on infrastructure development, hotel construction, and improving transport facilities.

National Committee on Tourism (1988): Recognizing the economic potential of tourism, the government set up this committee to lay a foundation for structured tourism development.

4.2. Post- LPG Reform Era (1991–Present)

With the economic reforms of 1991, India opened its doors to globalization, leading to increased foreign investments and the growth of tourism. Policies were designed to enhance infrastructure, branding, and the promotion of cultural tourism.

National Tourism Policy 2002: This policy marked a shift towards public-private partnerships (PPP) to improve tourism infrastructure. It also introduced new segments such as rural tourism, eco-tourism, and medical tourism.

Incredible India Campaign (2002–Present): A flagship promotional initiative aimed at attracting international tourists through digital and media campaigns.

National Tourism Policy 2022: Focuses on sustainable and responsible tourism, leveraging digital transformation and promoting regional tourism circuits.

5. Key Features of India's Tourism Policy

5.1. Economic Contributions

Tourism is a key contributor to India's economy, accounting for approximately 7% of the country's GDP. The sector provides employment to around 39 million people, directly and indirectly. It also plays a significant role in driving foreign exchange earnings.

According to the World Travel & Tourism Council (WTTC) The total contribution of travel and tourism to GDP in 2022 was approximately \$200 billion. The sector is projected to generate 53 million jobs by 2028. International tourist arrivals in India crossed 10 million in 2019 with expectations of further growth post-pandemic recovery.

5.2. Promotion of Tourism

The government has been actively promoting tourism sectors to diversify the industry and attract different categories of tourists.

Medical Tourism: India has emerged as a top destination for medical travelers due to affordable healthcare and world-class treatment facilities.

Eco-Tourism: The focus is on promoting sustainable travel experiences in national parks, wildlife sanctuaries, and biodiversity hotspots.

Spiritual Tourism: Mahakumbh Mela, Pilgrimage centers like Varanasi, Amritsar, and Puri see millions of tourists annually.

Adventure Tourism: Destinations such as Rishikesh, Ladakh, and Goa are hubs for trekking, rafting, and water sports.

6. Challenges in Indian Tourism

Despite its progress, the tourism sector in India faces several challenges.

Infrastructure Gaps: Inadequate road networks, lack of clean public amenities, and limited high-quality hotels in rural areas.

Safety Concerns: Issues related to women's safety and crime against tourists.

Environmental Sustainability: Overcrowding in popular destinations leading to ecological degradation.

Seasonal Dependency: Tourism peaks in certain seasons, leading to inconsistent revenue flow.

7. Government Initiatives and Strategies

The government has launched various schemes to improve tourism infrastructure and attract foreign and domestic travelers.

7.1 Swadesh Darshan Scheme (2015):

The Swadesh Darshan Scheme, launched by the Ministry of Tourism, Government of India, in 2014-15, is a central sector initiative aimed at developing theme-based tourist circuits across the country. The primary objective is to harness the tourism potential of India by creating world-class infrastructure that enhances visitor experience and promotes sustainable tourism.

7.1.1 Key Features of the Swadesh Darshan Scheme:

1. Theme-Based Circuits: The scheme focuses on developing tourism circuits based on specific themes that hold significant cultural, historical, or natural value. These circuits include the Buddhist Circuit, Coastal Circuit, Desert Circuit, Eco Circuit, Heritage Circuit, Himalayan Circuit, Krishna Circuit, North-East Circuit, Ramayana Circuit, Rural Circuit, Spiritual Circuit, Sufi Circuit, Tirthankar Circuit, Tribal Circuit, and Wildlife Circuit.

2. 100% Central Funding: The Swadesh Darshan Scheme is entirely funded by the central government for the project components undertaken for public funding. This approach ensures uniform development and standardization across various tourist destinations.

3. Leveraging CSR Initiatives: The scheme aims to leverage voluntary funding available through Corporate Social Responsibility (CSR) initiatives of Central Public Sector Undertakings and the corporate sector, thereby encouraging private sector participation in tourism infrastructure development.

4. Comprehensive Development: The scheme encompasses the development of tourism and allied infrastructure, tourism services, human capital development, destination management, and promotion, all backed by policy and institutional reforms.

7.1.2 Evolution to Swadesh Darshan 2.0:

In response to the evolving needs of the tourism sector and to promote sustainable and responsible tourism, the Ministry of Tourism revamped the scheme as Swadesh Darshan 2.0. This updated version represents a generational shift, focusing on destination-centric development rather than theme-based circuits. The key objectives of Swadesh Darshan 2.0 include:

Sustainable Development: Emphasis on developing sustainable and responsible tourism destinations that align with local culture and environment.

Vocal for Local: Promoting local products, arts, and crafts to provide an authentic experience to tourists while supporting local economies.

Aatmanirbhar Bharat: Realizing India's full potential as a tourism destination to achieve a self-reliant nation.

7.1.3 Implementation and Impact:

Since its inception, the Swadesh Darshan Scheme has sanctioned numerous projects across various states and Union Territories, focusing on infrastructure development, capacity building, and skill development. The scheme has played a pivotal role in enhancing the tourist experience, increasing tourist footfall, and generating employment opportunities in the tourism sector.

7.1.4 State-wise Implications of Swadesh Darshan Scheme in India

The Swadesh Darshan Scheme, launched by the Ministry of Tourism, Government of India, focuses on developing theme-based tourist circuits across various states and Union Territories (UTs) to promote tourism infrastructure and enhance visitor experiences. Below is a state-wise summary of the projects sanctioned under this scheme, including the number of projects and the total sanctioned amount as of February 28, 2023.

State/UT	Number of Projects	Sanctioned Amount (₹ in Cr)
Uttar Pradesh	7	494.91
Karnataka	5	373.98
Tamil Nadu	3	302
Madhya Pradesh	4	282.86
Bihar	5	262.73
Rajasthan	3	243.89
Jammu & Kashmir	3	232.4
West Bengal	3	209.74

Goa	2	197
Mizoram	2	194.2
Telangana	2	194.08
Assam	2	185.66
Kerala	2	179.47
Nagaland	2	179.13
Meghalaya	2	176.39
Gujarat	3	176.22
Tripura	2	164
Punjab	2	159.94
Arunachal Pradesh	2	146.49
Andhra Pradesh	3	141.53
Manipur	2	141.14
Sikkim	2	140.65
Himachal Pradesh	2	140.13
Uttarakhand	2	134.74
Odisha	2	126.4
Jharkhand	2	122.44
Chhattisgarh	1	96.1
Maharashtra	2	89.18
Haryana	1	70.91
Chandigarh	1	53.58
Andaman & Nicobar	1	42.19
Dadra & Nagar Haveli	1	22.12

(Source: Ministry of Tourism)

7.1.5 State-wise Analysis Swadesh Darshan Scheme

The Swadesh Darshan Scheme, launched by the Government of India, has played a pivotal role in strengthening tourism infrastructure across various states and Union Territories (UTs). The scheme's financial allocation and project distribution provide critical insights into regional tourism development and investment priorities.

1. State-wise Investment Trends

Highest Fund Allocation:

Uttar Pradesh (₹494.91 Cr, 7 projects) received the highest financial support. This is likely due to its rich cultural and religious tourism attractions, including Varanasi, Ayodhya, Agra, and Mathura.

Karnataka (₹373.98 Cr, 5 projects) also secured significant funding, reflecting its diverse tourism assets such as heritage sites (Hampi), beaches (Gokarna), and wildlife reserves.

Tamil Nadu (₹302 Cr, 3 projects) is another major recipient, capitalizing on spiritual tourism (Madurai, Rameswaram) and coastal attractions (Mahabalipuram).

Moderate Fund Allocation:

States such as Madhya Pradesh (₹282.86 Cr, 4 projects), Rajasthan (₹243.89 Cr, 3 projects), and Jammu & Kashmir (₹232.40 Cr, 3 projects) received moderate funding.

These allocations indicate a strong push for heritage and adventure tourism, with destinations like Khajuraho, Jaipur, and Gulmarg receiving infrastructure enhancements.

Lowest Fund Allocation:

Smaller UTs such as Dadra & Nagar Haveli (₹22.12 Cr) and Andaman & Nicobar Islands (₹42.19 Cr) received lower allocations, possibly due to their limited land area and lower tourist footfall compared to major states.

2. Cluster Disparities in Project Distribution**North vs. South India:**

Northern states (UP, Himachal, Uttarakhand, Punjab, and Rajasthan) have collectively received significant funding due to their strong religious and heritage tourism appeal.

Southern states (Tamil Nadu, Karnataka, Kerala, and Telangana) have also benefited, indicating a balanced investment strategy.

Eastern and Northeastern States:

States like Assam, Meghalaya, Manipur, and Nagaland have received notable investments, recognizing their eco-tourism and cultural tourism potential.

West Bengal (₹209.74 Cr, 3 projects) has moderate funding despite having heritage sites like Sundarbans and Darjeeling, indicating a possible gap in fund allocation.

3. Sector-Wise Impact**Cultural and Heritage Tourism:**

States with historical landmarks and religious sites (UP, Rajasthan, Tamil Nadu) dominate in terms of project numbers and funding.

This aligns with the government's focus on reviving heritage tourism through initiatives like PRASHAD Scheme and Buddhist Circuit Development.

Eco-Tourism and Adventure Tourism:

States such as Himachal Pradesh, Arunachal Pradesh, and Meghalaya received investments for wildlife sanctuaries, trekking circuits, and nature-based tourism.

Beach and Coastal Tourism:

Goa, Odisha, and Kerala have been prioritized, ensuring better amenities for domestic and international tourists.

7.2 PRASHAD Scheme (2014):

The Pilgrimage Rejuvenation and Spiritual Heritage Augmentation Drive (PRASHAD) is a central sector scheme launched by the Ministry of Tourism, Government of India, in the financial year 2014-2015. The scheme aims to develop and identify pilgrimage sites across India to enrich the religious tourism experience.

7.2.1 Objectives of the PRASHAD Scheme:

1. Holistic Development: To integrate pilgrimage destinations in a prioritized, planned, and sustainable manner to provide a complete religious tourism experience.

2. Infrastructure Enhancement: To develop world-class infrastructure in pilgrimage sites, including amenities like accommodation, sanitation, and connectivity, thereby elevating the overall tourist experience.

3. Sustainable Tourism Practices: To adopt sustainable development practices that promote eco-friendly tourism, ensuring the preservation of the environment and cultural heritage.

4. Community Participation: To create opportunities for local communities through skill development and livelihood generation programs related to pilgrimage tourism.

7.2.2 Key Components of the PRASHAD Scheme:

Infrastructure Development: This includes upgrading roads, enhancing connectivity, and developing essential amenities at pilgrimage sites to improve accessibility and comfort for pilgrims.

Pilgrim Experience Augmentation: Efforts are made to enrich the spiritual and cultural experience of pilgrims through facilities like interpretation centers, digital interactions, and improved site management.

7.2.3 State-wise Implications of PRASHAD Scheme in India

The PRASHAD (Pilgrimage Rejuvenation and Spiritual, Heritage Augmentation Drive) Scheme, initiated by the Ministry of Tourism, Government of India, aims to develop pilgrimage and heritage destinations across various states and Union Territories (UTs) to enhance tourism infrastructure and enrich visitor experiences. Below is a state-wise summary of the projects sanctioned under this scheme, including the number of projects and the total sanctioned amount as of January 31, 2024.

State/UT	Number of Projects	Sanctioned Amount (₹ in Cr)
Uttar Pradesh	5	169.45
Andhra Pradesh	3	128.94
Madhya Pradesh	3	108.21
Bihar	4	97.94
Maharashtra	2	96.85
Jharkhand	2	94.94
Rajasthan	2	94.04
Odisha	2	91.72
Himachal Pradesh	2	85.38
Uttarakhand	2	85.16
Chhattisgarh	2	84.97
Jammu & Kashmir	2	84.39
Assam	2	83.97

West Bengal	2	69.74
Punjab	2	69.31
Gujarat	2	67
Karnataka	2	64.06
Manipur	1	53.3
Tamil Nadu	3	50.99
Haryana	1	49.36
Mizoram	1	47.87
Kerala	1	46.14
Sikkim	1	43.7
Goa	1	41.14
Arunachal Pradesh	1	40.43
Telangana	1	39.24
Tripura	1	37.8
Meghalaya	1	30.38

(Source: Press Information Bureau)

7.2.4 Analysis of the PRASHAD Scheme's State-wise Impact

The PRASHAD (Pilgrimage Rejuvenation and Spiritual, Heritage Augmentation Drive) Scheme, launched by the Ministry of Tourism, Government of India, aims to develop pilgrimage and heritage sites to boost religious and cultural tourism. The state-wise data highlights the distribution of projects and funds under the scheme. Below is a detailed analysis of its implications.

1. Investment Trends & Regional Distribution

The total number of projects sanctioned varies across states, with some states receiving higher allocations due to their religious significance and footfall of tourists.

Uttar Pradesh leads with 5 projects (₹169.45 crore), aligning with its status as a major religious tourism hub (Varanasi, Ayodhya, Mathura, etc.).

Madhya Pradesh (₹108.21 crore), Bihar (₹97.94 crore), and Maharashtra (₹96.85 crore) also receive substantial funds, reflecting their strong spiritual and heritage tourism potential.

Northeastern states like Manipur, Meghalaya, and Mizoram received smaller allocations (₹30-53 crore), indicating that these regions are still developing their tourism infrastructure.

2. State-Wise Priority & Tourism Potential

High Investment States: Strong Religious & Cultural Tourism Base

Uttar Pradesh, Madhya Pradesh, Maharashtra, Bihar, and Rajasthan: These states have a rich heritage of Hindu, Buddhist, Sikh, and Jain pilgrimage sites, justifying higher investments.

Odisha (₹91.72 crore): With sites like Puri and Konark, it plays a crucial role in religious tourism.

Punjab (₹69.31 crore): The funding supports Sikh tourism, including the Golden Temple and Anandpur Sahib.

Moderate Investment States: Growing Heritage Tourism

Himachal Pradesh (₹85.38 crore): Investments aim to develop temples, monasteries, and heritage sites in the hill state.

West Bengal (₹69.74 crore): Funding enhances religious tourism, including Kali temples and Buddhist monasteries.

Tamil Nadu (₹50.99 crore): A state with a deep-rooted temple culture benefiting from the scheme.

Low Investment States: Emerging Destinations

Tripura, Meghalaya, Mizoram, and Arunachal Pradesh have received limited funding (₹30-50 crore), suggesting a focus on new pilgrimage circuits and infrastructure development in Northeast India.

Goa (₹41.14 crore): Known for beaches, it is receiving funding for spiritual and heritage sites beyond conventional tourism.

3. Key Observations on Scheme Implementation

Uneven distribution of funds: Some high-tourist states (Rajasthan, Gujarat, Karnataka) received moderate allocations, while some emerging tourism states saw higher proportional funding (e.g., Jharkhand ₹94.94 crore).

Focus on infrastructure development: Many projects involve road connectivity, sanitation, visitor amenities, and cultural centers, improving the overall pilgrimage experience.

Balanced approach: While major religious hubs dominate funding, there is a push to promote lesser-known sites in Northeast and tribal regions.

4. Impact on Religious Tourism & Economic Growth

Tourism Revenue Growth: The PRASHAD Scheme boosts pilgrimage tourism, which contributes significantly to local economies, hospitality, and handicraft industries.

Employment Generation: Development of religious circuits has led to job creation in transport, hotels, and guided tourism services.

Heritage Conservation: The scheme has promoted restoration and maintenance of temples, gurdwaras, and historical sites.

5. Future Outlook & Recommendations

Expand coverage to more pilgrimage circuits in Northeast, tribal regions, and unexplored heritage sites.

Increase funding for states with rich tourism potential, like Rajasthan, Gujarat, and Kerala, to maximize religious tourism benefits.

Integrate technology for smart tourism (QR-coded guides, virtual tours, digital ticketing) to enhance visitor experiences.

Sustainability Focus: Develop eco-friendly infrastructure, waste management, and crowd control measures at high-footfall pilgrimage sites

7.3 E-Visa Facility:.

India introduced the E-Visa facility as part of its broader efforts to boost tourism by simplifying the visa process for international visitors. The initiative has evolved over time to enhance accessibility, increase tourist inflows, and contribute to economic growth.

7.3.1 Introduction of E-Visa (2014)

The Electronic Travel Authorization (ETA) system was launched in November 2014 to facilitate easier entry for foreign tourists.

Initially available to 43 countries, the scheme was later expanded.

7.3.2. Expansion and Renaming (2015-2016)

In 2015, the scheme was renamed E-Visa and expanded to 113 countries.

It was further categorized into three types:

E-Tourist Visa

E-Business Visa

E-Medical Visa

7.3.3. Further Enhancements (2017-2019)

More Categories Added:

E-Conference Visa (for attending seminars and conferences).

E-Medical Attendant Visa (for individuals accompanying patients).

Extended Duration:

The validity period was increased from 30 days to 60 days with double entry for tourists.

Expansion to More Countries: By 2019, 165+ countries were eligible.

7.3.4. Post-COVID-19 Changes (2021-2022)

The E-Visa facility was temporarily suspended due to the pandemic but resumed in March 2021.

The government made further improvements to facilitate smoother visa issuance, contributing to a tourism revival.

7.3.5. Current Status and Future Prospects (2024 Onward)

Available to 171 countries, covering a majority of international travelers.

5-year E-Tourist Visa introduced for multiple entries.

Plans for AI-driven processing and further digitization to reduce approval times and enhance security.

7.3 6 Impact on Tourism Development

Increased Tourist Arrivals– The simplified process led to record international arrivals, significantly boosting India's tourism sector.

Higher Foreign Exchange Earnings– With more tourists spending in India, foreign exchange reserves have grown.

Promotion of Niche Tourism– Medical, business, and conference visas helped expand India's tourism beyond leisure.

7.3.7 Beneficiaries of E-Visa Scheme in Tourism Sector

The e-Tourist Visa Scheme was launched by the Government of India on November 27, 2014, to facilitate easier travel for foreign tourists. The scheme has significantly impacted foreign tourist arrivals (FTAs) in India. Below is a data table summarizing the number of FTAs availing e-Tourist Visas from 2014 to 2022.

Year	Number of FTAs (in thousands)
2014	39.1
2015	445.3
2016	1079.7
2017	1697.0
2018	2374.0
2019	2928.3
2020	0.836
2021	0.287
2022	0.456

(Source: Statista)

7.3.8 Analysis of E-Visa Beneficiaries in the Tourism Sector (2014-2022)

The E-Tourist Visa Scheme was launched in 2014 to simplify travel procedures for foreign visitors and boost tourism in India. The data provided in the table highlights the trend of foreign tourist arrivals (FTAs) through e-Tourist visas from 2014 to 2022. Below is a detailed analysis of this data:

1. Growth Phase (2014-2019): Rapid Increase in E-Visa Usage

2014: The scheme was introduced in late 2014, leading to 39.1 thousand FTAs availing e-Tourist visas.

2015: The number jumped to 445.3 thousand, a 10x increase, indicating a strong positive response to the initiative.

2016-2019: The numbers continued to grow steadily, reaching 2.93 million in 2019, showing the increasing global acceptance of India's e-Visa facility.

The expansion of e-Visa eligibility to more countries and the ease of online application contributed to this massive adoption.

2. Decline Due to COVID-19 (2020-2021): Drastic Drop in Tourism

2020: Due to the global COVID-19 pandemic and travel restrictions, FTAs on e-Tourist visas collapsed to 0.836 thousand, nearly a 99.7% decline from 2019.

2021: The impact continued, with only 0.287 thousand tourists availing the e-Visa. This period saw massive disruptions in international travel, leading to revenue losses in the tourism sector.

3. Post-Pandemic Recovery (2022): Slow Rebound

2022: With the gradual reopening of international travel and relaxation of restrictions, e-Tourist visa usage saw a slight increase to 0.456 thousand.

However, this number is still far below pre-pandemic levels, indicating that global tourism had not yet fully recovered by 2022.

4. Key Factors Influencing the Trend

Government Policies & Expansion: The Indian government consistently expanded the e-Visa scheme to include more countries, which directly impacted growth before 2020.

Ease of Process: Digital transformation and simplification of visa formalities played a crucial role in attracting more tourists.

COVID-19 Impact: The drastic decline in 2020-2021 highlights the sensitivity of the tourism sector to external shocks like pandemics.

Post-Pandemic Travel Behavior: Despite some recovery in 2022, the fear of new variants, economic slowdowns, and travel restrictions affected the speed of revival.

5. Future Outlook (2024 & Beyond)

With increasing global travel confidence, India's e-Visa system is expected to regain its momentum.

Government initiatives like "Dekho Apna Desh" and reduced visa fees could attract more international tourists.

The adoption of AI-driven visa processing and expansion to more countries can further enhance e-Visa adoption.

By 2025, India may see a full recovery, reaching or exceeding pre-pandemic e-Tourist visa levels.

8. Importance of Study

This Study help to future Researcher for research about Tourism Policy of India. This Study useful for understanding our central tourism policy and its key components. This Study help to find importance of central tourism policy in India. This Study useful for know fund allocation to the states through the different tourism policy. This Study useful for knowing beneficiaries of E-Visa Scheme.

9. Future Prospects and Recommendations

To ensure the continued growth of the tourism sector, India must focus on:
Sustainable Tourism Practices: Implement stricter regulations to prevent environmental degradation.

Regional Development: Promote lesser-known destinations to reduce pressure on popular sites.

Technology Integration: Use AI, AR/VR, and blockchain for smart tourism solutions.

Security Enhancements: Strengthen tourist police forces and improve emergency response systems.

10. Conclusion

India's tourism policy has evolved significantly, aligning with global trends and sustainability goals. With continued government support, private sector collaboration, and technological advancements, India can strengthen its position as a top global tourist destination.

References

1. Bhatia, A. K. (2012). *Tourism development: Principles and practices* (2nd ed.). Sterling Publishers Pvt. Ltd.
2. Goeldner, C. R., & Ritchie, J. R. B. (2016). *Tourism: Principles, practices, philosophies* (12th ed.). Wiley.
3. Hall, C. M., & Page, S. J. (2019). *The geography of tourism and recreation: Environment, place, and space* (5th ed.). Routledge.
4. Singh, S. (2008). *Domestic tourism in Asia: Diversity and divergence*. Earthscan.
5. Ministry of Tourism, Government of India. (2022). National tourism
6. policy 2022. Government of India.
7. Ministry of Tourism, Government of India (2022).
8. National Tourism Policy 2022.
9. WTTC Reports on India's Tourism Economy.
10. Incredible India 2.0 Reports (2023).
11. Statista. (2025). Number of foreign tourist arrivals (FTAs) availing e-Tourist Visa in India from 2014 to 2022. Retrieved from <https://www.statista.com>
12. Ministry of Tourism, Government of India. (2022). National Tourism Policy 2022. Retrieved from <https://tourism.gov.in>
13. World Travel & Tourism Council (WTTC). (2022). Economic impact reports: India tourism economy. Retrieved from <https://wttc.org>
14. Press Information Bureau (PIB), Government of India. (2023). PRASHAD and Swadesh Darshan schemes – Fund allocation and implementation updates. Retrieved from <https://pib.gov.in>
15. Incredible India Campaign. (2023). Tourism promotion initiatives and reports. Retrieved from <https://www.incredibleind.in>

Knowledge Infrastructure and Libraries: Pillars of Viksit Bharat

Author: Purvi Nirmal

Affiliation: Chief Librarian, Gujarat Adani Institute of Medical Sciences, Bhuj

Date: January 2026

Abstract

India's vision of Viksit Bharat (Developed India) by 2047 hinges on the strength of its knowledge systems. This paper argues that knowledge infrastructure—comprising digital public infrastructure, robust networks, open standards, repositories, and human capacity—and libraries—as trusted, equitable, and networked institutions—are foundational to realizing this vision. It presents a conceptual framework linking knowledge infrastructure to socio-economic outcomes; maps the policy landscape (NEP 2020, National Mission on Libraries, National Digital Library of India, Research and Innovation ecosystems); highlights the strategic role of libraries across sectors (education, health, agriculture, livelihoods); and proposes an actionable roadmap for 2026–2030 aligned to SDGs and India's demographic realities. Key themes include interoperability and metadata quality, community-centered service design, AI adoption with ethics and inclusion, capacity building, funding and governance models, and impact measurement through meaningful indicators. The paper concludes that investing in libraries as local nodes of national knowledge infrastructure yields multiplicative returns in learning outcomes, innovation capacity, and democratic participation—central to Viksit Bharat.

Keywords: Viksit Bharat, Knowledge Infrastructure, Digital Public Infrastructure, Libraries, NEP 2020, NDLI, National Mission on Libraries, Open Access, Metadata, AI in Libraries, Information Literacy, India 2047, SDGs

1. Introduction

The ambition of Viksit Bharat by 2047 calls for integrated investments in human capital, institutions, and technology. Among the least expensive yet highest-yield levers in this transformation are libraries—as places, platforms, and people—and the broader knowledge infrastructure that connects them to learners, researchers, practitioners, and communities. In an era of ubiquitous data, the challenge is less access than meaningful access: content that is discoverable, credible, accessible to all abilities and languages, and linked to services for learning, health, livelihoods, and citizenship. Libraries are uniquely positioned to translate infrastructure into capabilities—skills, opportunities, and outcomes.

This paper advances a practical argument: India can accelerate its development trajectory by systematically centering libraries within the national knowledge infrastructure, investing in standards and systems as much as in spaces and staff, and aligning services to local needs while leveraging national platforms. It synthesizes policies, programs, and best practices from India and global bodies; proposes a model that unifies connectivity, content, capacity, and community; and offers a 2026–2030 roadmap toward 2047.

2. Conceptual Framework: From Infrastructure to Impact

2.1 Defining Knowledge Infrastructure

Knowledge infrastructure is the set of platforms, policies, standards, networks, content repositories, and human competencies that enable the creation, organization, discovery, validation, and use of knowledge. It interconnects:

- Digital public infrastructure (DPI): identity, payments, data exchange layers.
- Connectivity: broadband, device access, power reliability.

- Content ecosystems: scholarly communications, open educational resources (OER), government data, health and agricultural advisories, cultural heritage.
- Libraries and information services: physical and digital collections, community spaces, reference services, research support, information literacy.
- Standards and governance: metadata, preservation, privacy, ethical AI, licensing.
- Human capacity: librarians, educators, researchers, community facilitators.

2.2 Impact Pathways

The infrastructure produces impact through pathways:

1. Access → Discovery → Use: Good metadata and interoperable platforms turn content into usable knowledge.
2. Skills & Mediation: Librarians and digital navigators enable meaningful use, reducing misinformation and inequities.
3. Networks & Partnerships: Cross-sector links (health, agriculture, MSMEs) translate information into services.
4. Trust & Inclusion: Libraries' social capital ensures equitable and safe access, especially for marginalized communities.
5. Feedback & Evidence: Data on usage and outcomes guide continuous improvement and funding justification.

3. Policy and Program Landscape (India & Global)

3.1 India's Education and Research Policies

- National Education Policy (NEP) 2020 positions libraries as integral to school and higher education, emphasizing digital resources, multilingual access, experiential learning, and research ecosystems. NEP calls for technology integration, open access, and capacity building for teachers and librarians.
- National Mission on Libraries (NML) has aimed to modernize libraries, develop a National Virtual Library, and promote networking and capacity building.
- National Digital Library of India (NDLI) aggregates millions of resources across languages, disciplines, and formats for all learners.
- e-ShodhSindhu consolidates e-resources for higher education institutions; Shodhganga hosts Indian theses; INFLIBNET supports research services, repositories, and training.
- DPI initiatives (e.g., identity and data exchange layers) enable equitable access, authentication, and scalable service delivery.

3.2 Global Frameworks and Guidance

- UN SDGs connect libraries to education (SDG 4), industry/innovation (SDG 9), reduced inequalities (SDG 10), and strong institutions (SDG 16).
- IFLA/UNESCO Public Library Manifesto (2022) reaffirms libraries as free, accessible, and community-anchored institutions supporting literacy, learning, and cultural inclusion.
- Open Access and Open Science movements, backed by UNESCO's 2021 Recommendation on Open Science, emphasize equity, transparency, and multilingualism.
- FAIR data principles (Findable, Accessible, Interoperable, Reusable) guide research data management.

4. Libraries as Strategic Hubs

4.1 Academic & Research Libraries

- Scholarly Communications: Institutional repositories, preprint support, data services, research impact advisory, and open access publishing guidance.

- Teaching & Learning: Information literacy embedded in curriculum; faculty partnerships for OER.
- Research Support: Systematic reviews, data management plans (DMPs), bibliometrics/altmetrics, grant compliance.

4.2 School Libraries

- Foundational Literacy & Numeracy (FLN): Age-appropriate, multilingual collections; story hours; reading interventions.
- Digital Readiness: Device-sharing models, offline-first content for low-bandwidth settings, curated safe resources.
- Parent & Community Engagement: Take-home reading kits, reading ambassadors, library clubs.

4.3 Public Libraries

- Citizen Services: Assisted access to e-governance portals; digital identity and entitlements navigation.
- Livelihoods & MSMEs: Market info, skilling hubs, entrepreneurship clinics, maker spaces.
- Cultural Heritage: Local history projects, oral archives, community exhibitions.

4.4 Health & Medical Libraries

- Evidence to Practice: Clinical decision support resources, point-of-care tools, literature appraisal training.
- Consumer Health Information: Plain-language health literacy programs; combating misinformation.
- Research & Ethics: Trial registries, data stewardship, compliance with ethics and consent.

5. Core Building Blocks of Knowledge Infrastructure

5.1 Connectivity and Access

- Broadband to every public library, school, and health facility.
- Shared device models, community Wi-Fi, solar/backup power for resilience.
- Offline-first content caches and local mirrors for low-connectivity districts.

5.2 Content and Collections

- National-level aggregation via NDLI and institutional repositories.
- Open Licensing: Use CC licenses for OER and research outputs where feasible.
- Multilingual & Accessible Formats: Indic language interfaces; DAISY/EPUB3 for accessibility; audio, Braille-ready files.

5.3 Standards and Interoperability

- Metadata: Dublin Core, MARC21, BIBFRAME, schema.org; authority control (VIAF), persistent identifiers (DOI, ORCID, ROR).
- APIs & Protocols: OAI-PMH for harvesting, SWORD for deposits, RESTful APIs for services.
- Preservation: LOCKSS/CLOCKSS, OAIS-based workflows; checksums, format migration policies.

5.4 Platforms and Services

- Integrated Library Systems (ILS/LMS) with discovery layers and SSO; support Koha/DSpace/Omeka and cloud options.
- Research Data Services: Data catalogs, repositories, and DMP tools aligned to FAIR.
- Learning Platforms: OER commons, local content creation, microlearning modules.

5.5 Human Capacity and Communities of Practice

- Competency Frameworks: Digital curation, data literacy, instructional design, AI literacy, community engagement, accessibility.

- Continuous Professional Development (CPD): Micro-credentials, blended training, mentorship networks.
- Volunteer & Fellowship Models: Student ambassadors, rural digital navigators, research data fellows.

6. Ethical, Inclusive, and Responsible AI in Libraries

6.1 Use Cases

- Discovery & Summarization: AI-enhanced search, entity extraction, and multilingual query expansion.
- Metadata Generation: Assisted subject tagging, OCR correction, authority reconciliation.
- Patron Services: Chat-based reference with guardrails; accessibility (captioning, text-to-speech, alt-text).
- Collections Intelligence: Gap analysis, demand prediction, duplication detection.

6.2 Guardrails and Governance

- Privacy & Consent: Minimal data retention; informed consent for analytics; differential privacy.
- Bias & Equity: Diverse training corpora; audits; human-in-the-loop for sensitive contexts.
- Transparency: Model cards; explainability for recommendations; clear disclaimers.
- Procurement & Compliance: Open standards; exit plans; IP and licensing clarity.

7. Inclusion, Accessibility, and Community-Centered Design

- Universal Design: WCAG 2.1 compliant interfaces; ramps, signage, quiet rooms, tactile aids.
- Linguistic Inclusion: Interfaces and collections across major Indian languages; community translators for niche dialects.
- Gender and Social Inclusion: Safe spaces; targeted programs for women, SC/ST communities, migrants, and persons with disabilities.
- Rural and Remote Access: Bookmobiles, satellite kiosks, telecenters, and library “pop-ups” during markets/fairs.
- Infomediaries: Training local volunteers to mediate government schemes, health information, and learning modules.

8. Governance, Funding, and Partnerships

8.1 Governance Models

- National–State–Local Alignment: Clear roles for policy, funding, and implementation; standards enforced through incentives.
- Advisory Councils: Representation from librarians, educators, health, agriculture, MSMEs, youth, and persons with disabilities.
- Data Stewardship: Ethical data use policies; open-by-default for non-sensitive content; audit trails.

8.2 Funding Mechanisms

- Public Funding: Multi-year grants; capex for infra and opex for staffing/CPD; performance-linked enhancements.
- CSR and Philanthropy: Targeted to innovation pilots, makerspaces, digitization, and accessibility features.
- Cost-Sharing & Consortia: Subscription consortia, shared repositories, pooled procurement for economies of scale.

8.3 Partnerships

- Universities & Research Institutes: Joint repositories, co-authored OER, internship pipelines.
- EdTech & HealthTech: Co-developing tools with public oversight; sandboxing prior to scale.
- Civic Bodies & NGOs: Community programming, local history, literacy drives.
- Industry & Startups: MSME knowledge services, patent/innovation clinics, mentorship.

9. Measurement and Evidence: From Outputs to Outcomes

9.1 Key Indicators

- Access: New memberships; footfall; device sessions; Wi-Fi hours; accessibility accommodations delivered.
- Content: Items digitized; OER created/adopted; multilingual titles; open access share of outputs.
- Use & Learning: Course integrations; information literacy sessions; assessment gains; credential uptake.
- Research & Innovation: Deposits in IRs; datasets published; citations/downloads; collaborations; patents supported.
- Community Outcomes: MSME support cases; health information sessions; e-governance transactions facilitated.
- Equity: Usage by marginalized groups; rural/urban parity; gender-disaggregated stats.

9.2 Methods

- Mixed Methods: Usage analytics + surveys + interviews + case studies.
- Outcome Harvesting: Trace significant change stories to library interventions.
- Benchmarking: Cross-institution dashboards; national league tables for learning and openness.
- Data Ethics: Aggregate, anonymize, and inform users about analytics practices.

10. Case Vignettes (Illustrative)

Note: These vignettes are generalized composites to illustrate models that can be localized.

1. District Public Library as Digital Navigator Hub: Staff trained as “scheme navigators” help citizens apply for documents and benefits, run weekly digital safety classes, and host women entrepreneurs’ market information clinics.
2. Medical College Library Evidence Desk: A rapid literature response service supports clinicians with curated summaries within 24–48 hours, improving protocol adherence and reducing information overload.
3. University IR + Data Repository: Mandated deposit of theses, preprints, and datasets under open licenses increases visibility and collaborations; adoption of ORCID/ROR improves attribution.
4. School–Community Library Cluster: A block-level cluster shares mobile collections, organizes weekend reading festivals, and runs mother–child reading circles to boost FLN.
5. Regional Heritage Digitization: Community-led digitization of rare manuscripts and oral histories, with multilingual metadata and open access, supports research and cultural tourism.

11. Roadmap to 2030 (with a View to 2047)

Phase I (2026–2027): Foundations and Quick Wins

- Connectivity & Power: Ensure reliable broadband and backup power for all district public libraries, medical college libraries, and block-level school clusters.

- Discovery & Interoperability: Adopt national metadata profiles (Dublin Core + schema.org), OAI-PMH exposure, and persistent identifiers (ORCID/DOI/ROR) across publicly funded institutions.
- Open Access Policies: Enact institutional OA policies; mandate deposit of theses, preprints, and datasets.
- CPD Launch: National micro-credential program for librarians in information literacy, data stewardship, and AI literacy.
- Community Programs: Scale “Digital Navigators” and “Health Literacy Corners” in public and medical libraries.

Phase II (2028–2029): Scale and Integration

- Repository Federation: Federate institutional repositories with NDLI; enable cross-institution search and analytics.
- AI Services with Guardrails: Pilot AI-assisted cataloging, multilingual discovery, and accessibility tools; publish model cards and evaluation reports.
- OER Expansion: Co-create localized curricular OER with SCERTs/NCERT, medical councils, agricultural universities; set translation pipelines.
- Measurement Framework: National dashboard with outcome indicators and equity lenses; annual public report.

Phase III (2030): Consolidation and Resilience

- Preservation & Continuity: Implement LOCKSS/CLOCKSS and OAIS-aligned policies; disaster recovery drills.
- Sustainable Funding: Blend public, consortial, and CSR funding; five-year rolling plans.
- Community Governance: Library advisory committees institutionalized; youth and women’s representation mandatory.
- International Linkages: Align to UNESCO Open Science recommendations; participate in global data networks.

Vision 2047: Every Indian learns, works, and innovates with trustworthy, inclusive, and interoperable knowledge services, with libraries recognized as the most-used and most-trusted public institutions in knowledge-driven development.

12. Risks and Mitigations

Risk	Mitigation
Digital divide and low device access	Shared devices, offline-first content, community Wi-Fi, device lending
Low-quality or biased AI outputs	Human-in-the-loop, audits, diverse corpora, transparent model reporting
Privacy and data misuse	Minimal data collection, clear consent, privacy-by-design
Fragmented systems and duplication	National standards, interoperability mandates, federated discovery
Sustainability & staff turnover	Multi-year funding, CPD pipelines, local talent development
Linguistic and accessibility gaps	Systematic translation, assistive tech, WCAG compliance

13. Practical Toolkit for Librarians and Administrators

- Policies & Templates: OA policy templates; DMP checklists; data ethics guidelines.
- Technical Stack (Open Source First): Koha (ILS), DSpace/DSpace-CRIS (IR), Omeka (exhibitions), VuFind (discovery), OJS (journals).

- Metadata & PIDs: Dublin Core + local application profile; authority control; ORCID for researchers; ROR for institutions; Crossref/DataCite DOIs.
- Programs: Information literacy curriculum (tiered); research support clinics; MSME and farmer advisory days; youth maker clubs.
- Partnerships: MoUs with local colleges, hospitals, agriculture offices, and NGOs; CSR collaborations for equipment and training.
- Evaluation: Quarterly dashboards; outcome harvesting; user advisory panels.

14. Conclusion

Viksit Bharat requires more than infrastructure—it requires institutions that translate infrastructure into human capability. Libraries, as equitable spaces staffed by trained professionals and embedded in communities, are the most efficient public investment to convert data into knowledge and knowledge into development. By integrating libraries into the national knowledge infrastructure—through standards, platforms, capacity, and partnerships—India can accelerate learning, research, innovation, and inclusion. The roadmap presented here builds on existing national strengths and global guidance, with practical steps for the next five years and a clear line of sight to 2047. Investing in libraries is not a cultural luxury; it is a development imperative.

References (General, Open/Non-Copyrighted Sources)

1. National Education Policy (NEP) 2020. Ministry of Education, Government of India.
2. National Mission on Libraries (NML). Ministry of Culture, Government of India.
3. National Digital Library of India (NDLI). Indian Institute of Technology Kharagpur.
4. INFLIBNET Centre: e-ShodhSindhu, Shodhganga, ShodhShuddhi (Plagiarism Detection), IR support.
5. UNESCO (2021). *Recommendation on Open Science*.
6. UN Sustainable Development Goals (SDGs). United Nations: SDG 4 (Quality Education), SDG 9 (Industry, Innovation and Infrastructure), SDG 10 (Reduced Inequalities), SDG 16 (Peace, Justice and Strong Institutions).
7. IFLA/UNESCO Public Library Manifesto (2022). International Federation of Library Associations and Institutions.
8. FAIR Principles. Wilkinson, M. D., et al. (2016). *Scientific Data* 3, 160018 (principles articulated for findability, accessibility, interoperability, reusability).
9. Open Access Policies and Licenses. Creative Commons (CC BY, CC BY-SA, etc.); Budapest Open Access Initiative (2002).
10. OAIS Reference Model. ISO 14721:2012 for digital preservation concepts.
11. LOCKSS/CLOCKSS. Stanford University Libraries: “Lots of Copies Keep Stuff Safe.”
12. ORCID, Crossref, DataCite, ROR. Persistent Identifier infrastructure for research information management.
13. WCAG 2.1. Web Content Accessibility Guidelines by W3C.
14. Schema.org & Dublin Core. Metadata schemas for web and collections interoperability.
15. VIAF (Virtual International Authority File). OCLC and participating libraries.

Note: The above references are general, non-copyrighted or policy/standards resources that provide authoritative guidance. For an institutional submission, you may complement them with specific national circulars, implementation reports, or peer-reviewed studies.

10. Real-World Case Studies (India & Global)

Case Study 1: National Digital Library of India (NDLI)

Institution: IIT Kharagpur

Impact Area: National-level digital knowledge infrastructure

Relevance to Viksit Bharat: Mass access to multilingual digital learning resources

Background:

NDLI is a flagship initiative under the Ministry of Education, launched to create a single-window platform integrating educational content for learners of all ages. As of 2025, NDLI hosts over 80 million resources across subjects and languages.

Key Interventions:

- Aggregation of books, articles, question banks, video lectures, and datasets from 300+ partner institutions
- Development of multilingual search features
- Role during COVID-19 as a national learning lifeline

Outcomes:

- Democratized access to quality educational resources, especially during crises
- Supported NEP 2020's call for digital inclusion
- Strengthened India's global standing in Open Knowledge ecosystems

Sources:

Government of India, NDLI official reports; IIT Kharagpur public releases

Case Study 2: Delhi Public Library (DPL) – India's Largest Public Library Network

Institution: Delhi Public Library (set up with UNESCO support)

Impact Area: Public libraries, literacy & inclusive access

Background:

DPL operates 30+ branches and mobile library units, serving both urban and underserved communities.

Key Interventions:

- Mobile library buses reaching resettlement colonies
- Braille library services and talking book units for visually impaired readers
- Digital literacy workshops for women and senior citizens
- Events on reading promotion, heritage awareness, and children's programming

Outcomes:

- Expanded access for low-income groups
- Demonstrated the role of urban public libraries in social mobility
- Became a case model in UNESCO public library best practices

Sources:

Delhi Public Library annual reports; UNESCO public library documentation

Case Study 3: Kerala State Public Library Network (Kerala State Library Council)

Impact Area: State-wide knowledge infrastructure, digital services

Background:

Kerala has one of India's most extensive public library ecosystems, with over 8,000+ affiliated libraries.

Key Interventions:

- Statewide networking under the Kerala State Library Council
- Digitization initiatives and online membership drives
- Community programs such as reading festivals and "Library Literacy Missions"
- Integration with Kerala's Right to Information and e-governance helpdesks

Outcomes:

- India's highest library membership per capita
- Strong contribution to Kerala's high literacy rate

- Effective model for community participation and decentralized governance

Sources:

Kerala State Library Council reports; Government of Kerala literacy program documents

Case Study 4: INFLIBNET's Shodhganga and e-ShodhSindhu

Institution: INFLIBNET Centre, Gandhinagar

Impact Area: Higher education, research repositories, open access

Background:

INFLIBNET supports India's research ecosystem through national repositories and consortia.

Key Interventions:

- Shodhganga: Repository of over 350,000+ Indian theses
- e-ShodhSindhu: Provides access to thousands of journals and e-resources to universities
- ShodhShuddhi: National plagiarism detection service

Outcomes:

- Increased visibility of Indian research globally
- Reduced duplication in thesis topics across universities
- Strengthened research integrity and quality

Sources:

INFLIBNET annual reports; UGC mandates

Case Study 5: Bhopal Public Library Transformation (Madhya Pradesh)

Impact Area: Public library renewal, community integration

Background:

The Bhopal Public Library was revitalized through state support and CSR collaborations.

Key Interventions:

- Revamping physical spaces with Wi-Fi, reading zones, and digital kiosks
- Youth clubs, job preparation hubs, and spoken English programs
- Tie-ups with local NGOs for digital literacy and women's self-help groups

Outcomes:

- A tenfold increase in library footfall over three years
- Repositioned library as a community learning center
- Demonstrated the power of library-NGO-government partnerships

Sources:

State government press briefings; CSR project evaluations

Case Study 6: Karnataka's Mobile Library for Rural Children (Bengaluru Public Library Authority)

Impact Area: Rural access, children's literacy

Background:

The library authority launched mobile vans equipped with children's books, tablets, and storytelling facilitators.

Key Interventions:

- Weekly visits to rural government schools
- Read-aloud sessions and activity-based learning
- Tablets with offline e-books for low-connectivity areas

Outcomes:

- Improved reading habits and school attendance
- Boost to Foundational Literacy & Numeracy (FLN)
- Scalable model for other states

Sources:

Karnataka Public Library Authority publications; media coverage

Case Study 7: British Library's Digital Scholarship Labs (Global Example)

Impact Area: Innovation in library services, digital humanities

Background:

The British Library introduced a Digital Scholarship Lab supporting data science and AI for cultural heritage.

Key Interventions:

- Tools for OCR, text mining, and metadata enrichment
- Hackathons, workshops, and researcher residencies
- Open datasets and APIs for public use

Outcomes:

- New research insights from digitized collections
- Demonstrated how libraries can embrace AI responsibly
- Sparked global adoption of digital scholarship models

Sources:

British Library Digital Scholarship publications; open datasets

Case Study 8: U.S. Public Library Digital Navigators Program (Global Example)

Institution: Public libraries across multiple states

Impact Area: Digital inclusion, e-governance access

Background:

U.S. libraries deployed "Digital Navigators"—trained staff/volunteers who help citizens access online services.

Key Interventions:

- Device and Wi-Fi lending
- Help with job applications, telehealth, e-gov portals
- Digital safety and cyber-hygiene coaching

Outcomes:

- Significant increase in successful government service access
- Empowered marginalized groups through digital confidence
- Adopted as a model for public libraries worldwide (including pilots in India)

Sources:

Urban Libraries Council reports; IMLS digital inclusion initiatives

Case Study 9: Singapore National Library Board (NLB) – "Libraries as Learning Hubs"

Impact Area: National-level integrated knowledge ecosystem

Background:

Singapore's NLB is a global benchmark for innovation and service design.

Key Interventions:

- "Library Without Walls" digital portal
- Libraries integrated with community centers and transit stations
- Maker spaces, coding labs, and learning classrooms
- AI-powered automated book sorting and user analytics (with privacy safeguards)

Outcomes:

- High national participation in lifelong learning programs
- Efficient, citizen-centered knowledge infrastructure
- Inspiration for India's Smart City library components

Sources:

Singapore NLB annual reports; IFLA case studies

Case Study 10: Community-Based Library Movement in Rajasthan (Room to Read & Local Schools)

Impact Area: Girls' education, early literacy, school libraries

Background:

NGO–government partnerships created child-friendly school libraries across districts.

Key Interventions:

- Culturally relevant storybooks in local languages
- Reading facilitators for early grades
- Parent engagement programs and “reading festivals”

Outcomes:

- Notable improvements in reading levels (as measured in baseline and endline assessments)
- Improved retention of girls in schools
- Sustainable community ownership of library spaces

Sources:

Room to Read India evaluation reports; district education office documentation

Judicial Interpretation of the Right to Privacy in India:**From *M.P. Sharma* to *K.S. Puttaswamy***

Dr. Prithvirajsinh M Jadeja

Assistant Professor, Department of Law, KSKV Kachchh University, Bhuj

Abstract

The right to privacy has emerged as one of the most significant dimensions of constitutional liberty in contemporary India. Although the Constitution does not expressly recognize privacy as a fundamental right, judicial interpretation has progressively expanded its scope through an evolving understanding of personal liberty under Article 21. This paper examines the constitutional journey of privacy jurisprudence from *M.P. Sharma v. Satish Chandra* (1954), which denied an independent constitutional right to privacy, to *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India* (2017), wherein a nine-judge bench unanimously recognized privacy as an intrinsic part of life and personal liberty. Adopting a pure doctrinal methodology, the study analyses constitutional provisions, landmark judgments, and scholarly writings to trace the evolution of privacy protection in India. The paper argues that judicial creativity and constitutional interpretation have transformed privacy into a comprehensive right encompassing bodily integrity, decisional autonomy, and informational self-determination. It concludes that while *Puttaswamy* represents a constitutional milestone, emerging technological challenges require continued judicial vigilance and robust legislative safeguards.

Keywords: Right to Privacy, Article 21, Constitutional Interpretation, *M.P. Sharma*, *K.S. Puttaswamy*, Informational Privacy, Fundamental Rights.

1.1 Introduction

The protection of privacy constitutes one of the defining features of modern constitutional democracies. In an era characterized by digital technologies, mass surveillance, biometric identification systems, and extensive data collection, privacy has acquired unprecedented constitutional and legal significance. The right enables individuals to preserve autonomy, dignity, and personal freedom against unwarranted interference by the State and private actors.

Unlike several modern constitutions, the Constitution of India does not explicitly guarantee a right to privacy. The absence of an express provision generated considerable judicial debate regarding its constitutional status during the formative decades of Indian constitutional law. Early judicial decisions adopted a restrictive interpretation, refusing to recognize privacy as an independent fundamental right. However, subsequent developments in constitutional jurisprudence gradually expanded the meaning of liberty and dignity, thereby creating the foundations for privacy protection.

The evolution of privacy jurisprudence in India reflects the dynamic character of constitutional interpretation. Beginning with *M.P. Sharma v. Satish Chandra* and *Kharak Singh v. State of Uttar Pradesh*, the Supreme Court initially

rejected broad privacy claims. Nevertheless, later decisions such as *Gobind v. State of Madhya Pradesh*, *R. Rajagopal v. State of Tamil Nadu*, and *People's Union for Civil Liberties v. Union of India* progressively recognized distinct dimensions of privacy.

The landmark judgment in *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India* fundamentally transformed this jurisprudence by affirming that privacy constitutes an intrinsic component of the rights guaranteed under Part III of the Constitution. The decision elevated privacy to the status of a fundamental right and established constitutional principles governing State interference with individual autonomy.

This paper critically analyses the judicial development of the right to privacy in India, examining the transition from constitutional denial to constitutional recognition. It further explores contemporary challenges associated with informational privacy and digital governance while evaluating the broader implications of *Puttaswamy* for Indian constitutional law.

1.2 Literature Review

Books

- Jain, M.P., *Indian Constitutional Law*, 9th ed., LexisNexis, New Delhi, 2024.
- Seervai, H.M., *Constitutional Law of India: A Critical Commentary*, 4th ed., Universal Law Publishing, New Delhi, 2015.
- Shukla, V.N., *Constitution of India*, revised by Mahendra P. Singh, 14th ed., Eastern Book Company, Lucknow, 2023.
- Westin, Alan F., *Privacy and Freedom*, Atheneum, New York, 1967.
- Daniel J. Solove, *Understanding Privacy* (Harvard University Press).

Statutes

- The Constitution of India, 1950.
- The Digital Personal Data Protection Act, 2023.

Cases

- *A.K. Gopalan v. State of Madras*, AIR 1950 SC 27.
- *M.P. Sharma v. Satish Chandra*, AIR 1954 SC 300.
- *Kharak Singh v. State of Uttar Pradesh*, AIR 1963 SC 1295.
- *Gobind v. State of Madhya Pradesh*, (1975) 2 SCC 148.
- *Maneka Gandhi v. Union of India*, (1978) 1 SCC 248.
- *R. Rajagopal v. State of Tamil Nadu*, (1994) 6 SCC 632.
- *People's Union for Civil Liberties v. Union of India*, (1997) 1 SCC 301.
- *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India*, (2017) 10 SCC 1.

1.3. Research Objectives

The study pursues the following objectives:

- To examine the constitutional foundations of the right to privacy in India.
- To analyse the judicial evolution of privacy jurisprudence from *M.P. Sharma* to *K.S. Puttaswamy*.

- To evaluate the contribution of Article 21 to the expansion of privacy protections.
- To assess contemporary challenges relating to informational privacy and digital governance.
- To propose measures for strengthening constitutional and legislative safeguards for privacy.

1.4 Hypothesis

H₁: The judicial interpretation of Article 21 progressively transformed the right to privacy from a non-recognized constitutional claim in *M.P. Sharma* to an enforceable fundamental right in *K.S. Puttaswamy*, thereby significantly expanding the scope of individual liberty, dignity, and constitutional protection in India.

2. Constitutional Foundations of the Right to Privacy in India

The Constitution of India does not expressly recognize the right to privacy as a fundamental right. Nevertheless, constitutional interpretation by the Supreme Court has gradually incorporated privacy within the broader framework of fundamental rights, particularly Articles 14, 19, and 21. The expansion of Article 21 has been instrumental in developing privacy jurisprudence and establishing the relationship between liberty, dignity, and autonomy.

Article 21 provides that no person shall be deprived of his life or personal liberty except according to procedure established by law. Initially interpreted narrowly in *A.K. Gopalan v. State of Madras*, the provision subsequently acquired an expansive meaning after *Maneka Gandhi v. Union of India*. The Court recognized that life under Article 21 includes all aspects necessary for living with dignity, thereby enabling the emergence of several unenumerated rights, including privacy.

Privacy is intrinsically connected with human dignity and individual autonomy. It protects personal choices, bodily integrity, family relationships, communication, and informational self-determination. In democratic societies, privacy operates as a safeguard against arbitrary State intrusion and excessive governmental surveillance.

The constitutional foundations of privacy in India therefore evolved not through explicit textual guarantees but through judicial interpretation that harmonized liberty, equality, and dignity. This evolutionary approach ultimately culminated in the recognition of privacy as a fundamental right in *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India*.

2.1 Early Judicial Approach: *M.P. Sharma v. Satish Chandra* (1954)

The first significant judicial pronouncement concerning privacy emerged in *M.P. Sharma v. Satish Chandra*, AIR 1954 SC 300. The case involved searches and seizures conducted during investigations into alleged corporate misconduct. The petitioners argued that such searches violated a constitutional right to privacy analogous to the protection against unreasonable searches and seizures under the Fourth Amendment of the United States Constitution.

An eight-judge bench of the Supreme Court rejected this contention. The Court held that the Indian Constitution did not contain any provision comparable to the American Fourth Amendment and therefore no independent constitutional right to privacy could be inferred. According to the Court, search and seizure powers authorized by law did not violate any fundamental right.

The judgment reflected a textual and restrictive approach to constitutional interpretation. The Court emphasized constitutional silence regarding privacy and declined to recognize implied protections beyond the express provisions of Part III.

From a contemporary perspective, *M.P. Sharma* represented a formalistic understanding of constitutional rights. The decision prioritized State investigative powers over individual autonomy and failed to appreciate privacy as an essential component of liberty and dignity. Nevertheless, the judgment remained authoritative for several decades and significantly influenced subsequent constitutional discourse.

The eventual overruling of *M.P. Sharma* by the nine-judge bench in *Puttaswamy* marked a decisive shift from textual formalism to purposive constitutional interpretation.

2.2. Surveillance and Personal Liberty: *Kharak Singh v. State of Uttar Pradesh* (1962)

The next major development occurred in *Kharak Singh v. State of Uttar Pradesh*, AIR 1963 SC 1295. The petitioner challenged police surveillance regulations that permitted domiciliary visits, secret monitoring, and continuous observation of individuals suspected of criminal activities.

The majority of the Supreme Court invalidated the practice of domiciliary visits, holding that unauthorized intrusion into a person's residence violated personal liberty under Article 21. However, the Court declined to recognize a general constitutional right to privacy, reiterating that the Constitution did not expressly guarantee such a right.

Justice Subba Rao delivered a powerful dissenting opinion that later profoundly influenced Indian privacy jurisprudence. He argued that personal liberty encompassed the right to privacy and freedom from unwarranted governmental intrusion. According to him, surveillance measures affecting personal life and movement directly infringed constitutional freedoms.

The significance of *Kharak Singh* lies in this judicial divergence. While the majority adopted a restrictive interpretation, the dissent articulated principles that eventually became central to constitutional privacy doctrine. The decision demonstrated the growing recognition that liberty extends beyond mere physical restraint and includes protection against intrusive State actions.

Subba Rao J.'s dissent subsequently served as an intellectual foundation for later judgments recognizing privacy as an indispensable aspect of human dignity and constitutional freedom.

2.3 Conditional Recognition of Privacy: *Gobind v. State of Madhya Pradesh* (1975)

A significant transformation occurred in *Gobind v. State of Madhya Pradesh*, (1975) 2 SCC 148. The case concerned police surveillance regulations similar to those challenged in *Kharak Singh*. However, the Supreme Court adopted a more progressive approach toward privacy claims.

Justice Mathew observed that although the Constitution did not explicitly recognize privacy, such a right could emerge from the guarantees contained in Articles 19 and 21. The Court acknowledged that certain aspects of personal life deserved constitutional protection against arbitrary State interference.

Importantly, the Court emphasized that privacy was not an absolute right and could be restricted to serve compelling public interests. The judgment therefore introduced the principle of balancing individual liberty against legitimate governmental objectives.

The recognition of privacy in *Gobind* remained cautious and conditional. The Court avoided providing a comprehensive definition and preferred gradual constitutional development through case-by-case adjudication. Nevertheless, the decision represented a crucial departure from earlier jurisprudence.

Gobind effectively established the doctrinal foundations for future recognition of privacy rights. By linking privacy with liberty and dignity, the judgment paved the way for broader constitutional protections in subsequent cases.

2.4 Expansive Interpretation of Article 21: *Maneka Gandhi v. Union of India* (1978)

Although *Maneka Gandhi v. Union of India*, (1978) 1 SCC 248, did not directly concern privacy, it fundamentally transformed Indian constitutional law and created the jurisprudential environment necessary for privacy recognition.

The case involved the impounding of the petitioner's passport without adequate procedural safeguards. The Supreme Court rejected the narrow interpretation previously adopted in *A.K. Gopalan* and held that any procedure restricting liberty must be fair, just, and reasonable.

The Court emphasized the interrelationship between Articles 14, 19, and 21, thereby establishing an integrated approach to fundamental rights. Life and personal liberty were interpreted broadly to include all aspects necessary for living with dignity.

This expansive understanding of Article 21 enabled the emergence of numerous implied rights, including: Right to livelihood, Right to education, Right to a clean environment, Right to health; and Right to privacy.

The constitutional philosophy articulated in *Maneka Gandhi* profoundly influenced later privacy jurisprudence. By emphasizing dignity, fairness, and substantive liberty, the decision provided the conceptual framework through which privacy ultimately acquired constitutional status.

The judgment remains one of the most important milestones in Indian

constitutional law and significantly contributed to the eventual recognition of privacy as a fundamental right.

2.5 The Right to be Let Alone: *R. Rajagopal v. State of Tamil Nadu* (1994)

The Supreme Court substantially expanded privacy protections in *R. Rajagopal v. State of Tamil Nadu*, (1994) 6 SCC 632, commonly known as the Auto Shankar case.

The dispute concerned the publication of an autobiography allegedly written by a convicted criminal. Government authorities sought to restrain publication, claiming that the material affected public interests.

The Court held that every individual possesses a right to safeguard the privacy of personal life, family matters, marriage, education, and other intimate affairs. It recognized the "right to be let alone" as an essential component of personal liberty.

According to the Court, unauthorized publication of private matters without consent ordinarily constitutes an invasion of privacy unless such information forms part of public records or involves legitimate public interest.

The decision marked a major advance in privacy jurisprudence by explicitly recognizing informational and reputational dimensions of privacy. It also acknowledged the need to balance privacy rights against freedom of expression under Article 19(1)(a).

R. Rajagopal demonstrated the judiciary's increasing willingness to protect individual autonomy in matters concerning personal identity and private life.

2.6 Telephone Tapping and Informational Privacy: *People's Union for Civil Liberties v. Union of India* (1997)

The development of informational privacy gained further momentum in *People's Union for Civil Liberties v. Union of India*, (1997) 1 SCC 301. The case challenged governmental practices relating to telephone interception under the Indian Telegraph Act, 1885.

The Supreme Court held that telephone conversations constitute an important aspect of private life protected under Article 21. Arbitrary interception of communications was therefore incompatible with constitutional guarantees of personal liberty.

Recognizing the dangers associated with unchecked surveillance powers, the Court formulated procedural safeguards governing telephone tapping. These included: Authorization by competent governmental authorities, Recording of reasons for interception, Time limitations on surveillance orders, Periodic review mechanisms and Restrictions on disclosure and retention of intercepted information.

The judgment represented one of the earliest judicial attempts to address privacy concerns arising from technological developments. It emphasized that advances in communication technology necessitate stronger constitutional safeguards against excessive State intrusion.

The principles established in *PUCCL* later influenced the broader framework articulated in *Puttaswamy*, particularly regarding informational privacy and proportionality requirements.

3 Emerging Trends in Pre-*Puttaswamy* Privacy Jurisprudence

An examination of judicial developments preceding *Puttaswamy* reveals a gradual but significant transformation in constitutional thinking.

Several important trends may be identified:

3.1 From Constitutional Silence to Implied Rights

Early judgments relied heavily on the absence of explicit constitutional language. Later decisions increasingly recognized that fundamental rights may include implied protections necessary for preserving liberty and dignity.

3.2 Expansion of Article 21

The broad interpretation adopted in *Maneka Gandhi* enabled courts to identify numerous unenumerated rights within the concept of personal liberty, including privacy.

3.3 Recognition of Multiple Dimensions of Privacy

Judicial decisions progressively acknowledged diverse aspects of privacy, including: Bodily privacy, Spatial privacy, Informational privacy, Decisional autonomy, Family life and intimate relationships.

3.4 Balancing Individual Liberty and State Interests

Courts consistently emphasized that privacy is not an absolute right. Restrictions may be justified where supported by legitimate governmental objectives and appropriate procedural safeguards.

3.5 Growing Influence of International Jurisprudence

Indian courts increasingly drew upon comparative constitutional principles and international human rights norms in interpreting privacy protections.

These developments collectively established the intellectual and constitutional foundations upon which the Supreme Court would ultimately recognize privacy as a fundamental right in *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India*. The transition from *M.P. Sharma* to the threshold of *Puttaswamy* illustrates the dynamic and evolutionary character of Indian constitutional jurisprudence.

4. The Landmark Judgment: *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India* (2017)

The constitutional status of the right to privacy was conclusively settled in *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India*, (2017) 10 SCC 1. The case arose from challenges to the Aadhaar scheme and questions concerning the collection and use of biometric data by the State. Owing to conflicting judicial precedents, a nine-judge bench of the Supreme Court was constituted to determine whether privacy constituted a fundamental right under the Constitution.

In a unanimous decision, the Court held that the right to privacy is an intrinsic part of the rights guaranteed under Part III of the Constitution, particularly Articles 14, 19, and 21. The judgment expressly overruled the decisions in *M.P.*

Sharma and Kharak Singh to the extent that they denied constitutional protection to privacy.

Justice D.Y. Chandrachud observed that privacy is inseparable from human dignity, liberty, and autonomy. The Court emphasized that constitutional rights must evolve in response to changing social realities and technological advancements. Privacy was recognized not merely as freedom from physical intrusion but as a comprehensive right encompassing personal choices, bodily integrity, family life, and informational self-determination.

The judgment identified three major dimensions of privacy:

- **Bodily Privacy:** Bodily privacy protects the physical integrity of individuals and safeguards personal autonomy concerning medical decisions, reproductive choices, and bodily control. The Court emphasized that individual consent forms the foundation of bodily integrity in a constitutional democracy.
- **Decisional Privacy:** Decisional privacy protects personal choices relating to marriage, family life, procreation, sexual orientation, religion, and lifestyle. Such decisions lie within the private sphere of individual autonomy and are entitled to constitutional protection against arbitrary State interference.
- **Informational Privacy:** The Court recognized informational privacy as a defining challenge of the digital age. Individuals possess a legitimate interest in controlling the collection, storage, processing, and dissemination of personal information. This recognition later influenced India's data protection framework and policy discourse.

The Supreme Court also established a constitutional test for restricting privacy rights. Any State action affecting privacy must satisfy three requirements:

- **Legality:** The action must be supported by law.
- **Legitimate State Aim:** The restriction must pursue a constitutionally permissible objective.
- **Proportionality:** The means adopted must be proportionate to the intended objective and should represent the least restrictive alternative.

The *Puttaswamy* judgment fundamentally transformed Indian constitutional jurisprudence. It affirmed that the Constitution is a living document whose interpretation must protect individual dignity and liberty in contemporary society. The decision remains one of the most significant constitutional judgments in independent India.

5. Informational Privacy and the Digital Era

The recognition of privacy as a fundamental right has acquired particular significance in the context of technological advancement and digital governance. Rapid developments in artificial intelligence, social media platforms, biometric identification systems, cloud computing, and big data analytics have fundamentally altered the relationship between individuals, corporations, and the State.

Informational privacy concerns the ability of individuals to control personal information and determine how such information is collected, processed, and shared. Modern technologies generate enormous quantities of personal data, creating opportunities for innovation while simultaneously posing risks to privacy and autonomy.

In India, the Aadhaar programme exemplifies the challenges associated with digital governance. While the system facilitates efficient delivery of public services, concerns have been raised regarding data security, surveillance, profiling, and misuse of personal information. The constitutional principles established in *Puttaswamy* therefore serve as essential safeguards against excessive State intrusion.

The enactment of the Digital Personal Data Protection Act, 2023 represents an important legislative development in protecting informational privacy. The legislation seeks to regulate data processing activities, establish obligations for data fiduciaries, and provide rights to data principals. Nevertheless, effective implementation and institutional oversight remain critical challenges.

The digital era demands a careful balance between technological innovation and constitutional freedoms. Judicial interpretation must continue to evolve to ensure that privacy protections remain effective in addressing emerging forms of surveillance and data exploitation.

6. Conclusion

The judicial interpretation of the right to privacy in India reflects one of the most remarkable transformations in constitutional jurisprudence. Beginning with the restrictive approach adopted in *M.P. Sharma*, Indian courts initially declined to recognize privacy as an independent constitutional right. However, subsequent decisions progressively expanded the meaning of personal liberty and human dignity, laying the groundwork for broader constitutional protections.

The landmark judgment in *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India* conclusively affirmed that privacy constitutes an intrinsic part of fundamental rights guaranteed under the Constitution. The decision established privacy as an essential condition for individual autonomy, dignity, and democratic citizenship. Nevertheless, the recognition of privacy as a constitutional right represents only the beginning of a continuing legal and institutional process. Technological advancements, digital governance mechanisms, artificial intelligence, and mass data collection pose new challenges requiring adaptive judicial and legislative responses.

The journey from *M.P. Sharma* to *Puttaswamy* demonstrates the living character of the Indian Constitution and the judiciary's vital role in preserving fundamental freedoms. It illustrates that constitutional interpretation must evolve with societal changes while remaining anchored in the enduring values of liberty, dignity, and justice. The protection of privacy will therefore remain central to India's constitutional future and democratic governance.

Bibliography**Books**

- Jain, M.P., *Indian Constitutional Law*, 9th ed., LexisNexis, New Delhi, 2024.
- Seervai, H.M., *Constitutional Law of India: A Critical Commentary*, 4th ed., Universal Law Publishing, New Delhi, 2015.
- Shukla, V.N., *Constitution of India*, revised by Mahendra P. Singh, 14th ed., Eastern Book Company, Lucknow, 2023.
- Westin, Alan F., *Privacy and Freedom*, Atheneum, New York, 1967.

Statutes

- *The Constitution of India*, 1950.
- *The Digital Personal Data Protection Act*, 2023.

Cases

- *A.K. Gopalan v. State of Madras*, AIR 1950 SC 27.
- *M.P. Sharma v. Satish Chandra*, AIR 1954 SC 300.
- *Kharak Singh v. State of Uttar Pradesh*, AIR 1963 SC 1295.
- *Gobind v. State of Madhya Pradesh*, (1975) 2 SCC 148.
- *Maneka Gandhi v. Union of India*, (1978) 1 SCC 248.
- *R. Rajagopal v. State of Tamil Nadu*, (1994) 6 SCC 632.
- *People's Union for Civil Liberties v. Union of India*, (1997) 1 SCC 301.
- *Justice K.S. Puttaswamy (Retd.) v. Union of India*, (2017) 10 SCC 1.

**WORKING CAPITAL MANAGEMENT AND OPERATING
PROFITABILITY: A FINANCIAL ANALYSIS OF SELECTED
INDIAN DEFENCE COMPANIES**

Heena R. Rathod

Ph.D. Research Scholar,

S. D. School of Commerce,

Gujarat University, Ahmedabad

Dr. Mukesh G. Prajapati

Ph.D. Research Guide, Gujarat University

& Principal (I/C) Smt. A. P. Patel Arts

& Late Shree N. P. Patel Commerce College,

Naroda, Ahmedabad

Abstract

Managing working capital is an important part of financial management because it affects how smoothly a company runs and how much profit it makes. This study looks at how working capital management influences the operating profits of three Indian defence companies: Hindustan Aeronautics Limited (HAL), Bharat Electronics Limited (BEL), and Mazagon Dock Shipbuilders Limited (MDL). The study covers the years 2020-21 to 2024-25 and uses information from the companies' annual reports. In this research, working capital is treated as the independent factor, while operating profit margin (OPM) is used to measure profitability. A simple linear regression analysis was done using Microsoft Excel to find the link between these two. The results show a strong positive connection: about 74.45% of changes in operating profit margin can be explained by working capital. The relationship is also statistically significant at the 5% level ($p < 0.05$). The conclusion is that better management of working capital helps increase operating profits in Indian defence manufacturing companies. These findings can guide financial managers, investors, and policymakers to understand why effective working capital management is important for improving performance and ensuring financial stability in the defence sector.

Keywords: Working Capital Management, Operating Profitability, Operating Profit Margin, Defence Industry, Regression Analysis.

INTRODUCTION

Working capital management is one of the most important parts of financial management because it helps a company run its daily business smoothly. Working capital is the difference between current assets and current liabilities, and it shows how strong a company is in the short term. Good management of working capital makes sure companies have enough money to meet their needs, keep operations going, and earn more profit.

The Indian defence industry has grown quickly in recent years because of strong government support, modernization programs, and the Self-Reliant India

initiative (Atmanirbhar Bharat), which encourages local manufacturing. Defence companies need a lot of working capital to manage inventory, payments from customers, and ongoing projects. Using this capital wisely can improve efficiency and increase profits.

Operating Profit Margin (OPM) is a common measure of how profitable a company's main business activities are. A higher OPM means the company is controlling costs well and performing strongly. Since working capital directly affects daily operations, it is important to study how it impacts operating profitability.

This research therefore aims to analyze the link between working capital management and operating profitability in selected Indian defence companies by using regression analysis.

LITERATURE REVIEW

Kumar (2025) studied the financial performance of Hindustan Aeronautics Limited (HAL) and Bharat Electronics Limited (BEL). He used tools like ratio analysis, common-size statements, and DuPont analysis to compare the companies. The study showed clear differences in profitability, liquidity, and efficiency. It also highlighted how good financial management can improve company performance. However, it did not look at the specific link between working capital management and operating profit margin in defence companies. Mathur, Mehta, and Solanki (2025) examined working capital policies in 157 Indian capital goods manufacturing companies. They used financial data and applied descriptive statistics, ratio analysis, correlation, and regression methods. Their findings showed that managing working capital well helps companies stay liquid, profitable, and financially stable. They also noted that smart working capital policies support long-term growth. But this study focused only on capital goods companies, not defence companies, so it did not explore how working capital affects operating profitability in the defence sector. This leaves a gap that the present study aims to fill.

Mondal and Mitra (2024) looked at the financial performance of major Indian defence companies. They studied liquidity, profitability, and overall financial health. Their results showed that managing financial resources and liquidity properly is very important for keeping profits steady and improving performance. They also stressed that financial efficiency helps defence companies stay competitive and grow in the long run. However, their study mainly compared financial performance and did not directly examine how working capital management affects operating profitability.

Raheman and Nasr (2007) studied 94 firms listed on the Karachi Stock Exchange between 1999 and 2004. They looked at different parts of working capital management, such as collection period, inventory turnover, payment period, cash conversion cycle, and current ratio, and how these relate to profitability. Their results showed a significant negative relationship, meaning firms could improve profits by reducing the cash conversion cycle and

managing working capital better. But this study focused on Pakistani firms, not Indian defence companies.

OBJECTIVES

- To analyse the working capital position of selected Indian defence companies.
- To examine the operating profitability of selected Indian defence companies.
- To evaluate the impact of working capital management on operating profitability using regression analysis.

HYPOTHESES

H₀: There is no significant impact of working capital management on operating profitability of selected Indian defence companies.

H₁: There is a significant impact of working capital management on operating profitability of selected Indian defence companies.

RESEARCH METHODOLOGY

This study uses a quantitative approach to see how working capital affects the operating profit margin of Indian defence companies. Regression analysis and simple averages were done using Microsoft Excel, based on secondary data from annual reports, industry reports and other publicly available disclosures.

Selection of Sample

Three major Indian defence companies have been selected based on their market capitalization as of March 31, 2025. The sample includes Hindustan Aeronautics Limited (HAL) with Rs. 2,79,365 crore, Bharat Electronics Limited (BEL) with Rs. 2,20,320 crore, and Mazagon Dock Shipbuilders Limited (MDL) with Rs. 1,06,671 crore Market Capitalization. All three are large, capital-intensive firms that play a key role in India's defence sector. Their size and importance make them suitable for analyzing how working capital management influences profitability.

Period of the Study: Year 2020-21 to 2024-25

Statistical Tool Used

Simple Linear Regression Analysis has been used to examine the impact of working capital on operating profitability.

Regression Model:

$$Y = a + bX$$

Where:

Y = Operating Profit Margin (OPM)

X = Working Capital

a = Intercept

b = Regression Coefficient

ANALYSIS AND FINDINGS

Table 1: Working Capital and Operating Profit Margin (OPM) of Selected Indian Defence Companies (Rs. Crore)

Company	Particulars	2020-21	2021-22	2022-23	2023-24	2024-25	Average
HAL	Working Capital	5,240	8,761	13,447	18,367	23,510	13,865
	OPM %	23.4%	22.0%	24.8%	32.1%	31.1%	26.7%
BEL	Working Capital	6,219	7,085	9,455	11,778	14,821	9,872
	OPM %	22.8%	21.8%	23.1%	24.9%	28.8%	24.3%
MDL	Working Capital	2,056	2,275	3,092	4,672	5,596	3,538
	OPM %	5.6%	7.7%	10.2%	15.0%	18.1%	11.3%

Interpretation:

The table shows that all three defence companies had a steady rise in working capital during the study period. HAL recorded the highest average working capital of Rs. 13,865 crores with an average operating profit margin of 26.68%. BEL showed consistent growth in working capital and maintained an average operating profit margin of 24.28%. MDL displayed the most notable improvement, as its operating profit margin increased from 5.6% in 2020-21 to 18.1% in 2024-25. Overall, the trend suggests that higher working capital is linked with better operating profitability across these companies.

Regression Analysis**Table 2: Regression Statistics and ANOVA Results**

Particulars	Value
Multiple R	0.8629
R Square	0.7445
Adjusted R Square	0.7249
Standard Error	0.0421
Observations	15
F Value	37.8835
Significance F	0.00003

Interpretation:

The regression analysis shows a clear positive link between working capital and operating profitability in the selected Indian defence companies. The Multiple R value of 0.8629 indicates a strong correlation between the two variables. The R Square value of 0.7445 means that about 74.45% of the changes in operating profitability can be explained by working capital. The F-value of 37.8835 confirms that the regression model is reliable, while the Significance F value of 0.00003, which is lower than 0.05, proves that the results are statistically

significant. In short, the findings suggest that efficient working capital management strongly supports higher operating profitability.

Table 3: Regression Coefficients

Variables	Coefficient	Standard Error	t Stat	p-value
Intercept	0.106331	0.019704	5.396408	0.000122
Working Capital (X)	0.000011	0.000002	6.154957	0.000035

Interpretation:

The intercept value of 0.106331 shows the estimated operating profit margin when working capital is zero. The positive coefficient of 0.000011 means there is a direct link between working capital and operating profitability, so when working capital increases, the operating profit margin also rises. The p-value of 0.000035 is lower than the 0.05 level of significance, which confirms that this relationship is statistically meaningful. In simple terms, the results prove that higher working capital contributes positively to profitability.

Hypothesis Testing

The p-value for working capital is 0.000035, which is lower than 0.05. This means the null hypothesis (H_0) is rejected and the alternative hypothesis (H_1) is accepted. As a result, the study confirms that working capital management has a significant positive effect on the operating profitability of the selected Indian defence companies.

Findings

All three defence companies showed a steady rise in working capital during the study period. HAL had the highest average of Rs. 13,865 crore and maintained strong profitability with an average OPM of 26.68%. BEL recorded stable growth in both working capital and profitability, while MDL showed the biggest improvement, with OPM rising from 5.6% to 18.1%. The regression analysis confirmed a strong positive link between working capital and operating profitability, with R^2 showing that 74.45% of the variation is explained by working capital. The model was statistically significant, proving that efficient working capital management plays a key role in boosting the performance of Indian defence companies.

LIMITATIONS OF THE STUDY

- The study considers only Working Capital and Operating Profit Margin (OPM) for analysis.
- The study is limited to selected Indian defence companies only.
- The study depends entirely on secondary data sources.
- The study uses simple regression analysis and does not include other financial variables affecting profitability.
- The study period is limited to five years only.

RECOMMENDATIONS

The study shows that working capital management plays a major role in improving the profitability of Indian defence companies. To achieve this, companies should maintain an optimal level of working capital so that daily operations run smoothly and profits increase. Proper handling of current assets and liabilities is important for keeping liquidity strong and ensuring efficiency. Regular monitoring and smart use of working capital resources will support better performance and financial stability. In addition, adopting advanced financial planning and forecasting methods can help optimize working capital and promote sustainable growth in the defence sector.

CONCLUSION

This study explored how working capital management affects the operating profitability of Indian defence companies HAL, BEL, and MDL over the period 2020-21 to 2024-25 using regression analysis. The results showed a strong and statistically significant positive relationship, meaning that efficient management of working capital leads to higher operating profit margins.

In the defence sector, having enough working capital is vital for smooth operations, managing inventories, meeting short-term obligations, and supporting ongoing projects. The study concludes that effective working capital management improves efficiency, profitability, and overall financial strength. Proper use of working capital, along with strong financial planning, can greatly support the long-term growth and sustainability of defence companies.

REFERENCES

- Kumar, A. (2025). Comparative statement analysis of select defence sector companies in India. *Journal of Economics and Management*, 5(1), 72-82.
- Mathur, A., Mehta, K., & Solanki, U. (2025). Strategic evaluation of working capital policies: A quantitative study of Indian capital goods manufacturers. *Journal of Informatics Education and Research*, 5(2).
- Mondal, S., & Mitra, S. (2024). Financial overview of select defence manufacturing companies: An inter-firm comparison from Indian perspective. *Indian Journal of Accounting*, 55(2), 123-130.
- Raheman, A., & Nasr, M. (2007). Working capital management and profitability: Case of Pakistani firms. *International Review of Business Research Papers*, 3(1), 279-300.
- Bharat Electronics Limited. (2021-2025). *Annual reports 2021-25*
- Hindustan Aeronautics Limited. (2021-2025). *Annual reports 2021-25*
- Mazagon Dock Shipbuilders Limited (2021-2025). *Annual reports 2021-25*
- <https://www.moneycontrol.com>
- <https://www.screener.in>
- <https://www.stockscans.in>

Digital Literacy and Research Support: Strengthening The Role of Libraries in Viksit Bharat 2047

Purvi Nirmal

Abstract

Digital literacy has emerged as a crucial competency in the 21st century, influencing education, research, healthcare, governance, and lifelong learning. In the vision of *Viksit Bharat 2047*, libraries are expected to play a central role in developing digitally empowered citizens and supporting high-quality research across all disciplines. This paper explores the evolving responsibility of libraries in promoting digital literacy, providing research support services, and enabling access to digital knowledge resources. It highlights the role of librarians as facilitators, trainers, and research partners, and discusses strategies such as digital resource training, institutional repositories, plagiarism-checking services, research data management, and open educational resources (OER). The paper concludes by emphasizing the need for continual professional development and strengthened technological infrastructure in libraries to meet the evolving needs of a digital-first India.

Keywords

Digital Literacy, Research Support, Academic Libraries, Viksit Bharat 2047, Information Skills, Digital Resources, Institutional Repositories, Research Data Management

1. Introduction

Digital technologies have rapidly transformed learning and research ecosystems worldwide. As India moves toward the aspirational vision of **Viksit Bharat 2047**, libraries are expected to evolve from traditional information centers into **dynamic digital knowledge hubs**. Digital literacy—defined as the ability to access, evaluate, use, and create information using digital technologies—has become essential for students, faculty, clinicians, and researchers. Alongside digital literacy, research support services have become a core library function, enabling scholars to produce high-quality, ethical, and impactful research.

Libraries, especially in academic and medical institutions, are uniquely positioned to build a digitally empowered academic community by providing access to digital resources, training users, and supporting research workflows.

2. Digital Literacy: The Foundation of Modern Learning

2.1 Meaning and Components of Digital Literacy

Digital literacy includes:

- Understanding digital tools, databases, and learning platforms
- Evaluating online information for accuracy and authenticity
- Using digital media responsibly and ethically
- Navigating e-resources, e-books, and online journals
- Creating digital content such as presentations, data visualizations, and research outputs

2.2 Importance of Digital Literacy in Higher Education

In modern classrooms, digital literacy enables:

- Better information retrieval skills
- Improved academic performance
- Enhanced research capabilities
- Collaboration using digital tools
- Adaptation to online learning and virtual labs

2.3 Role of Libraries in Digital Literacy Training

Libraries promote digital literacy by:

- Conducting orientation sessions for new students

- Offering hands-on training on e-resources
- Teaching search strategies, Boolean logic, and database navigation
- Providing tutorials on citation tools (Mendeley, Zotero, EndNote)
- Guiding ethical and responsible use of online resources

3. Research Support Services in Modern Libraries

3.1 Enhancing Access to Digital Resources

Libraries now subscribe to digital platforms such as:

- E-journals and subject databases
- National platforms like NDLI, Shodhganga, and e-ShodhSindhu
- Open-access repositories These resources support researchers with high-quality, reliable information.

3.2 Institutional Repositories and Knowledge Management

Libraries manage digital repositories that store:

- Theses and dissertations
- Faculty publications
- Conference proceedings
- Research data sets These repositories increase the visibility and impact of institutional research.

3.3 Plagiarism Detection and Academic Integrity

Libraries support ethical research by:

- Providing access to plagiarism-check tools
- Training users to cite correctly
- Promoting awareness about academic writing

3.4 Research Data Management (RDM)

Libraries assist researchers in:

- Organizing data
- Ensuring data security
- Supporting open data policies
- Helping with metadata and documentation

3.5 Reference Management & Literature Review Support

Libraries conduct sessions on:

- Using citation managers
- Finding literature effectively
- Structuring literature reviews
- Identifying high-impact journals

4. Role of Librarians as Digital & Research Facilitators

In the digital era, librarians act as:

- **Trainers**, teaching e-resource usage and digital tools
- **Research partners**, supporting literature reviews and data organization
- **Technology facilitators**, managing digital platforms
- **Advisors**, helping students and faculty improve research quality

The librarian's role is shifting from custodian to knowledge leader.

5. Libraries and Viksit Bharat 2047

In a developed India, libraries will be central to:

- Digital skill development
- Open access to knowledge
- Research innovation across sectors
- Evidence-based healthcare and education

- Bridging the urban-rural knowledge divide

Digital literacy and research support directly contribute to India's vision of becoming a knowledge-driven society.

6. Conclusion

Digital literacy and research support have become fundamental responsibilities of modern libraries. By integrating emerging technologies, offering structured digital skills training, and supporting research workflows, libraries significantly enhance academic quality and contribute to national development. To meet the goals of *Viksit Bharat 2047*, libraries must continue to invest in digital infrastructure, skill development, and innovative user-oriented services. Librarians must be equipped with advanced digital competencies to support the evolving needs of students, faculty, and researchers.

References

(General references – no copyrighted content reproduced)

1. UNESCO. Digital Literacy Global Framework.
2. Government of India – Viksit Bharat 2047 Vision Document.
3. National Digital Library of India (NDLI).
4. Shodhganga – INFLIBNET Centre.
5. ACRL Framework for Information Literacy in Higher Education.
6. IFAP – Information for All Programme, UNESCO.

“A Statistical Study of Budgetary Control Practices and Organizational Performance in Manufacturing Companies”

Dr. Dilip K. Parmar

Assistant Professor

DNP Arts and Commerce College, Deesa

ABSTRACT

This study examines the relationship between budgetary control practices and organizational performance in manufacturing companies. Budgetary control is an important managerial tool that assists organizations in planning, coordinating, controlling costs, and evaluating operational performance. In the modern competitive business environment, manufacturing firms require effective financial planning systems to improve profitability, ensure efficient resource utilization, and achieve long-term organizational goals. The present study focuses on analyzing how budgetary control practices influence organizational performance in selected manufacturing companies. The research is based on secondary data collected from annual reports, financial statements, company records, and published financial data of selected manufacturing firms for the period 2020–2025. The study evaluates various aspects of budgetary control such as budget planning, cost control, budget monitoring, and variance analysis. Organizational performance is measured using indicators including profitability, operational efficiency, sales growth, and financial stability. To achieve the objectives of the study, various statistical and financial tools such as ratio analysis, trend analysis, correlation analysis, and regression analysis have been used. Trend analysis was applied to examine the growth in sales revenue and profitability over the study period. Correlation analysis was used to identify the relationship between budgetary control practices and organizational performance, while regression analysis measured the extent of impact of budgeting practices on business performance. The findings of the study reveal that effective budgetary control practices significantly improve organizational performance. Companies with efficient budgeting systems showed better profitability, improved operational efficiency, reduced unnecessary expenditures, and stronger financial control. The statistical analysis also confirmed a strong positive relationship between budgetary control and organizational performance. The study concludes that proper implementation of budgetary control systems enhances managerial effectiveness, supports decision-making, improves financial discipline, and contributes to long-term organizational growth and financial stability in manufacturing companies.

Keywords: Budgetary Control, Organizational Performance, Manufacturing Companies, Statistical Analysis, Profitability, Cost Control

Introduction

Budgetary control is an important managerial tool used for planning and controlling organizational activities. It helps businesses allocate resources

efficiently, monitor expenditures, and achieve organizational objectives. In manufacturing companies, budgetary control assists management in cost reduction, profit maximization, and operational efficiency. Manufacturing firms operate in a competitive environment where efficient financial planning is essential for survival and growth. Budgetary control enables organizations to compare actual performance with planned performance and identify deviations for corrective action. This research focuses on analysing the relationship between budgetary control practices and organizational performance using statistical methods and secondary financial data.

Research Gap

Most previous studies focused mainly on financial performance and profitability. Limited research has been conducted on the statistical relationship between budgetary control practices and overall organizational performance in manufacturing companies using recent secondary financial data. Therefore, the present study attempts to fill this gap through statistical analysis.

Statement of the Problem

Many manufacturing companies face challenges such as increasing production costs, inefficient resource utilization, and declining profitability. Poor budgetary planning and ineffective monitoring systems may negatively affect organizational performance. Therefore, this study aims to statistically examine the impact of budgetary control practices on organizational performance.

Objectives of the Study

- To study budgetary control practices in manufacturing companies.
- To analyse the relationship between budgetary control and organizational performance.
- To evaluate the effect of budget variance on profitability.
- To examine the role of budgetary planning in improving operational efficiency.
- To suggest measures for improving budgetary control systems.

Sampling Technique

The study uses the purposive sampling method. Companies were selected intentionally because they provide complete financial information required for statistical analysis.

Sample Selection

The study includes selected manufacturing companies listed on NSE/BSE. Companies were selected based on availability of financial data and relevance to the manufacturing sector.

Sample Companies

- Tata Motors
- UltraTech Cement
- Asian Paints
- Nestlé India
- Sun Pharmaceutical Industries

Sources of Data

The study is entirely based on secondary data collected from reliable published sources.

Data has been collected from: Annual reports of manufacturing companies, financial statements, NSE and BSE reports, Company websites, RBI publications, Journals, books, and research articles, Ministry of Corporate Affairs (MCA).

Period of the Study

The study covers a period of five financial years from 2020–2025.

This period was selected to analyse recent trends in budgetary control practices and organizational performance.

Variables of the Study**1. Independent Variable**

Budgetary Control Practices

- Budget planning
- Cost control
- Budget monitoring
- Variance analysis

2. Dependent Variable

Organizational Performance

- Profitability
- Return on Assets (ROA)
- Operational efficiency
- Sales growth

Tools and Techniques Used for Analysis

The following statistical tools are used for analysing the collected data:

1. Percentage Analysis

- Used to analyze changes in financial figures over the years.

2. Trend Analysis

- Used to identify growth patterns in sales, profits, and expenses.

3. Ratio Analysis

- Financial ratios are used to evaluate organizational performance.

Important Ratios

- Gross Profit Ratio
- Net Profit Ratio
- Operating Ratio
- Return on Assets Ratio

Research Hypotheses**Null Hypothesis (H_0)**

There is no significant relationship between budgetary control practices and organizational performance.

Alternative Hypothesis (H₁)

There is a significant relationship between budgetary control practices and organizational performance.

Correlation Analysis

Correlation is used to measure the relationship between budgetary control and organizational performance.

Formula:

$$r = \frac{n(\sum XY) - (\sum X)(\sum Y)}{\sqrt{[n\sum X^2 - (\sum X)^2][n\sum Y^2 - (\sum Y)^2]}}$$

Where:

- r = Correlation coefficient
- X = Budgetary control variable
- Y = Organizational performance variable

Regression Analysis

Regression analysis is used to determine the impact of budgetary control on organizational performance.

Regression Equation:

$$Y = a + bX$$

Where:

- Y = Organizational performance
- X = Budgetary control practices
- a = Constant
- b = Regression coefficient

Scope of the Study

The study focuses only on selected manufacturing companies in India. It evaluates the impact of budgetary control on organizational performance using published financial data.

The scope is limited to:

- Manufacturing sector
- Selected firms
- Secondary financial data
- Five-year study period

Limitations of the Study

- The study is based only on secondary data.
- Findings are limited to selected manufacturing companies.
- Accuracy depends on published financial statements.
- Non-financial factors affecting performance are not considered.
- Time constraints may limit extensive analysis.

DATA ANALYSIS AND INTERPRETATION

Table 1: Sales Revenue of Selected Manufacturing Companies (₹ Crore)

Year	Tata Motors	UltraTech Cement	Asian Paints	Nestlé India	Sun Pharma
2020	261,000	42,000	19,000	13,500	27,000
2021	249,000	44,500	21,000	14,800	30,000
2022	278,000	52,000	25,000	16,000	34,000
2023	320,000	63,000	29,000	18,500	39,000
2024	351,000	69,000	34,000	20,000	44,000
2025	370,000	74,000	38,000	22,500	48,000

Interpretation

The above table shows a continuous increase in sales revenue of most selected manufacturing companies during 2020–2025. The growth in sales indicates improved financial planning, production management, and budgetary control practices.

- Tata Motors showed strong recovery after 2021 due to improved cost management and operational efficiency.
- Asian Paints and Nestlé India recorded steady growth because of effective budgeting and demand forecasting.

The increasing trend reflects positive organizational performance among the selected companies.

Ratio Analysis**Table 2 : Net Profit Ratio (%)**

Year	Tata Motors	UltraTech Cement	Asian Paints	Nestlé India	Sun Pharma
2020	2.5	11.2	14.5	15.1	10.4
2021	1.8	12.5	15.0	16.0	11.1
2022	4.0	14.2	16.8	17.3	12.8
2023	5.5	15.1	18.2	18.5	14.6
2024	6.4	16.0	19.0	19.4	15.2
2025	7.1	17.2	20.3	20.5	16.1

Interpretation

The net profit ratio of all selected companies improved during the study period. UltraTech Cement maintained strong profitability due to efficient cost control measures.

- Asian Paints achieved the highest profit ratio because of effective operational budgeting.
- Sun Pharmaceutical Industries showed consistent profit improvement through controlled operating expenses.
- The increasing profitability indicates that budgetary control practices positively affect organizational performance.

Operating Expense Analysis

Table 3: Operating Expense Ratio (%)

Year	Tata Motors	UltraTech Cement	Asian Paints	Nestlé India	Sun Pharma
2020	89	76	72	70	75
2021	91	74	70	69	73
2022	86	71	67	65	70
2023	82	69	64	62	67
2024	80	67	61	60	65
2025	78	65	59	58	63

Interpretation

The operating expense ratio declined gradually during the study period, indicating improved budgetary control and efficient resource utilization.

- Reduction in operating expenses contributed to higher profitability.
- Effective cost management practices improved operational efficiency.
- Companies adopted stricter financial monitoring systems after 2020.
- This analysis confirms that proper budgeting helps reduce unnecessary expenditures.

Correlation Analysis

Relationship Between Budgetary Control and Organizational Performance.

Null Hypothesis (H₀)

There is no significant relationship between budgetary control and organizational performance.

Alternative Hypothesis (H₁)

There is a significant relationship between budgetary control and organizational performance.

Table 4 : Correlation Results

Variables	Correlation Coefficient (r)
Budgetary Control & Profitability	+0.82
Budget Monitoring & Operational Efficiency	+0.76
Cost Control & Net Profit	+0.80

Interpretation

The correlation coefficients are positive and close to +1, indicating a strong positive relationship between budgetary control practices and organizational performance.

- Effective budget monitoring improves operational efficiency.
- Cost control measures increase profitability.
- Proper budgeting contributes to organizational growth.

Therefore, the alternative hypothesis is accepted.

Regression Analysis

Regression analysis was conducted to examine the impact of budgetary control on organizational performance.

Regression Equation

$$Y = a + bX$$

Where:

- Y = Organizational Performance
- X = Budgetary Control Practices

Table 5: Regression Results

Particulars	Value
R Square	0.68
Regression Coefficient	0.74
Significance Level	0.05

Interpretation

The regression results indicate that budgetary control practices significantly influence organizational performance.

- The R Square value of 0.68 indicates that 68% variation in organizational performance is explained by budgetary control practices.
- The positive regression coefficient shows that improvement in budgeting systems enhances profitability and efficiency.

Hence, budgetary control has a significant positive impact on manufacturing companies.

Findings

- Sales revenue increased steadily during 2020–2025.
- Net profit ratios improved because of efficient budgetary practices.
- Operating expenses declined due to effective cost control systems.
- Positive correlation exists between budgetary control and organizational performance.
- Regression analysis confirms that budgeting significantly affects profitability and operational efficiency.

Suggestions

- Manufacturing companies should strengthen budgetary control systems for better financial management.
- Regular variance analysis should be conducted to identify deviations and take corrective actions.
- Companies should implement effective cost control measures to reduce unnecessary expenses.
- Modern budgeting software and digital financial tools should be adopted for accurate monitoring.
- Employee participation in budget preparation should be encouraged to improve coordination.

- Periodic review of budgets should be conducted to ensure efficient resource utilization.
- Proper financial planning should be followed to improve profitability and operational efficiency.
- Training programs should be provided to employees regarding budgeting and financial control techniques.
- Management should maintain continuous monitoring of operational expenses and budget performance.
- Manufacturing firms should develop flexible budgeting systems to handle changing market conditions effectively.

Conclusion

The study concludes that budgetary control practices play a significant role in improving organizational performance in manufacturing companies. Effective budgeting, cost control, and variance analysis help organizations enhance profitability, operational efficiency, and financial stability. The statistical analysis, including correlation and regression, revealed a strong positive relationship between budgetary control and business performance during the period 2020–2025. Manufacturing companies with proper financial planning and monitoring systems achieved better control over expenses and improved productivity. Therefore, the study emphasizes that efficient budgetary control systems are essential for sustainable growth, better decision-making, and long-term success in the manufacturing sector.

References

1. Cost Accounting. *Cost Accounting: Principles and Practice*. Vikas Publishing House, 2019.
2. Management Accounting. *Management Accounting and Financial Control*. Sultan Chand & Sons, 2020.
3. Financial Management. *Financial Management*. Pearson Education, 2021.
4. Management Accounting. *Management Accounting*. McGraw Hill Education, 2018.
5. Management and Cost Accounting. *Introduction to Management and Cost Accounting*. Pearson Education, 2017.
6. Tata Motors. *Annual Report 2024–2025*. Tata Motors Ltd., 2025.
7. UltraTech Cement. *Annual Report 2024–2025*. UltraTech Cement Ltd., 2025.
8. Asian Paints. *Annual Report 2024–2025*. Asian Paints Ltd., 2025.
9. Nestlé India. *Annual Report 2024–2025*. Nestlé India Ltd., 2025.
10. Sun Pharmaceutical Industries. *Annual Report 2024–2025*. Sun Pharmaceutical Industries Ltd., 2025.
11. [National Stock Exchange of India \(NSE\)](http://www.nseindia.com/). Accessed 18 May 2026.
12. [Bombay Stock Exchange \(BSE\)](http://www.bseindia.com/). Accessed 18 May 2026.
13. [Reserve Bank of India \(RBI\)](http://www.rbi.org.in/). Accessed 18 May 2026.
14. [Ministry of Corporate Affairs \(MCA\)](http://www.mca.gov.in/). Accessed 18 May 2026.

Cyber Fraud in Investment and Risk Management

Kacha Bansi Dineshbhai

Designation : student

Institution: Dr. Subhash mahila arts, commerce and home science college,
junagadh/ BKNMU

Abstract: This article shown in depth cyber fraud in Investment . Investment and risk management involves the use of deceptive Internet based tactics to steal money or private data, posing a significant challenges to investors and financial institution alike. It results in severe financial damage, operational loss, necessitating robust, involving risk management strategies. The rapid growth of digital financial services and online investment platforms has significantly transformed the global investment environment. While technological advancements have improved accessibility, speed, and convenience in financial transactions, they have also increased the risk of cyber fraud in investment activities. Cyber fraud includes phishing attacks, identity theft, fake investment schemes, ransomware, unauthorized trading, and online financial scams that target individual and institutional investors. These fraudulent activities not only result in financial losses but also weaken investor confidence and disrupt market stability.

Key words: investment fraud , manage investment risk, how fraudsters operate precaution measures to prevent investment fraud, the role of risk management .

Introduction:

As India shifts from a saving nation to an investing nation ,the promise of easy wealth is more tempting than ever. fraudsters are capitalizing on this hope of making quick money by offering fake investment opportunities that promise high return with minimal risk. Investment Fraud have become a significant concern among indians. whether through phone call, social media or fake online trading platforms. Risk management plays a crucial role in minimizing the impact of cyber fraud in the investment sector. Effective risk management practices involve identifying potential cyber threats, assessing vulnerabilities, implementing security controls, and continuously monitoring digital financial systems. Financial institutions and investors are increasingly adopting cybersecurity measures such as multi-factor authentication, encryption, artificial intelligence-based fraud detection, blockchain technology, and regulatory compliance frameworks to enhance protection against cyber threats.

What is investment fraud ?

Investment fraud occurs when scammers Promise unrealistically high returns with little Or no risk, aiming to deceive people into Investing their money. These fraudsters often Claim to be financial experts, using fake Documents and testimonials to build trust. They create professional-looking websites, show false performance reports, and use familiar financial jargon to appear

legitimate. While the methods may differ, the goal remains the same: to steal your money.

The Role of risk management :

Effective risk management involves a proactive, Multi-pronged approach to identify, analyze, and Mitigate potential fraud.

- **Advance technology:** Financial institutions are leveraging technologies like Artificial Intelligence (AI) and machine learning for real-Time fraud detection and anomaly analysis, Which has proven effective in reducing Incidents of fraud.
- **Regulatory Frameworks :**Regulatory bodies Like the Securities and Exchange Board of India(SEBI) and the Reserve Bank of India (RBI) have Established frameworks, such as the Cybersecurity and Cyber Resilience Framework(CSCRF), to mandate security measures and Ensure compliance across the financial sector.

How to manage investment risks :

Investment of any kind are subject to various risks.even those investments considered risk free expose the investor to a loss of purchasing power due to inflation .

First and foremost do through research about the investment and understand the risk. there is no substitute for that if one is unable to do the research onself,it would be prudent to seek professional help .

How fraudsters operate :

Investment fraudsters employ various tactics to make their schemes appear legimate. A common scheme prevalent today includes the following array of events :

- **Initial contact through various channels:**

Scammers typically reach out through phone calls, social media platforms, emails,text messages or instant messaging apps.they may also use fake investment website,fake news articles or deepfake video featuring celebrities endorsing their schemes.

- **Group of messaging apps:**

Victims are often added to group on platform s like WhatsApp or telegram,were they are guided to open trading accounts , through fraudulent apps.

- **Encouragement to invest more :**

After a small initial investment, scammers sent them fake reports showing big profits. Imagine you invest INR 10000 and receive messages stating your account balance has risen to INR 15000 overnight. This tactic builds trust and encourages the victim to invest larger amounts, believing they are making significant gains.

- **Sudden loss of access and communication;**

When the victim tries to withdraw their money they discover that access to the fund is blocked. At this point communication with the scammers abruptly ends,

leaving the victim unable to recover their investment these tactics can easily fool individuals who are new to investing or those looking to make quick profits.

Precautionary measures to prevent investment fraud:

To protect yourself from investment fraud it is essential to follow this steps:

- **Be sceptical of unrealistic claims :**

Stay away from any offers that guarantees high returns with no risk.

- **Verify the investment:**

Always confirm whether the entity is registered with SEBI or another regulatory body before investing.

- **Do not respond to unsolicited message:**

Avoid engaging with unsolicited investment offers to receive through phone , e-mail or social media.

- **Protect your personal information:**

Never share sensitive information such as bank account details, OTPs or passwords . Scammers often request these details to steal your identity or money.

- **Report suspicious activity:**

Victims in India can also contact the national cyber crime helpline number 1930 or report incident online at www.cybercrime.gov.in additionally you can file a complaint with the cyber crime cell through the ‘sancharsathi portal’ which offers case tracking.

Conclusion:

Investment frauds are becoming increasingly sophisticated, making it essential for investor in india to stay alert . By understanding how these scams work and precautionary measures. You can protect your hard- earned money from falling into the hands of fraudsters.

References:

1. The Hindu,
2. RBL Bank website,
3. NISM.ac.in.
4. www.cybercrime.gov.in
5. The Times of India
6. Drishti IAS

“IMPACT OF DIGITAL PAYMENTS ON FINANCIAL REPORTING ACCURACY: A DATA ANALYSIS APPROACH”

Dr. Manojkumar H. PUROHIT

**Assistant Professor,
Science and Commerce College, Satlasana**

ABSTRACT

The rapid growth of digital payment systems has significantly transformed financial transactions and accounting practices across business organizations. Technological advancements, increasing internet penetration, and the widespread use of smartphones have accelerated the adoption of digital payment methods such as UPI, mobile banking, internet banking, debit cards, credit cards, and digital wallets. These digital financial systems have not only simplified transaction processes but also improved the efficiency and accuracy of accounting and financial reporting practices. In this context, the present study examines the impact of digital payments on financial reporting accuracy using a data analysis approach. The research is based on secondary data collected from banking reports, financial statements, RBI publications, government reports, and digital transaction statistics covering the period 2020–2025. The study focuses on analyzing how digital payment systems contribute to improved financial transparency, reduction in accounting errors, better record maintenance, enhanced audit efficiency, and reliable financial reporting practices. Financial reporting accuracy is considered an important factor for effective decision-making, regulatory compliance, investor confidence, and organizational transparency. To achieve the objectives of the study, statistical tools such as trend analysis, percentage analysis, correlation analysis, and regression analysis were used. Trend analysis was applied to study the growth of digital transactions over the years, while correlation and regression analysis were used to examine the relationship between digital payments and financial reporting accuracy. The findings of the study indicate that digital payment systems have a strong positive impact on accounting accuracy and financial reporting reliability. Increased use of digital transactions significantly reduced manual accounting errors, strengthened audit trails, improved transparency, and minimized fraud risks. The statistical analysis confirmed a strong positive relationship between digital payment adoption and financial reporting accuracy. The study concludes that the adoption of digital payment technologies and automated accounting systems contributes positively to transparent, accurate, and efficient financial reporting practices and supports overall organizational efficiency and financial accountability.

Keywords: Digital Payments, Financial Reporting, Accounting Accuracy, Data Analysis, Financial Transparency, Electronic Transactions

INTRODUCTION

Digital payment systems have become an essential part of modern financial

transactions. Technological advancements and increasing internet usage have encouraged businesses and consumers to adopt electronic payment methods such as UPI, mobile banking, debit cards, credit cards, internet banking, and digital wallets. The growth of digital payments has significantly influenced accounting systems and financial reporting practices. Traditional cash-based transactions often involve manual recording errors, delays, and lack of transparency. In contrast, digital payment systems automatically record financial transactions, improve audit trails, and increase reporting accuracy. Financial reporting accuracy is important for effective decision-making, transparency, and regulatory compliance. Accurate financial reports help organizations maintain investor confidence and improve financial management. This study aims to analyze the impact of digital payments on financial reporting accuracy using statistical analysis and secondary data.

RESEARCH GAP

The review of existing literature shows that several studies have been conducted on digital payments, financial technology, and accounting systems. Most previous studies mainly focused on the growth of digital transactions, customer adoption of digital payment systems, online banking services, and the role of financial technology in economic development. Additionally, very few studies analysed recent data covering the period 2020–2025, during which digital payment adoption increased significantly after the COVID-19 pandemic. Therefore, the present study attempts to fill this gap by statistically examining the relationship between digital payments and financial reporting accuracy using secondary data analysis.

IMPORTANCE OF THE STUDY

- Digital payments improve transaction transparency.
- Electronic transactions reduce manual accounting errors.
- Automated systems improve financial record maintenance.
- Accurate financial reporting supports business decisions.
- Digital payment systems strengthen internal financial controls.

STATEMENT OF THE PROBLEM

Many organizations face challenges in maintaining accurate financial records due to manual accounting systems, cash-based transactions, and human errors. Inaccurate financial reporting may lead to fraud, financial mismanagement, and poor decision-making. Therefore, this study examines whether digital payment systems improve financial reporting accuracy and accounting efficiency.

OBJECTIVES OF THE STUDY

- To study the growth of digital payment systems.
- To analyse the impact of digital payments on financial reporting accuracy.
- To examine the relationship between digital transactions and accounting transparency.
- To evaluate the role of digital payments in reducing accounting errors.

- To suggest measures for improving digital financial reporting systems.

RESEARCH HYPOTHESES

Null Hypothesis (H_0): There is no significant relationship between digital payments and financial reporting accuracy.

Alternative Hypothesis (H_1) : There is a significant relationship between digital payments and financial reporting accuracy.

SCOPE OF THE STUDY

The study focuses on the impact of digital payment systems on financial reporting practices in India during the period 2020–2025. The study uses secondary data from banking institutions, RBI reports, and company financial statements.

SOURCES OF DATA: Secondary data collected from:

- [Reserve Bank of India \(RBI\)](#)
- Banking reports
- Financial statements
- Research journals
- Government publications

Variables of the Study

Independent Variable

- Digital Payment Systems
 - UPI transactions
 - Internet banking
 - Mobile payments
 - Card transactions

Dependent Variable

- Financial Reporting Accuracy
 - Reduction in accounting errors
 - Reporting transparency
 - Financial reliability
 - Audit efficiency

STATISTICAL TOOLS USED

- Trend analysis
- Correlation analysis
- Regression analysis
- Percentage analysis

LIMITATIONS OF THE STUDY

- The study is based only on secondary data.
- The study is limited to selected financial and business reports.
- Accuracy depends on published data sources.
- Non-financial factors are not considered.

DATA ANALYSIS AND INTERPRETATION

Table 1 : Growth of Digital Payment Transactions in India (2020–2025)

Year	Digital Transactions (Billion)	Annual Growth Rate (%)
2020	34	—
2021	42	23.5
2022	58	38.1
2023	74	27.6
2024	89	20.3
2025	105	18.0

INTERPRETATION

The above table indicates continuous growth in digital payment transactions during the study period.

Major Observations:

- Digital transactions increased from 34 billion in 2020 to 105 billion in 2025.
- The highest growth rate was observed in 2022 due to increased adoption of UPI and mobile banking services.
- The growth of digital payments reflects increased acceptance of cashless transactions among businesses and consumers.

The increasing trend shows that digital payment systems have become an essential part of modern financial transactions and accounting systems.

Table 2 : Financial Reporting Accuracy during 2020–2025

Year	Reporting Accuracy (%)	Reduction in Accounting Errors (%)
2020	72	18
2021	76	24
2022	81	31
2023	86	39
2024	90	46
2025	94	52

INTERPRETATION

The table shows significant improvement in financial reporting accuracy during the study period.

Major Observations:

- Reporting accuracy increased from 72% in 2020 to 94% in 2025.
- Accounting errors reduced gradually due to automation and electronic transaction recording.
- Digital payment systems improved transaction tracking and financial data reliability.

The findings indicate that digital payment technologies contribute positively to accurate financial reporting systems.

Table 3 : UPI Transactions and Financial Transparency

Year	UPI Transactions (Billion)	Transparency Score (%)
2020	12	68
2021	21	74
2022	39	80
2023	56	86
2024	71	91
2025	85	95

INTERPRETATION

The analysis shows a direct relationship between increasing UPI transactions and improved financial transparency.

Major Observations:

- Electronic payment records improved audit trails and transaction monitoring.
- UPI systems reduced cash handling and unauthorized financial activities.
- Digital transaction histories enhanced transparency in accounting records.

The study confirms that digital payments improve accountability and financial reporting practices.

Table 4 : Comparison between Manual and Digital Financial Systems

Particulars	Manual System	Digital Payment System
Recording Speed	Slow	Fast
Error Rate	High	Low
Transparency	Limited	High
Audit Efficiency	Moderate	High
Data Storage	Physical Records	Electronic Records
Fraud Risk	Higher	Lower

INTERPRETATION

The comparison clearly indicates that digital payment systems are more efficient than traditional manual accounting systems.

Major Observations:

- Automated transaction recording minimizes human errors.
- Digital systems provide real-time financial information.
- Electronic records improve audit efficiency and financial control.
- Fraud risks are reduced through secure digital transaction systems.

Thus, digital financial systems significantly improve accounting accuracy and reliability.

Table 5 : Relationship Between Digital Payments and Financial Reporting Accuracy (2020–2025)

Variables	Correlation Coefficient (r)	Nature of Relationship	Interpretation
Digital Payments & Financial Reporting Accuracy	+0.96	Strong Positive Correlation	Increase in digital payments improves financial reporting accuracy
Digital Payments & Reduction in Accounting Errors	+0.93	Strong Negative Error Relationship	Higher digital transactions reduce accounting errors
UPI Transactions & Financial Transparency	+0.95	Strong Positive Correlation	Growth in UPI transactions increases transparency
Digital Transactions & Audit Efficiency	+0.91	Positive Correlation	Digital systems improve audit and monitoring efficiency
Electronic Record Maintenance & Reporting Reliability	+0.94	Strong Positive Correlation	Digital records enhance reliability of financial reports

INTERPRETATION

The above correlation analysis shows a strong positive relationship between digital payment systems and financial reporting accuracy.

Major Observations:

- Increased digital payment adoption improves accounting accuracy and transparency.
- Electronic transaction systems reduce manual accounting errors.
- UPI and online banking strengthen financial monitoring and audit efficiency.
- Digital records improve the reliability and completeness of financial statements.
- Organizations using digital payment systems maintain more accurate and transparent financial reports.

The correlation values are close to +1, indicating that digital payment systems significantly contribute to efficient and accurate financial reporting practices.

Table 6 : Regression Analysis Results

Particulars	Value
Regression Coefficient	0.92
R Square	0.88
Significance Level	0.05

INTERPRETATION

The regression analysis reveals that digital payment systems significantly influence financial reporting accuracy.

Major Observations:

- The regression coefficient of 0.92 indicates a strong positive impact.
- The R Square value of 0.88 shows that 88% variation in reporting accuracy is explained by digital payment growth.
- Increased adoption of digital financial systems improves transparency and accounting reliability.

Thus, digital payment technologies positively affect financial reporting efficiency.

FINDINGS

- Digital payment transactions increased significantly during 2020–2025.
- Financial reporting accuracy improved continuously over the study period.
- Accounting errors reduced due to automated transaction recording.
- UPI and digital banking systems improved financial transparency.
- Digital payment systems strengthened audit efficiency and financial control.
- Correlation analysis confirmed a strong positive relationship between digital payments and reporting accuracy.
- Regression analysis showed that digital payment growth significantly improves financial reporting systems.
- Digital accounting systems reduced fraud risk and improved financial reliability.

SUGGESTIONS

1. Organizations should encourage the use of digital payment systems to improve financial reporting accuracy.
2. Businesses should adopt automated accounting and digital record management systems.
3. Regular monitoring and reconciliation of digital transactions should be conducted to reduce accounting errors.
4. Strong cybersecurity measures should be implemented to protect financial data and digital transactions.
5. Employee training programs on digital accounting and payment technologies should be organized regularly.
6. Companies should maintain proper backup and storage of electronic financial records.
7. Financial institutions should promote secure and transparent digital payment platforms.
8. Businesses should integrate digital payment systems with accounting software for real-time financial reporting.

9. Government and regulatory authorities should encourage digital financial practices through awareness programs.
10. Organizations should conduct periodic audits of digital financial systems to ensure reporting reliability and compliance.

CONCLUSION

The study concludes that digital payment systems have a significant positive impact on financial reporting accuracy. The increasing use of digital transactions during 2020–2025 improved transparency, reduced accounting errors, strengthened audit efficiency, and enhanced the reliability of financial reports. Statistical analysis, including correlation and regression, confirmed a strong positive relationship between digital payments and financial reporting accuracy. Automated transaction recording and electronic financial systems helped organizations maintain accurate and transparent accounting records. Therefore, the study emphasizes that adoption of digital payment technologies and automated accounting systems is essential for improving financial reporting efficiency, operational effectiveness, and long-term financial transparency.

REFERENCES

1. Reserve Bank of India. *Annual Report 2024–2025*. RBI, 2025.
2. National Payments Corporation of India. *Digital Payments in India Report*. NPCI, 2025.
3. Financial Management. *Financial Management*. Pearson Education, 2021.
4. Management Accounting. *Management Accounting and Financial Control*. Sultan Chand & Sons, 2020.
5. Management Accounting. *Management Accounting: Text, Problems and Cases*. McGraw Hill Education, 2019.
6. Accounting Information Systems. *Accounting Information Systems*. Pearson Education, 2021.
7. International Monetary Fund. *Digital Financial Services and Financial Stability Report*. IMF, 2023.
8. Reserve Bank of India (RBI). Accessed 15 May 2026.
9. National Payments Corporation of India (NPCI). Accessed 07 May 2026.
10. Ministry of Finance, Government of India. Accessed 19 May 2026.
11. [Ministry of Corporate Affairs \(MCA\)](#). Accessed 15 May 2026.
12. [Statista – Digital Payments Statistics](#). Accessed 19 May 2026.

‘મૂલ્ય શિક્ષણ અને સમાજ વિકાસમાં મીડિયાનું યોગદાન’
(ગુજરાતી દૈનિકોમાં શિક્ષણના સમાચાર- એક અધ્યયનના સંદર્ભે)

Contribution of Media in Value Education and Social development
(A Study with special reference to Educational News published in Gujarati Dailies)

જેઠાભાઈ રઘુભાઈ સેનવા

પી.એચ.ડી, વિદ્યાર્થી, પત્રકારત્વ અને સમૂહપ્રત્યાન વિભાગ,

ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ, અમદાવાદ.

Email: jaydeepsenva@gmail.com

Mo. No- 9824894128.

સારાંશ

જ્ઞાન, વિદ્યા અને શિક્ષણ – એ ત્રણ શબ્દોનો ઉપયોગ જુદી-જુદી રીતે થતો હોય છે. ઉપનિષદકાળમાં દરેક શબ્દની સાથે ‘જ્ઞાન’ શબ્દ જોડવામાં આવતો. જેમ કે ‘બ્રહ્મજ્ઞાન’, ‘આત્મજ્ઞાન’ વગેરે. મધ્યકાલિન કાળમાં ‘વિદ્યા’ શબ્દ વધારે પ્રચલિત થયો. આ સમયમાં રાજા-મહારાજાઓ ‘અસ્ત્રવિદ્યા’, ‘શસ્ત્રવિદ્યા’ જેવી અલગ-અલગ વિદ્યાઓને મહત્વ અપાતું હતું. તેમ છતાં અધ્યાત્મની ભૂમિકા પર ‘જ્ઞાન’ અને ‘વિદ્યા’ શબ્દો સમાનરૂપે વપરાયા છે. સંસ્કૃત સુભાષિત ‘સા વિદ્યા યા વિમુક્તયે’ નો અર્થ થાય છે ‘જે અજ્ઞાનરૂપી અંધારામાંથી મુક્તિ અપાવે તે વિદ્યા.’ મહાત્મા ગાંધીએ કહ્યું છે કે “શિક્ષણ એ સમાજની પુનરચના અને જાગૃતિ માટે પાયાનું તત્વ છે.”¹

‘શિક્ષણ’ શબ્દ ‘શિક્ષા’ ધાતુ પરથી ઉતરી આવ્યો છે. જેમાં ‘શિક્ષા’નો અર્થ ‘દંડ’ એવો થાય છે. પરંતુ શિક્ષાનો હેતુ કોઈ દંડ આપવાનો નથી પરંતુ વ્યક્તિ કે માણસને સામાજિક શિષ્ટાચાર અને સુયોગ્ય વ્યવહારુ તરીકે કેળવવાનો છે. મહાત્મા ગાંધી શિક્ષણ વિશે જણાવે છે કે, ‘શિક્ષણ એટલે બાળકના શરીર અને આત્માના જે ઉત્તમ અંશો હોય તેમનો સર્વાંગી વિકાસ સાધીને તેમને બહાર લાવવા.’²

‘રાષ્ટ્રીય શિક્ષણનીતિ-2020’ના પાંચ વર્ષ પૂર્ણ થયાના પ્રસંગે કેન્દ્રીય શિક્ષા મંત્રાલય દ્વારા ભારત મંડપમ, દિલ્લીમાં આયોજિત ‘અખિલ ભારતીય શિક્ષા સમાગમ-2025’માં પ્રધાનમંત્રી શ્રી નરેન્દ્ર મોદીએ શિક્ષણનીતિ અંગે જણાવતા કહ્યું કે, “શિક્ષણ એવું સશક્ત માધ્યમ છે જે વ્યક્તિને આત્મનિર્ભર અને રાષ્ટ્રને સશક્ત બનાવે છે. આપણો ઉદ્દેશ્ય એવી શિક્ષણ વ્યવસ્થા સુનિશ્ચિત કરવાનો છે જેમાં વિદ્યાર્થી પોતાની રૂચિ, ક્ષમતા અને સપનાઓ મુજબ આગળ વધી શકે. ગૌરવશાળી ભારતીય શિક્ષણ સંસ્કૃતિની તકનિકો અને વૈશ્વિક માનકોથી સજ્જ કરીને આજ દેશ પ્રગતિના પંથ પર અગ્રેસર છે. અમૃતકાળમાં આપણે એક ભવ્ય અને વિકસીત ભારતના નિર્માણ તરફ તેજીથી વધી રહ્યા છીએ. આ કર્તવ્યકાળમાં આપણા યુવાઓના આત્મવિશ્વાસ અને સર્જનાત્મકતાને વધારવામાં રાષ્ટ્રીય શિક્ષા નીતિ-2020ની ભૂમિકા મહત્વની હશે.”³

મૂલ્ય શિક્ષણ એ શિક્ષણનો એક આવશ્યક ભાગ છે જે વ્યક્તિના નૈતિક અને સામાજિક મૂલ્યોના

વિકાસ પર ધ્યાન કેન્દ્રિત કરે છે. તે વ્યક્તિને સાચા અને ખોટા વચ્ચેનો ભેદ પારખવામાં અને નૈતિક નિર્ણયો લેવામાં મદદ કરે છે. મૂલ્ય શિક્ષણ વ્યક્તિમાં જવાબદારી, પ્રામાણિકતા, ન્યાય, પ્રેમ, સહાનુભૂતિ જેવા મૂલ્યોનું સિંચન કરે છે.

સમાજના વિકાસની પ્રથમ સીડી એ જાગૃતિ છે, અને શિક્ષણ આ જાગૃતિનું સૌથી મજબૂત માધ્યમ છે. શિક્ષણ લોકોને તેમના અધિકારો, કર્તવ્યો અને સામાજિક જવાબદારીઓ પ્રત્યે સચેત કરે છે. એક શિક્ષિત વ્યક્તિ સમાજની ખામીઓ જેમ કે ભ્રષ્ટાચાર, ગરીબી અને અન્યાયને ઓળખી શકે છે અને તેની સામે અવાજ ઉઠાવી શકે છે. ભારતના સ્વાતંત્ર્ય સંગ્રામમાં શિક્ષિત યુવાનોએ જનતાને જાગૃત કરીને બ્રિટિશ શાસન સામે લડવા પ્રેરણા આપી હતી. આજે પણ શિક્ષણ દ્વારા લોકોને પર્યાવરણ સંરક્ષણ, સ્વાસ્થ્ય જાગૃતિ અને લોકશાહીના મૂલ્યો વિશે શીખવવામાં આવે છે. ઉદાહરણ તરીકે, સ્વચ્છ ભારત અભિયાન જેવી ઝુંબેશો શિક્ષિત નાગરિકોના સહયોગથી જ સફળ બની છે. શિક્ષણ લોકોની માનસિકતા બદલીને સમાજમાં સકારાત્મક પરિવર્તન લાવે છે, જે વિકાસનું પ્રથમ પગલું છે.⁴

શિક્ષણક્ષેત્રે પત્રકારત્વની ભૂમિકા ઘણી મહત્વપૂર્ણ બહુઆયામી છે. પત્રકારત્વ કે મીડિયા માત્ર માહિતી આપવા પૂરતું સીમિત નથી પરંતુ જ્ઞાનનો પ્રચાર-પ્રસાર, જાગૃતિ ફેલાવવી અને શૈક્ષણિક સુધારાના પ્રોત્સાહન આપવામાં પણ મહત્વનું યોગદાન છે. ગુજરાતી લેખક અને સાહિત્યકાર કુમારપાળ દેસાઈ ‘ગુજરાતી અખબારો અને નારીચેતના’ પુસ્તકમાં જણાવે છે કે, “સમૂહ માધ્યમો આજના સમયનું એક પ્રભાવક પરિબલ છે. માહિતી મનોરંજન, શિક્ષણ અને લોક ઘડતરનું કામ કરતું સમૂહ માધ્યમ દરેક ક્ષેત્રની સ્થિતિ, સમસ્યા, પ્રશ્નો આલેખીને તેનો ઉકેલ આપી શકે છે.”⁵

પત્રકારત્વએ રાષ્ટ્રીય સામાજિક કુરીતિયોને ઉજાગર કરીને સમાજ સુધારાના આંદોલનોને બળ આપવામાં મહત્વની ભૂમિકા નિભાવી છે. સૌપ્રથમ સમાજસુધારક રાજારામ મોહનરાયને અહીં યાદ કરવા પડે. ‘સંવાદકૌમુદી’ અને ‘મિરાંત ઉલ અકબરી’ જેવા પત્રો દ્વારા તે સમયના સતીપ્રથા અને વિધવાવિવાહ જેવા મુદ્દાઓને સામાજિક સુધારાની એક મુહિમ ચલાવી હતી. ગુજરાતમાં નર્મદ દ્વારા ‘ડાંડિયો’ તથા કરશનદાસ મૂળજી દ્વારા ‘સત્યપ્રકાશ’ જેવા પત્રો સમાજસુધારા માટે જાણીતા બન્યા હતા.⁶

ચાવીરૂપ શબ્દો : મૂલ્ય શિક્ષણ, સમાજ વિકાસ, મીડિયા, યોગદાન.

પ્રસ્તાવના :

આજે માણસના વિકાસ કે પછી અસ્તિત્વમાં ‘રોટી, કપડાં ઔર મકાન’ બાદ શિક્ષણનો ક્રમ આવે છે. તેથી અખબારો કે દૈનિકો પહેલા શિક્ષણને જાણવું જરૂરી છે. આપણી સંસ્કૃતિની એક મહત્વપૂર્ણ પહેલ એ શિક્ષણ છે. પરંતુ શિક્ષણનો વાસ્તવિક આપણે પુસ્તકો ભણવા કે શાળા-કોલેજોમાં જઈને કંઈ શીખવું એવો કરીએ છીએ. જે કેટલેક અંશે સાચું પણ છે. શીખવાના અનુભવનું નામ જ શિક્ષણ છે. બીજી એક રીતે આપણે આસપાસની પ્રકૃતિ અને અનુભવો દ્વારા દરેક ક્ષણે કંઈક નવું શીખીએ છીએ.

શિક્ષણ એ માનવજીવનનું એવું પાસું છે જે માણસને માત્ર જ્ઞાન જ નથી આપતું પરંતુ તેને જીવનમાં આગળ વધવા માટેનું પથદર્શક છે. શિક્ષણ એક એવું સશક્ત માધ્યમ છે જે અજ્ઞાનને દૂર કરીને સમાજને પ્રકાશિત કરે છે. શિક્ષણ માણસની બોદ્ધિક ક્ષમતાને નિખારી તેનામાં નૈતિક મૂલ્યોનું સિંચન કરે છે. શિક્ષણ વિના કોઈ પણ વ્યક્તિ કે સુમદાયની પ્રગતિ અશક્ય છે. પ્રાચીન ગુરૂકૂળથી માંડીને આધુનિક ડિજિટલ યુગ સુધી શિક્ષણે સમાજનિર્માણમાં મહત્વની ભૂમિકા ભજવી છે.

આધુનિક યુગનું મૂલ્ય શિક્ષણ :

આધુનિક યુગમાં શિક્ષણમાં પુરસ્કાર અને સજાના ભાગ વિશે, સામાજિક શિક્ષણ-સિદ્ધાંતના પ્રવર્તક બેન્ડુરા વિશિષ્ટ અભિગમ ધરાવે છે. તેમના મતે પુરસ્કાર કે સજા સામાજિક શિક્ષણનું એકમાત્ર કે મુખ્ય કારણ નથી. તે વર્તનશિક્ષણ ઉપર સીધી અસર કરતાં નથી, પણ શીખેલા વર્તનને વ્યક્તિ કેટલે અંશે પ્રદર્શિત કરશે તેના ઉપર અસર કરે છે. પુરસ્કારની અપેક્ષા કરવાને લીધે ઊપજતી બોધનક્રિયાઓ શિક્ષણનો આરંભ કરે છે અને ટકાવી રાખે છે; તેથી સામાજિક શિક્ષણમાં ધ્યાન નિર્ણાયક પરિબલ છે.⁷

કોઈ પણ વ્યક્તિ, સમાજ કે દેશના વિકાસમાં શિક્ષણ અનિવાર્ય ભૂમિકા ભજવે છે. દેશના સામાન્ય નાગરિકથી માંડીને નેતા, અભિનેતા કે કોઈ પણ માણસ શિક્ષણના મહત્વને સ્વીકારે છે. બીજી તરફ આજે કથળતા જતા શિક્ષણના સ્તર અંગે ચિંતિત પણ છે. દરેક મા-બાપ આજે શિક્ષણ વ્યવસ્થા સામે બળાપો કાઢે છે. મોટેભાગે સમાજમાં એવી માન્યતા કે સમજ છે કે સંતાન વધુ ગુણ મેળવે એટલે તે હોશિયાર. સમાજની આવી માનસિકતાનો આજની લે-ભાગુ શિક્ષણ સંસ્થાઓ ફાયદો ઉઠાવે છે. બાળકના શારિરીક, માનસિક વિકાસને નજરઅંદાજ કરીને ગોખણપટ્ટી પર ધ્યાન કેન્દ્રીત કરાવાય છે. જે પરિણામે બાળક માર્ક્સ પાછળ ભાગતું થઈ જાય છે અને નૈતિકતાને નજરઅંદાજ કરતો થઈ જાય છે. જે સમાજનું નૈતિક અધઃપતનની શરૂઆત છે.

સ્વામી વિવેકાનંદ શિક્ષણનો અર્થ સમજાવતા કહે છે કે, : “શિક્ષણનો અર્થ મનુષ્યમાં રહેલી શક્તિ અને પૂર્ણતાને વ્યક્ત કરવી એ શિક્ષણનો અર્થ છે. માત્ર રોજગારી મેળવવાનું સાધન એ શિક્ષણ નથી, પરંતુ વ્યક્તિના વ્યક્તિત્વનો સંપૂર્ણ વિકાસ કરે એ શિક્ષણ છે.”⁸

મૂલ્ય શિક્ષણના પ્રકારો :

1. વ્યક્તિગત મૂલ્યશિક્ષણ :

વ્યક્તિગત મૂલ્યોમાં શ્રમનું ગૌરવ, જીવનકાર્યની વિવિધ પ્રવૃત્તિઓ તરફ માનથી જોવું, કામમાં આળસ ન કરવી, પોતાની જવાબદારી પ્રત્યે સભાન રહેવું, વૈજ્ઞાનિક અભિગમ ધરાવવો, દરેક વ્યક્તિનું સન્માન જાળવવું, સ્વશિસ્તનું પાલન, અને સહનશીલ રહેવું જેવા મૂલ્યોનો સમાવેશ થાય છે.

2. સામાજિક મૂલ્યશિક્ષણ :

સામાજિક મૂલ્યશિક્ષણમાં અન્યોને મદદરૂપ થવું, સ્ત્રીઓનો સામાજિક દરજ્જો જાળવવો, સામાજિક

ન્યાય અને બંધુત્વની ભાવના કેળવવી, લોકસેવા અને પશુ-પંખી સેવા પ્રત્યે અનુકંપા રાખવી, સામાજિક અને કાનૂની નીતિ-નિયમોનું પાલન, ક્ષમાભાવના અને દયા ભાવના દાખવવી જેવા મૂલ્યોને સામાજિક મૂલ્યોમાં સમાવેશ થાય છે.

3. સાંસ્કૃતિક મૂલ્યશિક્ષણ :

વ્યક્તિ જે સમાજમાં રહે છે એ પેઢી દર પેઢી ચાલી આવતી પરંપરાઓ કે સિદ્ધિઓ એ સમાજનું ગૌરવ છે. આવી પરંપરાનો સાંસ્કૃતિક મૂલ્યોમાં સમાવેશ થાય છે. સત્યનું પાલન કરવું, અહિંસાનું પાલન કરવું, વિવેકબુદ્ધિનો ખ્યાલ, ધાર્મિક સૌહાર્દય, કોમી એખલાસનું વાતાવરણ, ભેદભાવોથી પર થવું અને સમાજનો વિકાસ એ સાંસ્કૃતિક મૂલ્યો છે.

4. આર્થિક મૂલ્યશિક્ષણ :

જીવન સારું જીવન અને શિક્ષણ માટે દરેક માણસને ધન કે દ્રવ્યની જરૂરિયાત રહે છે. જીવન જરૂરિયાતની સામગ્રી વગેરે ધન કે પૈસા દ્વારા જ પ્રાપ્ત થાય છે. આ માટે વ્યક્તિએ કોઈ ને કોઈ પ્રવૃત્તિ કરવી જરૂરી છે. આ પ્રવૃત્તિ કે કામ માટે સમાજે સૂચવેલી નિયમો અને નીતિમત્તાને ધ્યાનમાં રાખીને કરવામાં આવેલું દ્રવ્ય ઉપાર્જન યોગ્ય છે. આવી સમજ એ આર્થિક મૂલ્યશિક્ષણ છે.

5. રાષ્ટ્રીય મૂલ્યશિક્ષણ :

રાષ્ટ્ર કે દેશે મેળવેલી સિદ્ધિઓ અને તેના જતન માટે રાષ્ટ્રપ્રેમ, સ્વતંત્રતા, રાષ્ટ્રપ્રેમની ભાવના અને સર્વપ્રથમ રાષ્ટ્રહિતની ભાવના એ રાષ્ટ્રીય મૂલ્યશિક્ષણની મુખ્ય બાબતો છે. રાષ્ટ્રના ભૌતિક, સામાજિક અને સાંસ્કૃતિક ઘટકોને નુકસાન ન થાય એ રીતે એનો ઉપયોગ અને જાળવણી કરવી એ રાષ્ટ્રીય મૂલ્યશિક્ષણ છે.

6. નૈતિક મૂલ્યશિક્ષણ :

વ્યક્તિ પ્રામાણિકતા, પવિત્રતા અને સમાજ કે રાષ્ટ્ર દ્વારા નક્કી કરવામાં આવેલા માપદંડો મુજબનું આચરણ કરે તે નૈતિક મૂલ્યશિક્ષણ છે. પ્રમાણિકતાનું યુસ્તપણે પાલન, જવાબદાર નાગરિક બનવું, જીવો પ્રત્યો સદ્ભાવના કે પ્રેમ રાખવો, નૈતિક હિંમત, સમાન ન્યાય, અન્યોની લાગણીનો સ્વીકાર, સ્પષ્ટ તથા સુમેળભર્યું વાતાવરણ પેદા કરવું વગેરે નૈતિક મૂલ્યો છે.

મૂલ્ય શિક્ષણ એ ચરિત્ર નિર્માણ અને વ્યક્તિત્વના સર્વદેશીય વિકાસનું મુખ્ય પાસું છે. મૂલ્યોના વિકાસ દ્વારા જ વ્યક્તિત્વ ઘડતર યોગ્ય રીતે થઈ શકે છે. સંસ્કૃતિ તથા મૂલ્ય એકબીજાના પૂરક છે. એક તરફ સંસ્કૃતિ મૂલ્યોની ગંગોત્રી છે. તો બીજી તરફ ક્રમિક રીતે થતાં મૂલ્યોના વિકાસથી સંસ્કૃતિનું પોષણ તેમજ વિકાસ થાય.^{9..}

શિક્ષણ વ્યવસ્થામાં પત્રકારત્વની ભૂમિકા :

સમાજનો વિકાસ ફક્ત ભૌતિક સુવિધાઓમા વધારો નથી. પરંતુ સામાજિક સંબંધોની મજબૂતી, આર્થિક સમૃદ્ધિ, સાંસ્કૃતિક વિકાસ અને ન્યાયપૂર્ણ વ્યવસ્થાનું સ્થાપન પણ સામાજિક વિકાસ છે. શિક્ષણનો સંબંધ સામાજિક વિકાસ સાથે હંમેશા રહ્યો છે. શિક્ષણ દ્વારા વ્યક્તિનો આર્થિક અને

સામાજિક વિકાસ થાય છે. જેનાથી સમાજમાં સમાનતાને પ્રોત્સાહન મળે છે. ^{10.}

પત્રકારત્વ જનમત નિર્માણ અને લોકોમાં જાગૃતિ લાવવાનું કામ કરે છે. લોકોની કુશળતાને ધડે છે અને જાગૃત પણ કરે છે. સમાચારપત્રો લોકોને સરકારની નીતિ અને ગતિવિધિથી અવગત કરે છે. જે તેમને નિર્ણય લેવામાં મદદ કરે છે. ગુજરાત સમાચારના પત્રકાર શૈલેષ સંયાણીયા જણાવે છે કે “સરકારની પ્રવેશ સમિતિઓ કરોડો રૂપિયા ખર્ચીને જાહેરાતો આપે છે. પરંતુ તેના કરતા વધારે અસર સમાચારથી થાય છે. કારણકે વિદ્યાર્થી અને ખાસ કરીને વાલીઓ સમાચાર વાંચીને જ અનેક નિર્ણય લેતા હોય છે.” ^{11.}

શિક્ષણક્ષેત્રે પત્રકારત્વની ભૂમિકા ઘણી મહત્વપૂર્ણ બહુઆયામી છે. પત્રકારત્વ કે મીડિયા માત્ર માહિતી આપવા પૂરતું સીમિત નથી પરંતુ જ્ઞાનનો પ્રચાર-પ્રસાર, જાગૃતિ ફેલાવવી અને શૈક્ષણિક સુધારા અને નૈતિક શિક્ષણને પ્રોત્સાહન આપવામાં પણ મહત્વનું યોગદાન છે. ગુજરાતી લેખક અને સાહિત્યકાર કુમારપાળ દેસાઈ ‘ગુજરાતી અખબારો અને નારીચેતના’ પુસ્તકમાં જણાવે છે કે, “સમૂહ માધ્યમો આજના સમયનું એક પ્રભાવક પરિબલ છે. માહિતી મનોરંજન, શિક્ષણ અને લોકઘડતરનું કામ કરતું સમૂહ માધ્યમ દરેક ક્ષેત્રની સ્થિતિ, સમસ્યા, પ્રશ્નો આલેખીને તેનો ઉકેલ આપી શકે છે.” ^{12.}

ઉપસંહાર :

શિક્ષણ હવે માત્ર વર્ગખંડ પૂરતું સીમિત રહ્યું નથી. તે વર્ગ અને દેશ-પ્રદેશના સીમાડા ઓળંગીને વૈશ્વિક બની ચૂક્યું છે. કોરોના જેવી કપરી પરિસ્થિતિમાં ચોક અને ડસ્ટરના સ્થાને વિદ્યાર્થીઓ અને શિક્ષકોના હાથમાં લેપટોપ, કેમેરા, મોબાઈલ ફોન અને પેનટેબ જેવાં વીજાણું ગજેટ્સ લીધું છે. આ ઉપરાંત આજના સ્પર્ધાત્મક યુગમાં વિદ્યાર્થીને વૈશ્વિક પ્રવાહોથી અવગત કરાવવાનું કામ પણ માધ્યમો કરે છે. સાથે-સાથે અત્યાધુનિક યુગમાં માણસને નૈતિક મૂલ્યો સાથે ટકી રહેવું પણ એટલું જ જરૂરી છે. જો નૈતિક મૂલ્યોનો વિકાસ થશે તો જ સમાજનો વિકાસ પણ થશે. જો નૈતિક મૂલ્યોનું અધઃપતન થશે તો સમાજનું અધઃપતન પણ નકકી છે. તેથી આજના શિક્ષણમાં મૂલ્યશિક્ષણનું મહત્વ ઘણું વધી જાય છે.

લોકસમૂહને શિક્ષિત કરવામાં શિક્ષણનો મુખ્ય ફાળો છે. પત્રકારત્વને પણ લોકઘડતરનું એક મહત્વનું પરિબલ માનવામાં આવે છે. દૈનિકોમાં રાજકીય, આર્થિક, સામયિક અને વૈશ્વિક ઘટનાઓની સાથે-સાથે શૈક્ષણિક બાબતોની પણ ચર્ચા કરવામાં આવે છે. ‘ગુજરાતી માધ્યમોમાં શિક્ષણના સમાચાર-એક અધ્યયન’ (મુખ્યત્વે પાંચ દૈનિકો – ગુજરાત સમાચાર, ગુજરાતમિત્ર, સંદેશ, ફૂલછાબ અને દિવ્યભાસ્કર) દ્વારા શક્ય તેટલા આવા વિવિધ પાસાંઓનો સર્વગ્રાહી પરિચય મેળવવાનો અને ઊંડાણપૂર્વક વિષયને ન્યાય આપવાનો પ્રયત્ન કર્યો છે.

- સંદર્ભસૂચિ :

1. ધ કલેક્ટેડ વર્ક્સ ઓફ મહાત્મા ગાંધી, ભાગ-72.
2. એજન.

3. પ્રધાનમંત્રી શ્રી નરેન્દ્રભાઈ મોદી, અખિલ ભારતીય શિક્ષા સમાગમ-2025. ભારત મંડપમ, દિલ્લી. (29 જુલાઈ, 2025).
4. પ્રો. શુક્લ રમેશ, શિક્ષણ અને વિકાસ.
5. દેસાઈ કુમારપાળ, ગુજરાતી અખબારો અને નારીચેતના, ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ, અમદાવાદ. 2004.
6. ભારતીય સંસ્કૃતિ ઔર વિરાસત, પ્રકાશન – રાષ્ટ્રીય મુક્ત વિદ્યાલયી શિક્ષા સંસથાન. નર્દ દિલ્લી
7. દવે, ચંદ્રાંશુ ભાલચંદ્ર, ગુજરાત વિશ્વકોશ.
8. શાહ. બી.વી, શિક્ષણનું સમાજશાસ્ત્ર, યુનિવર્સિટી ગ્રંથ નિર્માણ બોર્ડ, અમદાવાદ.
9. જોશી, ડી.એ.ય. મૂલ્યોનું શિક્ષણ, મનોરમા પ્રકાશન, રાજકોટ, 2004.
10. સિંહ, ડૉ. ઇસ. પી. - શિક્ષા ઔર સામાજિક પરિવર્તન.
11. સંચાણીયા શૈલેષ, વરિષ્ઠ પત્રકાર, ગુજરાત સમાચાર દૈનિક. - રૂબરૂ મુલાકાત.
12. હર્ષો પુનિતા અરૂણ, ગુજરાતી અખબારો અને નારીચેતના, ગૂજરાત વિદ્યાપીઠ, અમદાવાદ. 2004.

A study on the Growth of Credit Card Usage and Its Impact on Consumer Spending Habits in Gujarat

Dr. Rajeshkumar J. Tanna

(Assistant Professor at JJCET Commerce College Junagadh)

Abstract

This study looks at how the growing use of credit cards is changing the way people spend money in major cities across Gujarat, India. Because of online shopping, easy bank offers, and digital payments, more people are using "plastic money" instead of cash. We surveyed 400 active credit card users in Ahmedabad, Surat, Vadodara, and Rajkot. Using statistical tests like t-test and multiple regression, we found a clear increase in monthly spending after people started using credit cards. This happens mainly because credit cards make it easier to buy things without feeling the immediate "pain" of parting with cash, which leads to more impulse buying. The study shows that credit card rewards, the convenience of delaying payments, and a desire for lifestyle products are the main reasons people spend more. It is found from the study that the people of age group 21 to 35 are more attracted to credit card usage of Gujarat. The majority card holders even use 2 or more cards to capture maximum merchant reward points. This study also indicates threats of much use of credit cards if they are used thoughtlessly.

Keywords:

Credit Cards, Consumer Behaviour, Spending Habits, Impulse Buying, Money Management, Gujarat Market

1. Introduction

The way people pay for things in India has changed drastically over the last few years. Thanks to government initiatives, apps, and easy digital banking, cash is no longer the only king. Paying in India can take some understanding and planning, especially when getting and using cash or making mobile payments. India has its own digital payment platform, so travellers may feel more comfortable using credit cards to pay. Paying with debit cards, credit cards and prepaid cards is common in India, especially in major cities and tourist-friendly areas. Most major credit cards—including those serviced by Visa and Mastercard—are accepted. Among these changes, credit cards have become highly popular. They are no longer just status symbols for the rich; ordinary people now use them to manage their daily expenses. Credit cards have a unique psychological effect: they let you buy something immediately but delay the payment. This separates the joy of shopping from the actual pain of losing money from your wallet.

Gujarat is one of India's richest and most business-minded states. Traditionally, Gujarati buyers are known to be careful with their money, focusing on savings and good deals. However, with the rise of modern malls, online shopping websites, and attractive card offers from banks, these old spending habits are

changing. This paper studies how credit cards affect everyday spending in Gujarat and whether this easy credit helps people or just pushes them into unplanned, debt-driven shopping.

2. Need of The Study

Many studies look at how digital banking affects India as a whole, but very few look closely at specific regions and cultures. The Gujarati consumer is unique because of a traditional culture that avoids debt and values saving. Now a days, even these habits of saving the money are changing and Gujarati people are moving for higher purchases using various banking instruments.

Now, banks are aggressively offering pre-approved credit cards in Gujarat's big and growing cities. It is important to see how these cards change traditional money habits. This study helps fill that gap by showing how credit cards interact with local habits, offering helpful insights for banks, lawmakers, and consumer groups. It also indicates how the habit of Gujaratian in big cities will be more different than traditional mind set in future.

3. Objectives of the Study

The main objectives of this research are:

- To measure the difference in average monthly spending before and after people get a credit card in Gujarat.
- To identified the main reasons why people, use credit cards so often (like rewards, ease of payment, or social status).
- To evaluate if using a credit card leads to more unplanned or impulse shopping.
- To formulate recommendations for banks and regulators on how to encourage safe card usage.

4. Hypotheses

To make sure our findings are accurate, we tested two main sets of ideas:

- **Hypothesis 1 (H_0):** There is no real difference in a person's monthly spending before and after getting a credit card.
- **Hypothesis 1 (H_1):** A person's monthly spending is significantly higher after getting a credit card.
- **Hypothesis 2 (H_0):** Factors like convenience, reward points, and impulse habits do not predict higher credit card spend.
- **Hypothesis 2 (H_1):** Factors like convenience, reward points, and impulse habits do predict higher credit card spend.

5. Methodology

This study used a survey approach to collect and analyse information from real consumers.

5.1 The Sample and Data Collection

The data was collected by using a close-ended questionnaire given to people in four major cities in Gujarat: Ahmedabad, Surat, Vadodara, and Rajkot. 400 people were chosen who had been actively using at least one credit card for a year or more.

5.2 Measurement Scales

The survey instrument incorporated a 5-point Likert Scale (ranging from 1 = *Strongly Disagree* to 5 = *Strongly Agree*) to measure psychological constructs, including:

- **Convenience:** How easy it is to swipe or tap a card.
- **Reward Maximization:** The urge to buy things just to collect points, cashback, or air miles.
- **Impulse Buying:** How often they make unplanned purchases.

5.3 Data Analysis

We used mathematical tools to analyse the answers, specifically looking at percentages, a "paired t-test" (to compare before-and-after spending), and a "Multiple Linear Regression Analysis" (to see which factors have the biggest impact on spending).

6. Data Analysis

6.1 Demographic Profile of Respondents

The table below shows the background of the 400 people who took part in the survey:

Variable	Group	Number of People	Percentage (%)
Gender	Male	248	62.0%
	Female	152	38.0%
Age	21 – 35 Years	212	53.0%
	36 – 50 Years	136	34.0%
	Over 50 Years	52	13.0%
Monthly Income	Under ₹50,000	88	22.0%
	₹50,000 – ₹1,00,000	204	51.0%
	Over ₹1,00,000	108	27.0%
Cards Owned	1 Card	164	41.0%
	2 Cards	180	45.0%
	3 or more Cards	56	14.0%

6.2 Hypothesis Testing I: Paired-Sample t-Test (Before vs. After)

To evaluate (H_1), a paired-sample t-test was conducted on consumer-reported monthly discretionary expenditures (excluding fixed overheads like rent or utilities) prior to card adoption versus current spending baselines.

$$t = \frac{\bar{X}_D}{s_D/\sqrt{n}}$$

Expenditure Metric	Mean (INR)	Std. Deviation	t-statistic	p-value
Pre-Credit Card Discretionary Spend	₹14,250	₹4,800		
Post-Credit Card Discretionary Spend	₹21,800	₹6,950		
Mean Paired Difference	₹7,550	₹5,120	-29.49	less than 0.001

Interpretation: The results show a statistically significant increase of ₹7,550 in average monthly discretionary spending following credit card adoption [$t(399) = -29.49, p < 0.001$]. Therefore, the null hypothesis (H_0) is rejected, confirming that credit card access correlates with a significant rise in consumer spending in Gujarat.

6.3 Hypothesis Testing II: Multiple Regression Analysis

To understand the underlying drivers behind this spending increase, a multiple linear regression was executed. The dependent variable (Y) represents the self-reported Perceived Increase in Total Monthly Outflow, model against three behavioural predictors: Perceived Convenience (X_1), Reward Point Maximization (X_2), and Impulse Buying Tendency (X_3).

The regression equation is defined as:

$$Y = \beta_0 + \beta_1 X_1 + \beta_2 X_2 + \beta_3 X_3 + \epsilon$$

Model Summary

Metric	Value	Interpretation
R Value	0.742	Indicates a strong positive correlation between the predictors and the dependent variable.
R-Square (R^2)	0.551	The model accounts for 55.1% of the variance in spending increases.
F-Statistic	161.84	The overall model is highly statistically significant ($p < 0.001$).

Multiple Linear Regression Analysis Results

Predictor Variable	Unstandardized β	Std. Error	Standardized β	t-value	p-value
--------------------	------------------------	------------	----------------------	---------	---------

Predictor Variable	Unstandardized β	Std. Error	Standardized β	t-value	p-value
(Constant)	1.104	0.215	—	5.135	< 0.001
Perceived Convenience (X ₁)	0.342	0.052	0.295	6.576	< 0.001
Reward Maximization (X ₂)	0.418	0.048	0.380	8.708	< 0.001
Impulse Buying Tendency (X ₃)	0.285	0.044	0.248	6.477	< 0.001

Interpretation:

The regression model confirms a statistically significant relationship ($F = 161.84$, $p < 0.001$). Reward Maximization ($\beta = 0.380$) emerges as the strongest predictor: for every 1-unit increase in a consumer's focus on accumulating reward points, spending scores increase by 0.418 units. Perceived Convenience ($\beta = 0.295$) and Impulse Buying Tendency ($\beta = 0.248$) are also significant positive predictors. Consequently, the second null hypothesis is rejected.

7. Findings

The analysis reveals several clear insights regarding the financial behaviour of credit card users in Gujarat:

- **The Increased Expenditure:** The integration of credit cards into regular shopping workflows leads to an average increase of over 50% in monthly spending. This supports behavioural economics theories regarding a lower psychological "pain of paying" during non-cash transactions.
- **The Reward Optimization Trap:** Credit ecosystems heavily influence Gujarati consumers. Many users deliberately route regular utility bills and high-ticket transactions through credit cards to gain reward points or cash-back incentives, which often leads to unintended incremental purchases.
- **Elevated Impulse Purchases:** The nature of modern Point-of-Sale (PoS) and e-commerce payment checkouts significantly increases unplanned impulse buying, especially within the age of 21–35 consumers of Gujarat.
- **Multiple Card Strategy:** Over 59% of respondents hold multiple credit cards, often using different cards strategically depending on category-specific discounts or merchant offers.

8. Conclusion

This study demonstrates that credit card spreading acts as a significant catalyst in changing consumer spending habits across urban Gujarat. While credit cards offer clear operational benefits, including transaction safety, short-term liquidity, and financial flexibility, they also systematically weaken traditional cash-flow spending controls. The results demonstrate that card usage leads to

higher transactional volume and larger purchase sizes, driven by the convenience of deferred payments and tempting reward structures.

For the culturally budget-conscious Gujarati consumer base, this transformation highlights a broader shift toward modern consumerism. Over time, this shift can elevate the risk of personal financial vulnerability if revolving balances are not carefully managed.

9. Limitations of the Study

While providing valuable regional insights, this study has certain limitations:

- **Geographic Clustering:** The primary sample is drawn from major cities in Gujarat (Ahmedabad, Surat, Vadodara, and Rajkot); therefore, the findings may not fully reflect consumer behaviours in semi-urban or rural districts.
- **Self-Reporting Bias:** The expenditure metrics rely on self-reported consumer estimates rather than direct bank statement verification, leaving room for memory or social desirability bias which means there could be small errors in the numbers.
- **One-Time based Framework:** The study captures consumer patterns at a single point in time, omitting long-term shifts across changing macroeconomic cycles.

References

- Dash, P., & Ranjan, R. (2019). Financial literacy across different states of India: An empirical analysis. *RIS Discussion Papers*, 286, 1–34.
- Faraz, N., & Anjum, A. (2025). Spendception: The psychological impact of digital payments on consumer purchase behavior and impulse buying. *Journal of Behavioral and Experimental Economics*, 114, 102341.
- Garg, P. (2015). Plastic money and consumer attitude: A study with special reference to credit cards. *Uka Tarsadia University Journal of Management*, 3(1), 12–25.
- John, S. (2021). Reward point accumulation behaviour of credit card users in Pune City. *International Journal of E-Business Research*, 17(3), 45–62.
- Kalyanwala, S., & Sebstad, J. (2006). *Spending, saving and borrowing: Perceptions and experiences of girls in Gujarat*. Population Council.
- Ma, Q., He, Y., Tan, Y., Cheng, L., & Wang, M. (2024). Unveiling the impact of payment methods on consumer behavior: Insights and future directions. *Center for Open Science*, 1–19.
- Singh, K., Goundar, S., Chandran, P., Agrawal, A. K., Singh, N., & Kolar, P. (2023). Digital banking through the uncertain COVID period: A panel data study. *Journal of Risk and Financial Management*, 16(5), 260.
- Sriram, K. V., Singh, R., Vibha, & Kamath, G. B. (2023). Antecedents of credit card usage behaviour: An Indian perspective. *Cogent Economics & Finance*, 11(2), 2269796.

- Raj, L. V., Amilan, S., Aparna, K., & Swaminathan, K. (2023). Factors influencing the adoption of cashless transactions during COVID-19: an extension of enhanced UTAUT with pandemic precautionary measures. *Journal of Financial Services Marketing*, 29, 488-507.
<https://doi.org/10.1057/s41264-023-00218-8>
- Varma, R. (2026). Factors influencing credit card selection and usage preference among consumers in India. *International Research Journal of Education and Technology*, 9(4), 900–915.

‘ઘેર જતાં’ સર્જકના બાળપણનું સ્મૃતિચિત્ર

પ્રજાપતિ કિંજલકુમાર રમણલાલ

મુ.પો. લક્ષ્મીપુરા, તા. ખેડબ્રહ્મા

જિ.સાબરકાંઠા, મો.નંબર. 7984632349

ગુજરાતના અગ્રણી આધુનિક ચિત્રકાર, કલાગુરુ, કવિ અને નિબંધકાર એવા ગુલામમોહમ્મદ શેખ સાહિત્યજગતમાં સારું એવું નામ ધરાવે છે. ચિત્રકલાનો ઊંડાણપૂર્વક અભ્યાસ કરીને ગુલામમોહમ્મદ શેખ ચિત્રકલામાં ઓગળી ગયા છે. ચિત્રકલાના પ્રાધ્યાપક તરીકે તેમણે ઘણી જગ્યાએ સેવા આપી અનેક વિદ્યાર્થીઓનું ઘડતર કર્યું છે. ચિત્રકલા માટે ગુલામમોહમ્મદ શેખને ભારત સરકાર દ્વારા 1983માં ‘પદ્મશ્રી’નો ખિતાબ મળે છે. 1998માં ગુજરાત સરકારે ‘રવિશંકર રાવળ એવોર્ડ’ તથા 2002માં મધ્યપ્રદેશ સરકારે ‘કાલિદાસ સન્માન’ આપ્યું છે. તેમણે લખેલા પુસ્તકો ‘અમેરિકન ચિત્રકલા’ અનુવાદ 1964, ‘અથવા’ કાવ્યો 1974, ‘દૃશ્યકળા’ લલિતકલાદર્શન 1996, ‘અથવા અને’ કાવ્યો 2013, ‘નીરખે તે નજર’ દૃશ્યકળા વિષયક લખાણો 2016, ‘ઘેર જતાં’ નિબંધસંગ્રહ 2018, જેવા પુસ્તકો તેમની પાસેથી મળે છે. તેમનું ‘ઘેર જતાં’ પુસ્તકને તેઓ આત્મકથાનાત્મક પુસ્તક ગણાવે છે જેમાં કેફિયત અને તેર નિબંધો સમાવિષ્ટ છે. અહીં ‘ઘેર જતાં’ નિબંધનો અભ્યાસ કરવાનો ઉપક્રમ રાખ્યો છે.

નિબંધસંગ્રહમાં પ્રથમ લેખક પોતાની કેફિયત આપે છે, જેમાં તેમણે જીવેલા જીવનનો આપણને આછો પરિચય મળે છે. લેખક પોતાના ત્રણ જન્મ ગણાવે છે : પ્રથમ જ્યાં તેઓ જન્મ્યા તે ધાંચીવાડ - વઢવાણ - સુરેન્દ્રનગર. જ્યાં તેમણે જૂના મકાનો, મેડિઓ, ખડકી, નળિયા, ગાર, માળિયું, પટારો, ડામચિયો, ચાકળો, ગાર-માટીનો ચૂલો, પાણીચારું વગેરે ગ્રામીણ વાતાવરણમાં બાળપણ પસાર કર્યું તેની વિગતો આપે છે. હૃદયાર વગરની ગરીબીનો સામનો કર્યો, “આગલી ઓરડીએ હળવા પાથરણે અને ફળિયે, કાથીના ખાટલા પડે ત્યાં ચાર ભાઈ ને એક બેનનો વસ્તાર કેમ સમાતો એનો આજેય અબંબો” (પૃષ્ઠ-10) શરૂઆતના આઠ પાનામાં લેખકે પોતાના બાળપણની, પરિવારની આર્થિક પરિસ્થિતિની, ગરીબી અને સંઘર્ષની, પિતા અને દાદાના કુટુંબનો

પરિચય, જ્યાં તેઓ જન્મ્યા એ માહોલ, પાડોશીઓ અને જીવન ઘડતરની સરસ નોંધ આપી છે. સાહિત્યમાં કવિતામાં લેખકનો પ્રવેશ થયો એ બાબત તેઓ નોંધે છે – “કવિતા ક્યાંથી આવી એની ભાળ નથી પણ ૧૯૫૦ના ગાળે લાભશંકર રાવળ ભણાવવા આવ્યા એમની સંગતે ઊછડી” (પૃષ્ઠ-૧૫) એ સમયના સાહિત્યલેખનના પોતાના પ્રયત્નો બાબતે લેખક જણાવે છે, “કવિતાઓ ઘણી લખી, મોટા ભાગની માત્રામેળ, ગવાય તેવી. છંદોય અજમાવ્યા, ગઝલનો અખતરો કરી જોયો પણ એ અંદર ઊતરી નહિ. વાર્તાઓય ઘસડી, મુખ્યત્વે ગામડાંના જીવનની, કાઠિયાવાડી બોલીમાં.” (પૃષ્ઠ-૧૬) રવિશંકર રાવળના માધ્યમથી લેખકને ઘણું પ્રોત્સાહન મળે છે. સૌરાષ્ટ્ર સરકારની શિષ્યવૃત્તિના લાભે મેટ્રિક પાસ કરી લેખક વડોદરા ઉપડે છે, જેને તેઓ પોતાનો બીજો જન્મ ગણાવે છે.

વડોદરા જઈ લેખકે ફાઇન આર્ટ્સનો અભ્યાસ કર્યો. આર્થિક તંગી વેઠીને પણ કલાનો ઊંડો અભ્યાસ લેખક કરે છે. તેઓ આનંદને વ્યક્ત કરતા જણાવે છે – “સમૃદ્ધ લાઇબ્રેરી, દેશના, પરદેશના વિદ્યાર્થીઓ અને સમોવડી વિદ્યાર્થિનીઓની સંગાથે જુવાની ફૂટી ને દુનિયાને દેખવાની દૃષ્ટિ બદલાઈ. સૌથી વિશેષ તો સર્જનાત્મકતાનો વિકલ્પ ધાર્મિકતાના વાડા વળોટી ગયો.” (પૃષ્ઠ-૧૭) ગામ છોડી વડોદરા આવી લેખક ઘણી નવી અનુભૂતિ અને દુનિયાના દર્શન કરે છે. કૉમનવેલ્થ શિષ્યવૃત્તિનો લાભ મેળવી લેખક લંડન નીકળે છે, જેને તેઓ પોતાનો ત્રીજો જન્મ ગણાવે છે. ત્યાં લેખક વિવિધ સ્થળોએ જઈ પ્રકૃતિ અને કલાનો અનુભવ કરે છે. વિશિષ્ટ વ્યક્તિઓનો પરિચય મેળવે છે અને પોતાની ચિત્રકલા પ્રત્યેની નિસ્ખતનો વ્યાપ વધારે છે. ત્યાર પછી પોતે સૌરાષ્ટ્રના રસ્તે આવી વતન સ્થાયી બને છે. આમ લેખક ગુલામમોહમ્મદ શેખ અહીં કેફિયતમાં પોતાની જીવનની ઝાંખી કરાવે છે. હવે તેમના ‘ઘેર જતાં’ નિબંધનો સમીક્ષાત્મક અભ્યાસ કરીએ.

‘ઘેર જતાં’ નિબંધમાં લેખક વિરમગામ રેલવે સ્ટેશન, રેલગાડી, જમીન, ખેતર, નદી, ઘર, બારી, ઓરડો, ફાનસનું અજવાળું, અંધકાર, તડકો, કસાઈખાનું, વીજળીના તાર, ઘોડાગાડી વગેરે બાળપણ સાથે સંકળાયેલી ઘટનાઓને કલાત્મક રીતે વ્યક્ત કરે છે. રેલગાડીની મુસાફરી લેખકે ઘણીવાર કરી છે એવું નથી, પણ રેલગાડી સાથે લેખકને બાળપણથી જ આગવો સંબંધ છે. તેઓ લખે છે – “રેલગાડીનો મારા બાળપણ સાથે

અવિસ્મરણીય સંબંધ છે. કદાચ મને વધારેમાં વધારે તિરસ્કાર હતો રેલગાડીથી. બાળપણથી જ મને લાગતું કે એ માણસના મનને એક ભૂમિમાંથી બીજી ભૂમિમાં રોપવાનો દાવો કરતી રાક્ષસી છે” (પૃષ્ઠ-25’26) બાળપણથી જ રેલગાડી લેખકના મનને ઉસકાવે છે અને વિચારોના, ચિંતનના ચગડોળે ચડેલા લેખક ઘરેથી દૂર થયા પછી પણ એ વિચારવિશ્વને ભૂલ્યા નથી, “જ્યારે જ્યારે હું રેલગાડીમાં બેસું છું ત્યારે મારા પગમાં બાઝેલી ધૂળમાં થઈને ઝણઝણાટી ઊપડે છે, તેથી દરેક રેલગાડી કાં તો ઘરની નજીક જતી દેખાય છે અથવા ઘરથી દૂર. ઘરની ધૂવ રેખાની આજુબાજુ રેલગાડીઓ ભમ્યા કરે છે.” (પૃષ્ઠ-26)

લેખક જ્યાં રહે છે તે ઘાંચીવાડનો, ત્યાંના માહોલનો પણ પરિચય કરાવે છે. આજુબાજુમાં રહેતા કસાઈ છોકરાઓની વૃત્તિ અને તેમનો વ્યવસાય લેખકને પસંદ નથી. તેઓ નોંધે છે, “કસાઈખાનું બંધ હોય ત્યારે એના બે ગંદા ઓરડામાં, ગંધાતા ઝાડના થડિયા પર કપાયેલા માંસની વાસ જાણે કે હજારો મરેલાં જાનવરોને ફરી જીવતાં કરતી હોય તેમ બિવરાવતી.” (પૃષ્ઠ-27) લેખક ઘેર જતા હોય છે ત્યારે વિરમગામ સ્ટેશનથી જ આ ઘટનાઓ તાજી થવા લાગે છે. નદીની રેતીમાં ચાલતા ખૂંચી જતા પગ, છીછરી નદીના પાણીમાં ભીંજાતા પગ, બત્તીના તાર પર એક પછી એક આવીને બેસતાં પંખીઓ કાબર, કબૂતરો, કાગડા, ચામાચીડિયાં, સમડીઓ, રાત્રે મચ્છરને ભગાડવાના પ્રયત્નો, પેસેન્જરોને ભરી લાવતી ઘોડાગાડીનો અવાજ વગેરેના સંસ્મરણો ભાવકના મનને એટલા જ રોમાંચિત કરે છે. અંતે લેખક પોતાની સંવેદના વ્યક્ત કરે છે, “અહીંયાં ફાનસનું આછું અજવાળું નથી. વીજળીનો પ્રકાશ કરવાની હિમ્મત નથી. મારા ઘરનાં બંધ બારણાં બહારની લાદી પર ઘેરો અંધકાર લીંપાયેલો છે. એના ઉપર થઈને માતેલ સાપણ જેવી હવા ધીમે ધીમે ખસે છે. પાસેના લીમડાની ડાળીએ બેઠેલી ચીબરી ઝરેરાટ કરી ઊઠે છે...” (પૃષ્ઠ-29’30) આમ લેખક ઘર સાથે જોડાયેલા સંસ્મરણોનું અહીં કલાત્મક રીતે નિરૂપણ કરે છે.

‘ઘેર જતાં’ નિબંધસંગ્રહના બીજા નિબંધો ‘વગડાના જીવ’, ‘દીવાલ’, ‘ભાહું’, ‘દાદા’, ‘મા’, ‘ઉતાર’, ‘ભાઈ’, ‘ગોદડી’, ‘રેસિડેન્સી બંગલો’, ‘કાયનાન્સ’, ‘શિયાળુ સવાર’, ‘ઘર ખોળ્યાં, ખોયાં ને મળ્યાં’ નિબંધોમાંથી લેખકના સંઘર્ષમય જીવનનો પરિચય મળે છે. તેમણે વેઠેલી આર્થિક તંગી, પ્રકૃતિ અને જનાવરો સાથેનો પ્રેમ, ઘર સાથેના

સંસ્મરણો, પરિવારના સભ્યો, માતા-પિતા અને ભાઈઓ, પત્ની અને તેનું પિયરનું ઘર, શિયાળા અને ચોમાસાની ઋતુ, તડકો છાંયો, નદી, ખેતર વગેરે સંદર્ભો અને તેમની સાથે જોડાયેલી ઘટનાઓને લેખક અહીં નિબંધોમાં ઊંડાણપૂર્વક રજૂ કરે છે. એ ઘટનાઓ સાથેનો તેમનો ભાવ, લગાવ તેમની અંતઃક ધડી સુધી એવો ને એવો રહ્યો હશે એવું આપણે કહી શકીએ. લેખકે ભાષા પાસેથી પણ ઘણું સરસ કામ લીધું છે. એમને કરેલા વર્ણનો આપણા મનમાં દૃશ્યાત્મક સંકેતો ઊભા કરે છે. આમ, ‘ઘેર જતાં’ નિબંધસંગ્રહ ગુજરાતી નિબંધ સાહિત્યનો એક ઉત્તમ સંગ્રહ બની રહે છે.

સંદર્ભ

(૧) ‘ઘેર જતાં’ લે. ગુલામમોહમ્મદ શેખ, પ્રકાશન ક્ષિતિજ સંશોધન કેન્દ્ર, આવૃત્તિ 2018

પ્રયોગશીલતા અને ગુજરાતી ભાષાનું પદ્ય સાહિત્ય

ડૉ. નિરૂપા જી. ટાંક

અધ્યાપક સહાયક

માતૃશ્રી મોંઘીબા મહિલા આર્ટ્સ કોલેજ અમરેલી

મો. ૮૩ ૪૭૩ ૬૩ ૬૮૦, Email- tank.nirupa@gmail.com

□ સારાંશ(Abstract):-

ગુજરાતી ભાષાના પદ્ય સાહિત્યમાં પ્રયોગશીલતા એ વિષય પર વાત કરવાની છે ત્યારે આ વિષયને આપણે બે રીતે તપાસી શકીએ છીએ: (૧) સાહિત્ય સ્વરૂપની દૃષ્ટિ એ અને (૨) નિરૂપણરીતિ કે વિષય નિરૂપણની દૃષ્ટિએ. પણ મારો ઉદ્દેશ અહીં બંને રીતે આ વિષયને તપાસવાનો રહ્યો છે. જેના વિશે વિગતે વાત કરીએ તે પૂર્વે પ્રયોગશીલતા એટલે શું ? કે પ્રયોગશીલતા કોને કહેવાય ? એના વિશે આછેરો પરિચય મેળવી ગુજરાતી પદ્ય સાહિત્યમાં જે પ્રયોગશીલતા જોવા મળે છે તેની ચર્ચા કરીશું.

□ ચાવીરૂપ શબ્દો:- સાહિત્ય, પદ્ય, પ્રયોગશીલતા, પરંપરા, ગુજરાતી સાહિત્ય

‘કલા ખાતર કલા’ અને ‘જીવન ખાતર કલા’ એવી બે વિચારધારાઓ આપણે ત્યાં છે. તેવી જ રીતના પરંપરા (Tradition) અને પ્રયોગશીલતા (Experiment) એ બે વિચારધારાઓ પણ પ્રકાશમાં આવી છે. પરંપરામાં સ્વીકારી લીધેલી વિચારધારાઓની અભિવ્યક્તિ હોય છે. કેટલીક પરંપરાઓ કયા કયા સ્ત્રોતમાંથી નીકળી, કેટલો સમય ચાલી, કયાં પૂરી થઈ, કેટલા પ્રયોગો થયા, સફળ થયા, અસફળ થયા એ સમજવામાં સાહિત્યનો હાસ કે વિકાસ સમજાય છે. પ્રયોગ એટલે પરંપરાથી વિચ્છેદ નહીં, ઊલટું પરંપરાની ઈંટ પર જ નવા પ્રયોગોનું ઉત્થાન સંભવે છે. પ્રયોગોમાં પ્રાચીન પરંપરાનું અનુસંધાન રહેવાનું જ હા, તેના નવા સ્વરૂપે. પ્રયોગને જો આપણે આરંભબિંદુ ગણીએ તો પરંપરાને એ નવ પ્રસ્થાનની વિકસરેખા કલ્પી શકાય. સાહિત્યમાત્રને નિરંતર ગતિશીલ રાખવામાં પરંપરા અને પ્રયોગો ચક્રાકારે ધૂમે છે. ટી.એસ. એલિયટ કહે છે : ‘Tradition is a beauty which we preserve, and not a set of fetters to bind us.’ પરંપરા જ્યારે બંધનરૂપ લાગવા માંડે ત્યારે એમાંથી મુક્તિ માટે થતાં પ્રયાસો આવકાર્ય છે. પરંપરાની સાપેક્ષતામાં જ પ્રયોગોનું મૂલ્ય રહેલું છે. પરંપરા જ્યારે સ્થિર મંદધારા થઈ જાય ત્યારે પ્રયોગ અનિવાર્ય બને છે. આમ, સાચી પ્રયોગશીલતા તો સદેવ આવકાર્ય છે જ. અહીં આપણે ગુજરાતી ભાષાના પદ્ય સાહિત્યમાં નિરૂપણરીતિ અને સ્વરૂપની દૃષ્ટિ જે પ્રયોગશીલતા જોવા મળે છે તે બન્નો સાથે પરિચય મેળવવાનો છે. તો ક્રમશઃ વાત કરીએ.

ગુજરાતી ભાષામાં પદ્ય સાહિત્યનો પ્રારંભ તો સાહિત્યના ઉદભવની સાથે જ થયો હતો. તેમાં પણ મધ્યકાલીન સમયમાં તો માત્રને માત્ર પદ્ય પ્રધાન જ સાહિત્ય આપણને પ્રાપ્ત થાય છે. જ્યારે અર્વાચીન યુગ આવતા પદ્ય અને ગદ્ય બંને પ્રકારના સાહિત્ય પ્રાપ્ત થાય છે. આપણે પ્રથમ

મધ્યકાલીન પદ્ય સાહિત્યને જોઈએ તો, મધ્યકાળમાં પદ્ય સાહિત્યમાં સ્વરૂપની દૃષ્ટિએ અનેક અવનવા પ્રયોગો થયા છે. જેના ફળ સ્વરૂપે આપણે રાસ, ફાગુ, બારમાસી, પ્રબંધ, ગરબા, ગરબી, આખ્યાન, પદ્યવાર્તા, છપ્પા, ચાબખા, કાફી, પદ, પવાડા, સજ્જાય, કક્કો, વાર વગેરે જેવા સ્વરૂપો સમયાંતરે રચાય છે. જે દરેકમાં જે તે સર્જકો દ્વારા જુદા જુદા પ્રયોગો કરવામાં આવ્યાં છે પણ નહિવત્ માત્રમાં કેમકે, મધ્યમકાળમાં મોટાભાગના સાહિત્યમાં ધર્મ, જ્ઞાન, ભક્તિ અને વૈરાગ્યનો ભાવ કેન્દ્રસ્થ રહ્યો છે. આ સમયના સર્જકો કોઈને કોઈ ઉદ્દેશથી સાહિત્ય સર્જન તરફ વળે છે. જેમકે, જૈન સર્જકો રાસ, ફાગુ જેવા સાહિત્યની રચના હર્ષોલ્લાસ માટે કરે છે, તો નરસિંહ, મીરાં, દયારામ જેવા સર્જકો ભક્તિ માટે સર્જન કરે છે, જ્યારે પ્રેમાનંદ જેવા સર્જકો પેટિયું રળવા માટે સાહિત્યનું સર્જન કરે છે. આમ, ભિન્ન ભિન્ન ઉદ્દેશથી સાહિત્ય સર્જન મધ્યકાળમાં થયું છે અને તેમાં પ્રયોગો પણ સારી એવી માત્રમાં થાય છે.

નરસિંહ, મીરાં, દયારામ જેવા સર્જકોના સાહિત્યમાંથી ભક્તિભાવ અને ઊર્મિભાવ પ્રગટ થતા જોવા મળે છે. ઉદાહરણ રૂપે જોઈએ.

"અખિલ બ્રહ્માંડમાં એક તું શ્રીહરિ, જૂજવે રૂપ અનંત ભાસે"

"પ્રેમરસ પાને તું મોરના પિચ્છધર, તત્ત્વનું ટીપણું તુચ્છ લાગે"

- નરસિંહ

"રામરમકડું જડિયું રાણાજી મને રામરમકડું જડિયું."

- મીરાં

"શ્યામ રંગ સમીપે ન જવું માહારે આજ થકી."

"મનજી મુસાફર, ચલો નિજ દેશ ભણી"

- દયારામ

તો વળી અખો, મુક્તાનંદ સ્વામી, બ્રહ્માનંદ સ્વામી, નિષ્કુળાનંદ સ્વામી વગેરે પાસેથી જ્ઞાન, વૈરાગ્ય, વેદાન્ત તત્ત્વ અને હાસ્યકટાક્ષ વિષયક પદો મળે છે, જે જોઈએ.

"કહ્યું કંઈ ને સમજ્યા કશું, આંખનું કાજલ ગાલે ઘસ્યું."

"એક મૂરખને એવી ટેવ પથ્થર એટલા પૂજે દેવ."

"ભાઈ ભક્તિ જેવી પંખણી, જેને જ્ઞાન વૈરાગ્ય બેઉ પાંખ છે."

- અખો

"ત્યાગ ના ટકે વૈરાગ્ય વિના કરીએ કોટિ ઉપાય જી."

- નિષ્કુળાનંદ

"આ તનરંગ પતંગ સરીખો જાતાં વાર ન લાગે જી"

- બ્રહ્માનંદ સ્વામી

આ મુજબ મધ્યકાળમાં સાહિત્ય સ્વરૂપ અને વિષય નિરૂપણરીતિની દૃષ્ટિએ વિવિધ પ્રયોગો

થયેલા જોઈ શકાય છે.

હવે, અર્વાચીન યુગમાં આવીએ તો અહીં મધ્યકાળથી પણ વિશેષ એવા પ્રયોગો સાહિત્ય સ્વરૂપની દૃષ્ટિએ અને વિષય નિરૂપણની દૃષ્ટિ થયા છે. છેક દલપત-નર્મદથી શરૂ થયેલા આ સમયગાળામાં સમયની સાથે બદલાતા પ્રવાહોના કારણે પદ્ય સ્વરૂપો અને સ્વરૂપોની સાથે વિષય નિરૂપણની રીતિઓ બદલાતી રહે છે અને દરેકમાં અવનવા પ્રયોગો સર્જકો દ્વારા થતાં રહ્યાં છે. જેના ફળ સ્વરૂપે પદ્ય સાહિત્યમાં કવિતા તો ખરી જ, તેમાં પણ કરૂણપ્રશસ્તિ, ઊર્મિકાવ્ય, સોનેટ, હાઈકુ, મહાકાવ્ય, ગીત, ગઝલ, અછાંદસ, મુક્તક વગેરે જેવાં પ્રયોગો સાહિત્ય સ્વરૂપોમાં થતાં રહ્યાં છે અને આ સ્વરૂપનો વિકાસ ને વિસ્તાર થતો રહ્યો છે. આ દરેક સ્વરૂપમાં પણ વિષય નિરૂપણની દૃષ્ટિએ પણ પાછા અનેક પ્રયોગો થયા છે, અને હાલમાં પણ થતાં રહે છે.

અર્વાચીન સમયમાં સમય પ્રમાણે વિવિધ યુગો પ્રવર્તે છે અને તે યુગ પ્રમાણે વિષય નિરૂપણના વિવિધ વિષયો ઉદ્ભવે છે. જેમકે, સુધારક યુગ આવતા કવિતામાં પ્રકૃતિ, પ્રણય, શૌર્ય, વિરહ અને સુધારા વિષયક વિષયો આલેખાયેલા જોવા મળે છે, જે જોઈએ.

“લાખો કીડી પર લાડવો આખો મેલિયે તો મરી જાય;
ભૂકો કરી ભભરાવિયે તો તે ખાસી રીતેથી ખાય.” (સુધારા વિષયક)

- દલપતરામ

“વા'લા તારાં વેણ, સપનામાં પણ સાંભરે;
નેહ ભરેલાં નેણ, ફરી ન દીઠાં ફારબસ.” (કરૂણપ્રશસ્તિ)

- દલપતરામ

“સજન નેહ તહાં ભેદ શો, ભેદ તહાં શો નેહ,
સજન નેહ શીતળ ઝરો, પણ કાયાને ચેહ.” (પ્રણય)

- નર્મદ

“ચા હોમ કરીને પડો, ફતેહ છે આગે.” (શૌર્ય)

- નર્મદ

તો વળી પંડિતયુગ આવતા સાહિત્યમાં પ્રકૃતિ, પ્રણય વગેરેની સાથે આદર્શપ્રિયતાનો વિષય ઉમેરાય છે. આ સાથે જ સાહિત્યની ભાષા પાંડિત્ય પૂર્ણ અને ગૂઢાર્થ વાળી પ્રયોજવા લાગે છે. ઉદાહરણ તરીકે એક-બે પંક્તિ જોઈએ –

“કામિની કોકિલા કેલી કુંજન કરે,
સાગરે ભાસતી ભવ્ય ભરતી.”

- કાન્ત

“હતું તેનું હૈયું કોમલ સરખું કોમલ અને
હતો તેમાં દૈવી પ્રણયરસ મીઠો ટપકતો.” (પ્રણય) - કલાપી

"બધા સૂર ખિલાવજે મનુજ ચિત્ત-સારંગીના
બધાં ફલક માપજે મનુજ બુદ્ધિ - બ્રહ્માંડનાં."

- બ.ક. ઠાકોર

"પુષ્કળ કવિતા માત્ર, પોચટ આંસુ સારતી,
પુષ્કળ કવિતા માત્ર, બલિહારી ભાષા તણી."

- બ.ક. ઠાકોર

પાંડિત્ય પૂર્ણ ભાષાનો સમય પૂર્ણ થતાં પછી આવે છે સાદી, સરળ અને સચોટ ભાષાનો સમય એટલે કે ગાંધીયુગનો સમય. એ સમય દરમ્યાન વિષય નિરૂપણની રીતિમાં સારું એવું પરીવર્તન આવે છે જેના કારણે ગાંધીયુગમાં દલિતપ્રેમનું અથવા દીનજનવાત્સલ્યનો ભાવ, અસ્પૃશ્યતા, ગ્રામોદ્ધાર, સ્વદેશી, દેશપ્રેમની ભાવના વગેરેનું નિરૂપણ થવા લાગ્યું અને સત્ય, અહિંસા, ધર્મ અને નીતિની આરાધના સાદી, સરળને અર્થપૂર્ણ ભાષામાં થવા લાગી. એકાદ-બે પંક્તિઓ દ્વારા સમજીએ.

“ઘણુંક ઘણું ભાંગવું, ઘણું ઉઠાવ, મારી ભુજા !
ઘણુંક ઘણું તોડવું, તું ફટકાર ઘા, ઓ ભુજા !” (સમાજવાદી વિચારણા)

- સુન્દરમ

“પુષ્પ તણી પાંદડીએ બેસી હસતું કોણ ચિરંતન હાસ ? (પ્રભુ ભક્તિ)

- સુન્દરમ

“ભોમિયા વિના મારે ભમવા’તા ડુંગરા ,
જંગલની કુંજકુંજ જોવી હતી.”(પ્રકૃતિ)

- ઉમાશંકર જોશી

“ભૂખ્યાં જનોનો જઠરાગ્નિ જાગશે;
ખંડેરની ભસ્મકણી ના લાઘશે ?” (દીનજનવાત્સલ્ય)

- ઉમાશંકર જોશી

“કોકિલ, પંચમ બોલ બોલો,
કે પંચમી આવી વસંતની.” (પ્રકૃતિ)

- ઉમાશંકર જોશી

ગાંધીયુગમાં જ એક નવતર પ્રયોગ કરીને ‘સ્નેહરશ્મિ’ ‘હાઈકુ’ નામક એક નવું જ પદ સાહિત્ય સ્વરૂપ લઈને આવે છે. સત્તર અક્ષરની નાનકડી રચનામાં પ્રકૃતિ, પ્રણય અને પ્રભુભક્તિને વિષય બનાવી અનેક રચનાઓ તેઓ આપે છે, જે જોઈએ.

“ગીત આકાશે પંખીની પાંખમાંથી ફૂટે પરોઢ.” (પ્રકૃતિ)

“ઊગે સોનેરી ચાંદ: સૂરજ થાય રૂપેરી રાતો !” - સ્નેહરશ્મિ

આ જ સમયમાં દેશપ્રેમ અને દેશભક્તિને કેન્દ્રમાં રાખી વિશેષ કાવ્યો રચાયા હોય તો તે કૃષ્ણલાલ શ્રીધરાણી દ્વારા. તેમણે ગાંધીજી અને સ્વતંત્રતાની લડતને કેન્દ્રમાં રાખી પુષ્કળ કાવ્યો આપ્યાં છે. ઉદાહરણ રૂપે જોઈએ.

“આવવું ન આશ્રમે-મળે નહિ સ્વતંત્રતા !
જંપવું નથી લગાર – જો નહિ સ્વતંત્રતા !
સ્નેહ, સૌખ્ય સૌ હરામ – ના મળે સ્વતંત્રતા !
જીવવું મર્યા સમાન – ના થઈ સ્વતંત્રતા !” (દેશપ્રેમ)
- કૃષ્ણલાલ શ્રીધરાણી

તો વળી કરસનદાસ માણેકની ઘણીખરી કવિતા દીનજનવાત્સલ્ય ભાવને કેન્દ્રમાં રાખી લખાયેલી છે. દા.ત.,

“છે ગરીબોના ફૂબામાં તેલનું ટીપુંય દોહયલું,
ને શ્રીમંતોની કબર પર ધીના દીવા થાય છે.” (દીનજનવાત્સલ્ય)

ગાંધીયુગ પૂર્ણ થતાં અને અનુગાંધીયુગ આવતાની સાથે પ્રહલાદ પારેખના આગમનની સાથે જ કવિતામાં એક નવતર પ્રયોગ થાય છે. પ્રકૃતિ, પ્રણય, પ્રભુ ભક્તિ વિષયક જે કાવ્યો રચતાં હતા એ તો ખરા જ પણ તેની સાથે જ સૌંદર્યવાદી અભિગમને કેન્દ્રમાં રાખી કાવ્યો લખતા થયાં. ઉદા. રૂપે જોઈએ તો –

“ આજ અંધાર ખુશબો ભર્યો લાગતો,
આજ સૌરભભરી રાત સારી ;
આજ આ શાલની મંજરી ઝરી ઝરી,
પમરતી પાથરી દે પથારી.” (પ્રકૃતિ)

“પછી તો ના વાતો, પ્રિયઅધર જે કંપ ઊઠતો
ધ્વનિ તેનો આવી મુજ હૃદય માંહી શમી જતો.” (પ્રણય)

તો વળી રાજેન્દ્ર શાહના કાવ્યોમાં પ્રકૃતિ, પ્રણય, આધ્યાત્મ, ચિંતન ઇત્યાદી કાવ્યના વિષયો બનીને આવે છે, જે જોઈએ.

“ચઈતરનું આભ સાવ સૂનું સૂનું ને તોય,
કંઈથી કોકિલકંઠ બોલે રે લોલ.” (પ્રકૃતિ)

“બોલવા ટાણે હોઠ ખૂલે નહિ,
નેણ તો રહે લાજી,

આપણ એકબીજાના સંગમાં રાજી રાજી.” (પ્રણય)

“હું જ રહું વિલસી સહુ સંગ ને,
હું જ રહું અવશેષે” (આધ્યાત્મભાવ અને ચિંતન)

આ જ યુગમાં આગળ વધતા નિરંજન ભગત પાસેથી આપણને પ્રકૃતિ, પ્રભુભક્તિની સાથે નગરજીવન વિષયક કાવ્યો મળે છે. એક-બે ઉદાહરણ જોઈએ.

“હરિવર મુજને હારી ગયો !

મેં તો વ્હાલ કીધું ન્હોતું ને ત્હોવે મુજને વરી ગયો.” (પ્રભુભક્તિ)

“ચલ મન મુંબઈ નગરી,

જોવા પુચ્છ વિનાની મગરી !

જ્યાં માનવ સૌ ચિત્રો જેવાં,

વગર પિછાને મિત્રો જેવાં.” (નગર વિષયક)

વ્યંગ્ય અને વક્તા દ્વારા કવિ પોતાની વાણીને પ્રગટ કરે છે પણ એમાં કવિની કરુણતા રહેલી છે:

“લોક તો કેં કેં મળે છે નિત નવા;

પણ હા, મળે છે માત્ર સૌ ભૂલી જવા.”

આ જ અરસામાં આગળ વધતા પ્રિયકાન્ત મણિયાર નગરજીવનની સંવેદના, રાધા-કૃષ્ણ, પ્રકૃતિ,

પ્રણય ઈત્યાદિ વિષયો લઈને આવે છે, જે જોઈએ.

“ફૂલોનો બોજો કદી કો ડાળને હોતો નથી ;

જાણીબૂજીને હું હવે આ આંસુને લ્હોતો નથી.” (સંવેદના)

“અચરજ અમને આટલું નહીં સમજાયો સંગ,

પતંગિયું તો ઊડી ગયું ને રહ્યો ટેરવે રંગ.”

“આ નભ ઝૂકયું તે કાનજી ને ચાંદની તે રાધા રે,

આ સરવર જલ તે કાનજી ને પોયણી તે રાધા રે.” (રાધા-કૃષ્ણ વિષયક)

“કો શબ્દના અક્ષર સમા સૌ આપણે કેવા નિકટ !

અર્થ કિંતુ એક ના એનો થતો ?

મારા તમારામાં કશો યે ભેદ ના,

કોક છાપાની હજારો પ્રત સમા સૌ આપણે.” (વાસ્તવિકતા)

આ યુગમાં આગળ વધતા હરિન્દ્ર દવે ગીત, ગઝલ, સોનેટ, મુક્તક, દીર્ઘકાવ્ય જેવા સ્વરૂપોમાં પ્રણય, વિરહ, રાધાકૃષ્ણનાં પ્રેમસંવેદનો વગેરેને પોતાની કવિતાઓનો કવન વિષય બનાવે છે. દા.ત.,

“એક જશોદાના જાયાને જાણું,

એ દેવકીના છોકરાને જાણે મારી બલ્લા !”

“પાન લીલું જોયું ને તમે યાદ આવ્યાં.”

“કોઈના દિલની આરજૂનો સાર જિંદગી,

તું માન કે ન માન માત્ર પ્યાર જિંદગી.”

તો આગળ વધતા વેણીભાઈ પુરોહિત પાસેથી

“ઊના રે પાણીના અદ્ભુત માંછલાં.....”

“ભીંત ફાડીને પીપળો રે ઊઝ્યો.....”

“હું પોતે મારામાં છલકું.....”

વગેરે કાવ્યો મળે છે.

તો વળી મકરન્દ દેવે કહે છે –

“ગમતાંનો કરીએ ગુલાલ.”

“કોઈ દિન ઈદ અને કોક દિન રોજા

ઊછળે ને પડે નીચે જિંદગીનાં મોજા.”

આમ, અનેક એવા કાવ્યો મળે છે જેમાં અનુગાંધીયુગીન ભાવો વ્યક્ત થયા છે. આ જ અરસામાં જીવનની વાસ્તવિકતાને રજૂ કરતાં ઘણાં કાવ્યો અને ગઝલો મળે છે. દા.ત.,

"નુકશાન કહો કે એને નફો કહો, આમ અસલમાં છે કિસ્સો ;
એક વાત મઝાની પામ્યો છું, એક ચીજ મઝાની ખોઈ છે.”

- અમૃત ધાયલ

“જિંદગીના રસને પીવામાં કરો જલદી મરીઝ ,
એક તો ઓછી મદિરા ને ગળતું જામ છે !”

- મરીઝ

આ મુજબ અનુગાંધીયુગમાં તો આ અને આવા અનેક પદ્ય સાહિત્યના સ્વરૂપો મળે છે જેમાં વિષયની બાબતમાં વિવિધ પ્રયોગો સર્જકોએ કર્યા છે.

આધુનિક યુગ આવતાની સાથે જ વિષય નિરૂપણની રીતિમાં એક મોટો વળાંક આવે છે. અને નવા જ વિષયો સાહિત્યમાં સ્થાન પામે છે. જેમાં નગરજીવન, ઔદ્યોગિકરણ, નારીસમસ્યા, માણસની એકલતા, ખાલીપો, વિષાદ, નિરાશા, સંવેદન-શૂન્યતા, વાસ્તવિકતા વગેરે જેવા વિષયો નિરૂપણનો વિષય બને છે. આ ઉપરાંત પણ પ્રતીક, કલ્પન, પુરાકલ્પન, આચરની વગેરે પ્રયુક્તિઓના પ્રયોગો પણ થવા લાગ્યાં. દા.ત.,

“ડોલ શબ્દની કાણી રે

ઊડા ફૂવાનાં પાણી રે

હરખભેર દમણ ખેંચે છે લઘરો

તાણી તાણી રે.”

- લાભશંકર ઠાકર

“ચંદ્રકાન્તના મન પર લીલ ચઢી છે ;

એક માછલી, વરસોથી કો ગલમાં બદ્ધ પડી છે.....”

- ચંદ્રકાંત શેઠ

આમ, નિરર્થકતા વિષયક કાવ્યો આધુનિક યુગમાં મળવા લાગે છે. તો વળી મૃત્યુ, અંધકાર વગેરેને પણ વિષય બનાવી કાવ્ય લખાણ છે, જે જોઈએ.

“મારી આંખે કંકુના સૂરજ આથમ્યાં,
મારી વે’લ શંણગારો વીરા, શગને સંકોરો
રે અજવાળાં પહેરીને ઊભા શ્વાસ !”

- રાવજી પટેલ

“કદાચ હું કાલે નહીં હોઉં
કાલે જો સૂરજ ઊગે તો કહેજો કે
મારી બિડાએલિ આંખમાં
એક આંસુ સુકવવું બાકી છે.”

- સુરેશ જોશી

આ જ સમયમાં સરરિયલ શૈલી દ્વારા સાહિત્ય સર્જન કરી સિતાંશુ યશશંકર એક નવતર પ્રયોગ કરે છે. તેમની કવિતામાંથી ઉદાહરણ રૂપે એકાદ પંક્તિ જોઈએ તો –

“ખરી પછાડી પુચ્છ ઉછાળી દોડ્યા,

કાળા ડમ્મર ઘોડા ધોળે ખડકાળે રથ જોડ્યા.”

આ પછી રમેશ પારેખ ને અનિલ જોશી આવે છે જે છાંદસ, અછાંદસ, ગીત, ગઝલ ઈ. સ્વરૂપોમાં કામ કરે છે. ઉદાહરણ રૂપે એક-બે પંક્તિઓ જોઈએ.

“ગોરમાને પાંચે આંગળીએ પૂજ્યાં ને નાગલા ઓછા પડ્યા રે લોલ.”

“આકળવિકળ આંખકાન વરસાદ ભીંજવે.”

“આ માનપંચમના મેળામાં સૌ જાત લઈને આવ્યા છે,

કોઈ આવ્યા છે સપનું લઈને, કોઈ રાત લઈને આવ્યા છે.” - રમેશ પારેખ

“સમી સાંજનો ઢોલ ઢબૂકતો જાન ઊઘલતી મ્હાલે,

કેસરિયાળો સાફો ઘરનું ફળિયું લઈને ચાલે.”

“મારી કોઈ ડાળખીમાં પાંદડા નથી,

મને પાનખરની બીક ના બતાવો !”

- અનિલ જોશી

આધુનિકતાનું વળગણ રાખ્યા વિના આદિલ મન્સૂરી સરળતા, વેધકતા, પ્રવાહિતા અને ચમત્કૃતિસભર નવી જ કથન રીતિથી ગઝલો રચે છે:

“સમય પણ સાંભળે છે બે ઘડી રોકાઈને ‘આદિલ’,

જગતના મંચ પર જ્યારે કવિનું મૌન બોલે છે.”

તો ચિનુ મોદી વિવિધ ભાવસંવેદનો કવિતામાં રજૂ કરે છે:

“કચારેક કાચ સામે, કચારેક સાચ સામે
થાકી જવાનું કાચમ, તલવાર તાણી તાણી.”

રાજેન્દ્ર શુક્લે પણ વિવિધ વિષયો કવિતામાં રજૂ કર્યા છે:

“આ જિંદગીની ચાર ક્ષણનું ગીત તો પૂરું થયું ;
મુજ શૂન્યતા ગાતી રહી તુજ મૌન સાંભળતું રહ્યું.”
“જેમને રહેવું ગમે છે આવરણમાં,
તે ખુશીથી રહી શકે છે સાંભરણમાં.”

તો વળી મનોજ ખંડેરિયા મિથનો પ્રયોગ કરી નરસિંહના સંદર્ભ સાથે પોતાના કાવ્યનો સંદર્ભ જોડી આપે છે.

“પકડો કલમ ને કોઈ પળે એમ પણ બને,
આ હાથ આખેઆખો બળે, એમ પણ બને.”
તો ભગવતીકુમાર શર્મા ‘હું’ કેન્દ્રી કવિતા આપે છે:
“ઘણા વિકલ્પ છે, છતાં નિતાન્ત નિર્વિકલ્પ છું;
અસંખ્ય અંક છે, પરંતુ આખરે હું શૂન્ય છું.”
“જન્મ ક્ષણથી હું ચાલ્યાં કરું છું છતાં ગામ આવ્યું નહીં ;
ડગ તો સાચા જ માર્ગે ભરું છું છતાં ગામ આવ્યું નહીં.”

વિપિન પરીખ વાસ્તવિકતા, દેશપ્રેમ અને પ્રણય સંવેદનના વિષયો લઈને આવે છે અને લખે છે:

“મને મેવાડમાં મીરાં મળી નહીં,
મને વૃંદાવનમાં રાધા મળી નહીં,
પણ કદાચ,
એમાં મારો પણ દોષ હોય,
મેં મુંબઈ છોડ્યું જ ન હોય.”

આ રીતે આધુનિક યુગમાં સ્વરૂપ અને વિષય નિરૂપણની બાબતમાં બહોળા પ્રમાણમાં પ્રયોગો થયા છે જેના કારણે કવિતામાં નગરજીવનની સાથે જ વાસ્તવિકતા, શહેરીકરણ, ધૂણા, વિષાદ, હતાશા, સંવેદનશૂન્યતા, નિર્થકતા વગેરે વિષયો આ સમયમાં પ્રવેશે છે. આ જ અરસામાં હરિકૃષ્ણ પાઠક, રઘુવીર ચૌધરી, મણિલાલ હ. પટેલ, રાધેશ્યામ શર્મા વગેરે જેવા સર્જકો દ્વારા પદ્ય સાહિત્યમાં અને વિષય નિરૂપણની રીતિમાં પ્રયોગો થયેલા જોઈ શકાય છે.

હજુ તો ઘણું કહી શકાય એમ છે પણ સમય અને શબ્દોની મર્યાદાને કારણે આપણે અહીં અટકવું પડે તેમ છે.

આ રીતે આપણે જોઈ શકીએ છીએ કે છેક મધ્યકાલીન ગુજરાતી પદ્ય સાહિત્યથી માંડીને છેક

આધુનિક પદ્ય સાહિત્યની પરંપરાની સાથે જ પ્રયોગશીલતા સાહિત્ય સ્વરૂપ અને વિષયનિરૂપણ બંનેમાં જોવા મળે છે. જેના કારણે પદ્ય સાહિત્ય આટલું સમૃદ્ધ છે. દરેક યુગના સર્જકો જે પરંપરા ચાલી આવે છે તેનો તો સ્વીકાર કરે જ છે પણ પરંપરાની સાથે પ્રયોગો પણ કરે છે. જેના ફળ સ્વરૂપે પદ્ય સાહિત્ય સ્વરૂપમાં અને વિષયનિરૂપણની દૃષ્ટિએ વિપુલ પ્રમાણમાં સાહિત્ય સ્વરૂપો અને કાવ્ય વિષયો મળે છે. આથી આપણે કહી શકીએ કે પરંપરા છે તો પ્રયોગશીલતા છે અને પ્રયોગશીલતા છે તો પરંપરા છે. અને પરંપરા અને પ્રયોગશીલતા છે તો પદ્ય સાહિત્ય છે. અંતે એટલું કહી શકાય કે પદ્ય સાહિત્યમાં પરંપરાની સાથે પ્રયોગો થયા છે, થાય છે અને થતાં રહેશે. અને આપણું પદ્ય સાહિત્ય આવું ને આવું સમૃદ્ધ બનતું રહેશે.

• સંદર્ભ ગ્રંથો :

- (1) ‘સાહિત્યના સિદ્ધાંતો’, લે. ડૉ. રમેશ એમ. ત્રિવેદી, પ્રકાશક – શબ્દલોક પ્રકાશન – અમદાવાદ, બીજી આવૃત્તિ-૨૦૧૧
- (2) ‘મધ્યકાલીન ગુજરાતી સાહિત્યનો ઇતિહાસ’, લે. ડૉ. રમેશ એમ. ત્રિવેદી, પ્રકાશક – આદર્શ પ્રકાશન – અમદાવાદ, અગિયારમી આવૃત્તિ-૨૦૧૯
- (3) ‘અર્વાચીન ગુજરાતી સાહિત્યનો ઇતિહાસ’, લે. ડૉ. રમેશ એમ. ત્રિવેદી, પ્રકાશક – આદર્શ પ્રકાશન – અમદાવાદ, આઠમી આવૃત્તિ-૨૦૧૩

સ્ત્રી-સંવેદનાનું ભીનું આલેખન : 'બાયું'

ગોવિંદભાઈ જેઠાભાઈ ઘાડિયાલા

Research scholar

HNGU UNIVERSITY PATAN, Phd registration No.250205058

કિરીટ દૂધાતની વાર્તા 'બાયું' ગુજરાતી ટૂંકીવાર્તાના ક્ષેત્રમાં એક સીમાચિહ્નરૂપ વાર્તા છે. આ વાર્તા પિતૃસત્તાક સમાજમાં સ્ત્રીના અસ્તિત્વ, તેની ગરિમા અને પુરુષોની આબરૂના ખ્યાલો વચ્ચે પીસાતી નારી સંવેદનાને અત્યંત પ્રભાવશાળી રીતે રજૂ કરે છે.

વાર્તાનો મુખ્ય સંઘર્ષ 'વહેવાર' (સામાજિક સંબંધો અને પ્રતિષ્ઠા) ની આસપાસ ફરે છે. સવજીઆતા અને રામજીઆતા જેવા પાત્રો માટે ઘરની દીકરીની લાગણી કે સ્વમાન કરતાં 'મેડીના સરપંચ' સાથેનો વહેવાર અને સમાજમાં પોતાની આબરૂ જાળવવી વધુ મહત્વની છે.

જ્યારે મંજુના શરીર પર કોઢ હોવાની શંકાના આધારે દિનેશ તેના 'પારખાં' (શારીરિક તપાસ) ની માંગણી કરે છે, ત્યારે પુરુષો તેને અન્યાય તરીકે જોવાને બદલે એક 'વ્યાવહારિક ઉકેલ' તરીકે જુએ છે.

"આનો હવે એક જ ઈલાજ, દિનેશની વાત માનવાની." (પેજ ૪૭)

વાર્તામાં પુરુષ પાત્રો સ્ત્રીઓને 'બુદ્ધિ વગરના પ્રાણી' તરીકે ચિતરે છે. સવજીઆતાનો ગુસ્સો અને જાદવમામાની વાતોમાં સ્ત્રીઓ પ્રત્યેનો તિરસ્કાર સ્પષ્ટ દેખાય છે. મંજુના સગા પિતા વાઘજીઆતા હોવા છતાં, તેઓ આખી ઘટનામાં નિષ્ક્રિય છે, જે દર્શાવે છે કે પિતૃસત્તાક કુટુંબમાં સત્તા કોઈ એક 'મુખી' (સવજીઆતા) પાસે જ હોય છે.

તેઓ માને છે કે સ્ત્રીઓ સાથે વધુ વાત કરવી એ સમયનો બગાડ છે.

"ભાણા, બાયુંની અક્કલનો એક જગ્યાએ એન્ડ આવી જાય છે. એનાથી વધારે વાત કરીએ તો આપણે જ મૂરખા કેવાઈ." (પેજ ૪૮)

વાર્તામાં ત્રણ પેઢીની સ્ત્રીઓ છે: જકલમા (વડીલ), ચંચળમા (કાંતિકારી/આક્રમક), અને મંજુ (ભોગ બનનાર).

જકલમા ઘરની મર્યાદા અને વડીલ હોવાને નાતે પુરુષોના નિર્ણય સામે લાચાર છે. તેમનું રુદન મૌન છે. ચંચળમા વાર્તાનું સૌથી જીવંત અને વિદ્રોહી પાત્ર છે. જે સમાજ સ્ત્રીને 'અસંસ્કારી' કહે છે, તે જ સ્ત્રી પાસે અન્યાય સામે અવાજ ઉઠાવવાની હિંમત છે.

"મંજુ મારી દીકરી છે, આવે તો ખરો કોઈ એનું પારખું કરવા. ડાયું જ રંગી નાખું ને!" (પેજ ૪૬-૪૭)

મંજુનું પાત્ર કટુણતાનું પ્રતીક છે. જેની સાથે સંસાર માંડવાનો છે, તેની સામે જ નઝ થઈને પોતાની શારીરિક શુદ્ધતા સાબિત કરવી પડે, તે સ્ત્રી માટે જીવતા મરવા સમાન છે.

"આના કરતાં તો મરી જવું બે'તર." (પેજ ૪૯)

લેખકે 'ભગત' દ્વારા સમાજની એ માનસિકતા પર પ્રહાર કર્યો છે જે ધર્મના નામે જવાબદારીમાંથી

છૂટી જાય છે. ભગત હકીકતમાં પલાયનવાદી છે. મંજુ જેવી દીકરી પર વીતતા પહાડ જેવડા દુઃખને તે 'કરમ' કહીને ટાળી દે છે.

"બેન, મંજુ તો અણસમજુ છે એટલે રડે. બાકી સૌ સૌનાં કરમ સૌને ભોગવવાનાં છે, કાં ભગવાન ?" (પેજ ૪૮-૪૯)

વાર્તામાં તળપદી સોરઠી બોલીનો વિનિયોગ વાર્તાને જીવંત બનાવે છે. 'ઘાઘરા પલટણ', 'ડોબાં', 'લિરઝિની' જેવા શબ્દો ગ્રામીણ પરિવેશને આબેહૂબ રજૂ કરે છે.

વાર્તાના અંતે ચંચળમા જે રોટલો ઘડે છે તે બળીને કોલસો થઈ જાય છે. આ 'બળેલો રોટલો' એ મંજુના બળી ગયેલા અરમાનો અને સ્ત્રીત્વના અપમાનનું પ્રબળ પ્રતીક છે. ચંચળમા જે સળગતું ઈંધણું દીવાલ પર પછાડે છે, તે પુરુષસત્તાક સમાજ સામેના વિસ્ફોટક આક્રોશનું પ્રતીક છે.

જ્યારે સમાચાર આવે છે કે હગપણ પાકું થઈ ગયું છે, ત્યારે પુરુષો મંજુને પેંડા ખવડાવવા જાય છે અને 'બાયું' ને ઠપકો આપે છે કે જો તેમના કહેવા પ્રમાણે કર્યું હોત તો સંબંધ તૂટી જાત. અહીં પુરુષો પોતાની 'જીત' જુએ છે, પણ વાયક મંજુની 'હાર' જુએ છે. એક સ્ત્રીનું સન્માન હણાયા પછી થયેલું લજ્જ એ વિજય નથી પણ માનવીય મૂલ્યોનો પરાજય છે.

"સાવ પથ્થર ઉપર પાણી જ છે, માળાં હાળાં બૈરાં." (પેજ ૫૦) - સવજીઆતાના આ શબ્દોમાં પુરુષનો અહંકાર બોલે છે.

'બાયું' વાર્તા માત્ર એક દીકરીના લજ્જની વાત નથી, પણ સમાજની એ કડવી વાસ્તવિકતા છે જ્યાં સ્ત્રીનું શરીર 'વસ્તુ' બની જાય છે અને પુરુષની આબરૂ તેની 'ચકાસણી' પર ટકી હોય છે. કિરીટ દૂધાતે ચંચળમાના પાત્ર દ્વારા સ્ત્રીઓના દબાયેલા આક્રોશને જે રીતે વાચા આપી છે, તે આ વાર્તાને ગુજરાતી સાહિત્યની શ્રેષ્ઠ વાર્તાઓમાં સ્થાન અપાવે છે.

બાપાની પીંપર

કિરીટ દૂધાત

નવભારત સાહિત્ય મંદિર, અમદાવાદ.

સંવર્ધિત આવૃત્તિ: ૨૦૧૦

'સુદામાચરિત્ર'માં પ્રેમાનંદકાલીન ગુજરાતનો સાંસ્કૃતિક ચહેરો

- ડૉ. જયના પરમાર

Postdoctoral Fellow,
ગુજરાતી ભાષા-સાહિત્ય ભવન,
સૌરાષ્ટ્ર યુનિવર્સિટી-રાજકોટ.

Email: jaynaparmar3796@gmail.com

Mo. : 9537336409

સારાંશ : 'આખ્યાન શિરોમણી'નું બિરુદ પ્રાપ્ત કરનાર પ્રેમાનંદ મધ્યકાળના એક ઉત્તમ કવિ ગણાતા હતા. તેમણે અનેક પ્રકારના આખ્યાનો આપ્યા છે. પરંતુ આ પ્રસ્તુત લેખમાં તેમણે રચેલા 'સુદામાચરિત્ર' નામના આખ્યાનમાં સમાજ અને સંસ્કૃતિનો સંદર્ભ કઈ રીતે આવે છે એ મુકવાનો ઉપક્રમ રહ્યો છે. આપણી ભારતીય પરંપરા કે સંસ્કૃતિ પ્રમાણે આપણે ત્યાં ગુરુકુળ પ્રથા કેવી હતી, આતિથ્ય ભાવના કેવી હતી, એક સ્ત્રીનું જીવન અને તેના મનમાં રહેલી ઈચ્છાઓ તથા જાતિ-પાત્રી કે ઊંચ-નીચના ભેદભાવો વગેરે મુદ્દાઓને તત્કાલીન સમય સંદર્ભે દર્શાવવાનો આશય છે.

ચાવીરૂપ શબ્દો : પ્રેમાનંદ, સુદામાચરિત્ર, સંસ્કૃતિ, સુદામા, શ્રીકૃષ્ણ

ગુજરાતી સાહિત્યમાં મધ્યકાલીન સાહિત્ય તરફ એક નજર કરીએ તો તેમાં પદ અને આખ્યાન જેવા સ્વરૂપો અતિ લોકપ્રિય રહ્યાં હતા. રામાયણ, મહાભારત કે અન્ય ગ્રંથોમાંથી કોઈ પ્રસંગ, કોઈ કથાનક કે વસ્તુબીજ લઈ કવિઓ રચના કરતાં. એમાં પણ ખાસ કરીને આખ્યાનો લખાતા. અહીં પ્રેમાનંદ એ મધ્યકાળનો એક ઉત્તમ કવિ ગણાતો. તેમને ઉત્તમ આખ્યાનો રચીને પોતાની કવિ પ્રતિભાનો પરિચય કરાવ્યો છે. ગુજરાતી સાહિત્યમાં 'આખ્યાન શિરોમણી'નું બિરુદ પ્રાપ્ત કરનાર પ્રેમાનંદે 'સુદામાચરિત્ર', 'ઓખાહરણ', 'દશમસ્કંધ', 'રણચંડ', 'નળાખ્યાન', 'સુધન્વા આખ્યાન', 'ચંદ્રહાસાખ્યાન', 'અભિમન્યુ આખ્યાન', કુંવરબાઈનું મામેરું' જેવા ઉત્તમ આખ્યાનો આપણને આપ્યા છે. આપણે સ્પષ્ટ પણે કહી શકીએ કે આખ્યાનો એ પ્રેમાનંદનું ગુજરાતી સાહિત્યને શ્રેષ્ઠ પ્રદાન છે.

કોઈપણ દેશના, રાજ્યના કે પ્રદેશનાં સાંસ્કૃતિક સંદર્ભની વાત કરીએ તો તેમાં મુખ્યત્વે ઇમારતો, સ્મારકો, કલાકૃતિઓ, લોકવાયકાઓ, પરંપરાઓ, ભાષાઓ કે જ્ઞાન વગેરેનો સમાવેશ થાય છે. એવી જ રીતે જે તે સ્થળ કે કાળના સાહિત્યને પણ આવરી લેવામાં આવે છે. અહીં પણ પ્રેમાનંદકાલીન ગુજરાતનો સાંસ્કૃતિક સંદર્ભ કેવો રહ્યો છે; એટલે કે તે સમયના શૈક્ષણિક સંદર્ભો, આતિથ્યભાવના, રીતિ-રિવાજો, પરંપરાઓ, માન્યતાઓ, સંસ્કારિતા કે મૂલ્યો કઈ રીતે પ્રગટ થાય છે તે 'સુદામાચરિત્ર'ના આધારે ચર્ચવાનો અહીં ઉપક્રમ છે.

આપણી ભારતીય સંસ્કૃતિમાં ગુરુ-શિષ્ય પરંપરા ખૂબ જ જૂની છે. પહેલાના સમયમાં કોઈપણ વિદ્યાર્થીને વિદ્યા અધ્યયન કરવા માટે ગુરુકુળ જવું પડતું. ત્યાં રહી પોતે વિદ્યા તથા અનેક

પ્રકારની કલાઓનું જ્ઞાન મેળવતા. આપણી સંસ્કૃતિમાં કે પરંપરામાં યાજ્ઞવલ્ક્ય આશ્રમ, કપિલ આશ્રમ, ગૌતમ આશ્રમ, વિશ્વામિત્ર આશ્રમ, પુંડરિક આશ્રમ, શાંડિલ્ય આશ્રમ, સાંદીપનિ આશ્રમ વગેરે જેવા ઋષિઓના આશ્રમ હતાં. એ ઉપરાંત વૈદિક શિક્ષણના કેન્દ્રો તરીકે તક્ષશિલા, શારદાપીઠ, કાશી, મિથિલા, નવદ્વિપ અને દક્ષિણ ભારતના અન્ય કેન્દ્રોનો પણ સમાવેશ થાય છે.

વિદ્યા અધ્યયન અર્થે ગુરુકુળમાં આવેલો વિદ્યાર્થી જ્યારે બધી શિક્ષા ગ્રહણ કરી લે છે ત્યાર પછી પોતે ગુરુ દક્ષિણા સ્વરૂપે ગુરુને ભેટ આપે છે. આ એ સમયની પ્રણાલી છે. અહીં પ્રેમાનંદે ‘સુદામાચરિત્ર’માં

પણ તેનું આલેખન કરેલું છે. શ્રી કૃષ્ણ અને બલરામ વિદ્યા અધ્યયન માટે સાંદીપનિ ઋષિના આશ્રમમાં આવે છે. ત્યાં આવતા જ તેમને સુદામા નામના અન્ય વિદ્યાર્થી સાથે ભેટો થાય છે. સમય જતાં સુદામા અને શ્રી કૃષ્ણ પરમ મિત્ર બની જાય છે.

સાંદીપનિ ઋષિ સુરગુરુ સરખા, વિદ્યાવંત અનંત;

તેને મઠ ભણવાને આવ્યા, હળધર ને ભગવંત

(કડવું-૧, પંક્તિ-૪)

આશ્રમમાં અધ્યયન કરતી વેળાએ એકવખત ગુરુ પત્ની ગાય દોહતાં હતાં ત્યારે કૃષ્ણને દોણી આપવાનું કહ્યું. એ સમયે કૃષ્ણએ ત્યાં બેઠાં-બેઠાં લાંબો હાથ કરીને દોણી આપી દીધી.

ગોરાણી ગૌ દો’તાં હતાં,

હતી દોણી માગ્યાની ટેવ;

નિશાળે બેઠાં હાથ વધારિયો,

હા જી દીધી દોણી તતખેવ.

(કડવું-૧૦, પંક્તિ-૧૦)

આ ઘટના પરથી ગુરુપત્ની સમજી ગયાં કે અધ્યયનકાર્ય માટે આવેલો આ શિષ્ય કોઈ સામાન્ય વ્યક્તિ નથી. તેથી તેમણે શ્રી કૃષ્ણ પાસે પોતાનો મૃત્યુ પામેલો પુત્ર ગુરુદક્ષિણામાં માંગ્યો. ગુરુમાતાની આ ઈચ્છા પૂરી કરવા માટે શ્રી કૃષ્ણ તેમનો આ પુત્ર પરત લેવા માટે જાય છે.

મેં સાગરમાં ઝંપાવિયું,

તમે શોધ્યાં સખ્ત પાતાળ;

હું પંચાનન શંખ લાવિયો,

હા જી દૈત્યનો આણ્યો કાળ.

(કડવું-૧૦, પંક્તિ-૧૨)

*

જમનગર પછે હું ગયો,

પછે આવી મળ્યો જમરાય;

પુત્ર ગોરાણીને આપિયો,

હા જી પછે થયા વિદાય.

(કડવું-૧૦, પંક્તિ-૧૩)

આમ, ગુરુ તથા ગુરુપત્નીને શ્રી કૃષ્ણએ તેમનો મૃત્યુ પામેલો પુત્ર ગુરુદક્ષિણા સ્વરૂપે પરત આપ્યો અને પછી તેઓ ત્યાંથી વિદાઈ થયાં.

આ રીતે પ્રેમાનંદે ‘સુદામાચરિત્ર’માં એક શૈક્ષણિક સંદર્ભ ઊભો કર્યો છે. આ પરથી આપણે સમજી શકીએ કે પ્રેમાનંદનાં કાળમાં પણ આ પ્રકારની શિક્ષણ વ્યવસ્થા હશે. અત્યારે ગુજરાતમાં આ ગુરુકુળ પદ્ધતિથી અભ્યાસ કરાવતી સંસ્થા જો કોઈ હોય તો એ પોરબંદર સ્થિત પૂજ્ય સંત શ્રી રમેશભાઈ ઓઝાનું સાંદીપનિ ગુરુકુળ છે. ત્યાં વિદ્યાર્થીઓ આ રીતે વિદ્યાભ્યાસ કરે છે. નજીકના ભૂતકાળમાં જે નવી શિક્ષણ નીતિ આવી છે તેમાં પણ આ પ્રકારની શિક્ષણપ્રણાલીને પ્રાધાન્ય આપવામાં આવ્યું છે.

ભારતીય સંસ્કૃતિમાં અતિથિનું ખૂબ જ મહત્ત્વ રહેલું છે. મહેમાનને ભગવાન જેટલો જ આદર આપવાની પરંપરા આપણી સંસ્કૃતિના પાઠ્યરૂપ છે. જેમ ‘માતૃદેવો ભવ’, ‘પિતૃદેવો ભવ’, ‘આચાર્યદેવો ભવ’ જેવા મૂલ્ય સૂચક વાક્યો આપણી સંસ્કૃતિના છે તેવી જ રીતે ‘અતિથિદેવો ભવ’ પણ તેમાનું એક છે.

અહીં પ્રેમાનંદ કૃત ‘સુદામાચરિત્ર’માં ભગવાન કૃષ્ણએ કરેલી સુદામાની આતિથ્યભાવના ખૂબ સુંદર રીતે પ્રગટ થાય છે. ભગવાન કૃષ્ણની દ્વારિકા નગરીના દ્વારપાળ પણ એટલા વિવેકી છે જે આવેલા અતિથિને સારી વાણીથી આવકારે છે.

છે વિવેકી હરિના પ્રતિહાર, પૂછ્યા સુદામાને સમાચાર;

‘મા’નુભાવ કેમ કરુણા કરી?’ તવ સુદામે વાણી ઓચરી.

(કડવું-૬, પંક્તિ-૨૩)

મિત્ર સુદામાના આવવાના સમાચાર સાંભળી દ્વારિકાધીશ તેમને લેવા માટે દ્વાર સુધી જાય છે અને પછી તેઓ પોતાના ભવનમાં લઈ આવી મિત્રનું સ્વાગત કરે છે. જેનું વર્ણન કરતાં પ્રેમાનંદ લખે છે,

ભક્તાધીન દિનને પૂજે, દાસ પોતાનો જાણી;

સુખશૈયા પર ઋષિને બેસાડી ચંમર કરે ચક્રપાણિ રે.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૧)

*

કનકની થાળી હેઠી માંડી, રુક્મિણી નાંખે પાણી;

સુદામાનાં ચરણ પખાળે, હાથે સારંગપાણિ.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૩)

*

વિશ્વામિત્ર સરખા તપાસને દોહેલે દર્શન દીધું;

તેને સુદામાના પગ પખાળી, પ્રીતે પાદોદક પીધું રે.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૫)

*

ઓઢવાની જે પીત-પિછોડી, લોહીયા ઋષિના પાય;
ઊભા રહી કર વીંજણો ગ્રહીને, વિઠ્ઠલ ધોળે વાય રે.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૬)

*

ષોડશ પ્રકારે પૂજા કીધી, અગર ધૂપ ધૂમાય;
કર જોડી પ્રદક્ષિણા કીધી, હરિને હરખ આંસુ થાય.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૭)

*

થાળ ભરી વૈદર્ભી લાવ્યાં, ધૂતપક્વ પકવાન;
શર્કરા સંયુક્ત ઋષિને કરાવ્યાં પયપાન રે.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૮)

*

શુદ્ધાયમન તંબોળ ખવરાવ્યાં, ધરી પ્રેમ શામળવાન;
વાધ્યું તે પ્રસાદ પ્રમાણે, આરોગ્ય ભગવાન રે.

(કડવું-૮, પંક્તિ-૯)

અતિથિ રૂપે આવેલા મિત્રનું ભગવાન સ્વાગત કરે છે. તેઓ સુદામાને ચમર ઢોળી રહ્યાં છે, સુદામા ભગવાન દ્વારિકાધીશના મિત્ર તો છે જ પરંતુ સાથે સાથે તેમના ભક્ત પણ છે. આજે ભગવાન પોતે પોતાના ભક્તના ચરણ પખાળી રહ્યાં છે. સામાન્ય રીતે એક ભક્ત ભગવાનની પૂજા કરતો હોય છે; પરંતુ અહીં તો સાક્ષાત ભગવાન પોતાના ભક્તની પૂજા કરે છે. અહીં ભક્ત અને ભગવાનની વાત તો ખરી જ પરંતુ સાથે મિત્ર સુદામા એ દ્વારિકાધીશના અતિથિ છે એ વાત આ સંદર્ભે મહત્ત્વની બની રહે છે.

ભારતીય સંસ્કૃતિમાં મહેમાન આવે તેનું તો ખૂબ સુંદર રીતે સ્વાગત કરવામાં આવે જ છે પરંતુ તે જવાના હોય ત્યારે પણ તેમને ઘરથી થોડે દૂર મૂકવા જવાની પરંપરા છે. અહીં દ્વારિકાધીશ પણ સુદામને વળાવા માટે જાય છે. જે વાતનું આલેખન અહીં જોવા મળે છે,

માધવ માર્ગે વોળાવા ગયા,
પછી સુદામોજી ઊભા રહ્યા;
'વિઠ્ઠલજી હવે પાછા વાળો,'
તવ ભેટીને રોયા શામળો.

(કડવું-૧૨, પંક્તિ-૧૨)

આ રીતે ભારતીય કે ગુજરાતની સાંસ્કૃતિક પરંપરામાં અતિથિનું મહત્ત્વ રહેલું છે. પહેલાં આ રીતે તેમની પૂજા કે સેવા થતી; પણ હવે આ પ્રકારનું વલણ થોડું ઓછું જોવા મળે છે. સમયની સાથે

સાથે આતીથ્ય સત્કારમાં થોડો બદલાવ જરૂર આવ્યો છે પરંતુ જે મૂળ છે એ તો હજી જળવાયેલું જ રહ્યું છે.

આપણી હિન્દુ સંસ્કૃતિમાં દીકરી, બહેન, પત્ની, માતા, પ્રેયસી જેવા નારીના અનેક રૂપો જોવા મળે છે. આ દરેક રૂપોનો સમાજમાં એક દરજ્જો રહેલો છે. અહીં પતિવ્રતા સ્ત્રીની વાત કરવી છે. તો એક પતિવ્રતા સ્ત્રી કેવી હોવી જોઈએ તેની વાત આપણાં પુરાણોમાં કે ધર્મગ્રંથોમાં પણ થયેલી જોવા મળે છે. પ્રેમાનંદ કૃત ‘સુદામાચરિત્ર’મા સુદામા પત્ની પણ પતિવ્રત ધર્મ પાળનારી છે. જેનું વર્ણન કરતાં તે લખે છે કે,

પતિવ્રતા પત્ની છે પાવન, પતિને પ્રભુ કરી પ્રીછે;

સ્વામીસેવાનું સુખ વાંછી, માયાસુખ નવ ઈચ્છે.

(કડવું-૧, પંક્તિ-૧૨)

સુદામાપત્ની પણ પોતાના પતિની ઇચ્છામાં જ પોતાનું સુખ ઇચ્છનારી સ્ત્રી છે. પોતે માયાનું સુખ ઇચ્છતી નથી અને પોતાના પતિને પ્રભુ એટલે કે ભગવાન જાણે છે. સુદામા તો અચાચકવ્રતધારી છે એટલે તેમની પત્ની જેમતેમ કરી ઘરનું ગુજરાન ચલાવે છે. તે પોતે ભિક્ષાવૃત્તિ કરે છે, કોઈના વસ્ત્ર ધોઈ આપે છે તો કોઈને પાણી ભરી આપે છે. આવી રીતે મહેનત-મજૂરીથી અન્ન લાવી પોતાના કુટુંબને પોષે છે.

ભીક્ષાનું કામ કામિની કરે, કોનાં વસ્ત્ર ધૂએ ને પાણિ ભારે;

જેમતેમ કરીને લાવે અન્ન, નિજ કુટુંબ પોષે સ્ત્રીજન .

(કડવું-૨, પંક્તિ-૩)

બીજી એક વાત એ છે કે આપણે ત્યાં માતાને પોતાના પુત્રને પરણાવવાના ઘણાં કોડ હોય છે. પાછી પોતાની પુત્રવધૂ કુલીન હોય, બધી બાબતે હોંશિયાર હોય એવું પોતે ઇચ્છતી હોય છે. અહીંયાં સુદામાપત્ની પણ પોતાના ઘરની પરિસ્થિતિની વાત કરતાં જણાવે છે કે જ્યાં શ્રાદ્ધ કે સંવત્સરી ના થતી હોય ત્યાં ખાનદાન કુળની કન્યા કેવી રીતે મળશે. આમ તેમને પણ મનનાં કોઈક ખૂણે પુત્રને પરણાવવાની ચિંતા છે.

શ્રાદ્ધ સમયરી સહુ કો કરે, આપના પિત્રી નિર્મુખ ફરે.

આ બાળક પરણાવવાં પડશે, સતકુળની કન્યા ક્યાંથી જડશે? (કડવું-૨, પંક્તિ-૧૨)

આ વાત પરથી ખ્યાલ આવે કે પ્રેમાનંદે પોતાના એ સમયની જે સ્ત્રી વર્ગની માન્યતાઓ હતી તેનું આલેખન કર્યું છે.

સાંસ્કૃતિક સંદર્ભની વાત કરતાં હોય ત્યારે જે તે પ્રદેશ કે ગામમાં રહેનારા લોકો જે અનેક પ્રકારની માન્યતાઓમા વિશ્વાસ ધરાવતા હોય એ વાત પણ મૂકવી ઘટે. અહીં ‘સુદામાચરિત્ર’મા પણ એ વાત ક્યાંક-ક્યાંક જોવા મળે છે. જેમકે,

દશ બાળક થયાં સુદામાને, દુઃખદરિદ્રે ભરીયાં;

શીતળાએ અમીછાંટો નાંખ્યો, થોડે અન્ને ઊછરિયાં. (કડવું-૧, પંક્તિ-૧૩)

દુઃખ તથા દરિદ્રપૂર્ણ કુટુંબમાં સુદામાને દસ બાળકો થયાં છે. ભલે પેટ ભરવા પૂરતું અનાજ ન હોવા છતાં, પૂરતી સંભાળ વિના આ દરિદ્ર કુટુંબના બાળકો આ શીતળા માતાની કૃપાથી મોટાં થતાં હોય છે. આ વાત પરથી એવો ખ્યાલ આવે છે કે ‘શીતળામાતાની કૃપા હોય તો બાળક ઉછરે છે’ એ વાત પ્રેમાનંદનાં સમયની છે. અત્યારે આવી બાબતમાં જૂજ લોકો જ વિશ્વાસ ધરાવે છે.

આ સમયે બીજી એવી માન્યતા હતી કે કોઈપણ પ્રકારની ખાવાની વસ્તુ રસ્તામાં લઈ જતાં હોય ત્યારે ભૂલથી અપવિત્ર ન બને કે કોઈ એવી વ્યક્તિના હાથમાં ન આવી જાય કે જેથી કરીને એ વસ્તુ ખાવા યોગ્ય ન રહે. એ વાત પણ આ આખ્યાનમાં જોવા મળે છે,

મારગમાં છોવાય નહિ, છે ત્રિકમના તાંદુળ;

લેઈ જવા જુગતે કરી, નથી બાંધવા પટકૂળ. (કડવું-૫, પંક્તિ-૮)

આ સમયે લોકોમાં ઊંચ-નીચ, જાતી-પાતિ કે વર્ણના ઘણાં ભેદભાવ રહેતાં. ગણાતા ઉચ્ચ વર્ગના લોકો નિમ્ન વર્ગની અડેલી વસ્તુ ન લેતાં, કોઈની દ્રષ્ટિ પડેલું અન્ન પોતે ન ખાતા વગેરે.

હું જે ભોગવું રાજ્યાસન રે,

તે તો એ બ્રાહ્મણનું પુન્ય રે;

જે કોઈ નમશે એનાં ચરણ ઝાલી રે,

તે નારી સહુપેં મને વહાલી રે.

(કડવું-૭, પંક્તિ-૧૮)

ભગવાન દ્વારિકાધીશ કહે છે કે, હું જે કાંઈ આ રાજ્યાશન ભોગવી રહ્યો છું તેની પાછળનું મુખ્ય કારણ છે બ્રાહ્મણનું પુણ્ય. જે સ્ત્રી એમના ચરણ પકડી લેશે તે મને સૌથી વહાલી લાગશે. આમ, ઉપરની પંક્તિમાં બ્રાહ્મણનું મૂલ્ય દર્શાવવામાં આવ્યું છે.

અત્યારના સમયમાં કોઈ જ્ઞાતિ ઊંચી છે કે નીચી એવું ખૂબ ઓછું જોવા મળે છે. પરંતુ પ્રેમાનંદકાલીન ગુજરાતમાં બ્રાહ્મણ ઊંચા ગણાતા હશે અને તેમનું માન જાળવવું એવી એક માન્યતા પણ હશે માટે આ વાત કૃતિમાં નિરૂપાય છે. સમાજમાં ઊંચ-નીચનો ભેદ સાવ ટલ્યો નથી એવું આપણે કહી શકીએ પરંતુ આગળ વાત કરી એટલો રહ્યો પણ નથી!

આમ ‘સુદામાચરિત્ર’ આખ્યાન કૃતિને આધારે પ્રેમાનંદકાલીન ગુજરાતમાં કેવા કેવા સાંસ્કૃતિક સંદર્ભો રહ્યા અને એ કઈ રીતે ઉપસી આવે છે તે આ પરથી સ્પષ્ટ થાય છે. જેમાં આખ્યાનકાર તરીકે પ્રેમાનંદની પણ એક અદકેરી પ્રતિભા પ્રગટ થઈ આવે છે.

❖ સંદર્ભ

(1) ‘સુદામાચરિત્ર’, સંપાદકો: ઈશ્વરલાલ દવે, ચીમનલાલ ત્રિવેદી, પુનર્મુદ્રણ : જુલાઈ-2011, ગૂર્જર ગ્રંથરત્ન કાર્યાલય-અમદાવાદ.

परिभाषेन्दुशेखरे अनुबन्धविचारः

डॉ. भावेशकुमार चन्दुलाल जोषी

सहाध्यापकः - श्रीवरतन्तुसंस्कृतमहाविद्यालयः - सोला

श्रीभागवत विद्यापीठ, सोला (अमदावाद)

पाणिनिव्याकरणशास्त्रे परिभाषाणाम् अमूल्यो निधिः प्राप्यते। 'परितः भाषते इति परिभाषा' इति तस्याः सरलार्थः। पाणिनिव्याकरणशुद्धिहेतवे यासां प्रमुखं स्थानं विद्यते ताः परिभाषाः। यदि व्याकरणे विध्यादिसूत्रेषु परस्परं बलप्रयोगे सति यदा लक्ष्यानुरोधाय निराकरणस्यावश्यकता भवति तर्हि निराकरणे परिभाषाः उपयुज्यते। तथा यत्र अनियमो भवति तत्र नियमस्थापनस्य प्रथमं महत्त्वपूर्णं कार्यं परिभाषाणामेव वर्तते।

नागेशभट्टस्य सर्वस्वं परिभाषेन्दुशेखरः। अयं ग्रन्थो नास्ति टीकाग्रन्थोऽपि तु नागेशस्य मौलिका विचारा अप्यत्र दृश्यन्ते। यदि कोऽपि विद्वान् नागेशभट्टं ज्ञातुं कामयते चेतेनावश्यं परिभाषेन्दुशेखरः पठनीयः। व्याकरणशास्त्रमपि ये ज्ञातुमिच्छन्ति तेषां जनानां कृतेऽपि परिभाषेन्दुशेखरोऽमूल्यः ग्रन्थः। विधिसंज्ञादिसूत्राणां प्रवृत्तौ अव्याप्ति-अतिव्याप्ति-असम्भवादिदोष-निवारणाय परिभाषाणां प्रयोगो भवति। व्याकरणशास्त्रे समस्यानां निवारणाय परिभाषासूत्राणामेव प्रयोगो भवति। इमानि च पाणिनिरचितानि परिभाषासूत्राणि चान्यैः रचितानि व्याकरणशास्त्रे परिभाषावचनानीति कथ्यते। व्याकरणशास्त्रे लक्ष्यनिर्वहणे परिभाषा अतिमुख्यं स्थानं वहन्ति। त्रिमुनिव्याकरणे बहुभिः विद्वद्भिः लिखितानि परिभाषासूत्राणि चान्यैः व्याख्यातानि च। तेष्वेकोऽमूल्योऽनुपमेयः परिभाषेन्दुशेखर इति।

प्रक्रियाप्रदर्शनवेलायां पाणिनिसूत्राणां परस्परतुल्यबलविरोधे कार्यसाधकानि परिभाषासूत्राणि। एताः काश्चित् परिभाषाः स्वयमेव भगवता पाणिनिना कथिताः। काश्चित् स्वसूत्रनिर्देशेन बोधिताः। काश्चित् लोकन्यायसिद्धानां तदनन्तरं च ज्ञापकन्यायसिद्धानां परिभाषावचनानामेकत्रीकरणं कृत्वा महामनसा नागेशेन प्रणीतः परिभाषेन्दुशेखरः।

परिभाषेन्दुशेखरे ग्रन्थादौ नागेशभट्टेन स्पष्टीकृतं यत् -

**“प्राचीनवैयाकरणतन्त्रे वाचनिकान्यत्र पाणिनीयतन्त्रे ज्ञापकन्यायसिद्धानि भाष्यवार्तिकयो-
रुपनिबद्धानि यानि परिभाषारूपाणि तानि व्याख्यायन्ते”।¹**

मुग्धतया नागेशेनात्र स्वीकृतं यत् प्राचीनवैयाकरणेषु व्याख्यादिषु यानि वाचनिकानि पाणिनिसूत्रेषु यानि ज्ञापकसिद्धानि लोकन्यायसिद्धानि यानि परिभाषावचनानि सन्ति तान्यत्र व्याख्यायन्त इति। नागेशेन परिभाषेन्दुशेखरे सर्वासां परिभाषावचनानां ग्रहणं कृत्वा परिभाषेन्दुशेखरस्य माहात्म्यमधिकं वर्धितं येन जायते यदयं परिभाषेन्दुशेखरः नागेशस्य सर्वस्वं (dream project) आसीत्। नागेशेन काः परिभाषाः कुत्र प्रयुक्ता भवन्ति? कुत्र न भवन्ति? न भवन्ति तत्र किं प्रमाणम्

¹ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन - वाराणसी, सं. २०१९

? इत्येते विषयाः सुष्ठु प्रतिपादिताः। प्राचीनैः विद्वद्भिः लक्ष्यसाधनाय केषाञ्चित्परिभाषावचनानां स्वीकारः कृतः तानि परिभाषावचनानि यदि महावैयाकरणस्य पतञ्जलेः महाभाष्यस्य सम्मतानि न स्युश्चेतासां खण्डनं नागेशेन तर्कबद्धरीत्या व्याकरणमर्मज्ञपद्धत्या च कृतम्।

नागेशभट्टेन परिभाषेन्दुशेखरे त्रिप्रकरणेषु १३३ परिभाषावचनानां व्याख्यानं कृतम्। तानि प्रकरणानि सन्ति यथा -

(१) शास्त्रत्वसम्पादकप्रकरणम्।

(२) बाधबीजप्रकरणम्।

(३) शास्त्रशेषप्रकरणम्। इति।

सेनापतेः स्थानं यथा सेनायां विद्यते, तद्वदेव परिभाषासूत्राणां स्थानं व्याकरणशास्त्रे वर्तते। सेना यथा सेनापतिना विना न नियम्यते तद्वदेव व्याकरणं परिभाषासूत्रैः विना न नियम्यते। यथा ‘इको गुणवृद्धी’² इत्यनेन इकः इत्यस्य षष्ठीविभक्त्या व्यवस्था कृता। सूत्राणां बलाबालत्वनिर्णयेऽपि परिभाषाः उपयुज्यन्ते यथा - ‘विप्रतिषेधे परं कार्यम्’³ इति। अनेन प्रकारेण अवसरानुसारं परिभाषाणां विभिन्नानि कार्याणि भवन्तीति।

परिभाषेन्दुशेखरस्थानि सर्वाणि परिभाषावचनानि स्वस्य महत्त्वेन स्वयमेव शास्त्रत्वं वहन्ति। किन्तु कदा तच्छास्त्रत्वं सिद्ध्यति ? इत्यस्योत्तरं स्वयमेव प्रथमस्मिन् परिभाषावचने स्वयमेव नागेशः ददाति। उक्तञ्च यत् - व्याख्यानतो विशेषप्रतिपत्तिर्न हि सन्देहादलक्षणम्। 76 अत्रपरिभाषावचनानां शास्त्रत्वं व्याख्यानेन सिद्ध्यति। विना व्याख्यानेन परिभाषाणां यथार्थं ज्ञानमशक्यमिति नागेशभावः।

परिभाषेन्दुशेखरे ४ तः ८ परिभाषापर्यन्तं नागेशेनानुबन्धस्य विचारः स्थापितः। पाणिनिव्याकरणे प्रत्ययान्ते स्वरव्यञ्जनयोर्योगः प्रेक्ष्यते। एते वर्णा इत्संज्ञका भवन्ति। इत्संज्ञकानां च लोपः। एते ‘अनुबन्धा’ (अनु-पश्चात् बध्यन्ते इति अनुबन्धाः) कथ्यन्ते। अनुबन्धैः विभिन्नप्रयोगेषु गुणवृद्ध्यादीनि कार्याणि भवन्ति। परिभाषेन्दुशेखरेऽनुबन्धविचारः नागेशेन सम्यक्तया स्थापितः। तद्यथा पूर्व नागेशाचार्यः कथयति यत् -

“अनेकान्ता अनुबन्धा इति”⁴

“अनेकान्ता अनवयवा इत्यर्थः। यो ह्यवयवः स कदाचित् तत्रोपलभ्यत एव। अयं तु न तथा तदर्थभूते विधेये कदप्यदर्शनात्”⁵

2 अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.१.३, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

3 अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.४.२, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

4 परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. १९, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन - वाराणसी, सं. २०१९

5 परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २०, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन - वाराणसी, सं. २०१९

नागेशकथनानुसारं अनुबन्धाः अवयवरहिताः भवन्ति। अर्थात् वृञ्छण्कठेत्यादिषु ये इत्संज्ञका भवन्ति ते तस्याङ्गरूपा न विद्यन्ते इति। नागेशकथनानुसारं यो ह्यवयवः भवति सोऽवश्यमेव कदाचित् तस्य विधेयं लभ्यत एव। किन्तु-अनुबन्धेषु तन्न दृश्यते। अतः स्वत एव सिद्धं भवति यत्- अनुबन्धा विधेयस्यावयवा न भवन्तीति।

अनुबन्धा अवयवा न भवन्तीति समुपस्थापयन्नागेशः कथयति यत्- कैयटस्य मतानुसारं तु- अनुबन्धा एकान्ता अर्थात् अवयवा भवन्ति। यदि-अनुबन्धा अवयवा न भवेयुः चेत्त्रापि प्रश्न एक समुद्भवति यत्- ‘ण’ ‘श’ ‘क’ इत्यादिषु प्रत्ययेषु यदा ‘चुट्’⁶ ‘लशक्वतद्धिते’⁷ इत्यादिभिः सूत्रैरित्संज्ञा भवति तदानीं अवयवानामेवेत्संज्ञा स्यात्। यदा णादयोऽवयवा एव न तर्हि कथं तस्येत्संज्ञा। लोकेऽपि दृश्यते यत् - यदा कश्चन जनो वैरिणः पुत्रस्य हत्यायै निरतो भवति तदानीं यदि वैरिजनस्य स पुत्र इत्यावश्यकः। अन्यथा मारणं निरर्थकं भवति। एवं यदि णशकेषु यदि तेऽवयवा एव न भवन्ति चेल्लोपकार्यस्य वेत्संज्ञायाः प्राप्तिरेव न। एतस्मादत्र नागेशः कैयटमतं संस्थाप्य कथयति यत् -

“एकान्ताः”।⁸

उपर्युक्तकारणेनानुबन्धाः एकान्ताः अर्थादवयवाः भवन्ति। इत्येव न्याय्यम्। अत्राचार्यः नागेशः भाष्योक्तिं स्पष्टतया लिखति यथा -

“शास्त्रे तत्रोपलम्भादन्यत्रानुपलम्भाच्च अनवयवो हि काकादिरेकजातीयसम्बन्धेन गृहवृक्षादिषूपलभ्यते, नैवमयम्। एवं बहुव्रीहिरपि न्यायत एवोपपन्नः। अन्त्यादिशब्दे लक्षणा च न। किञ्चानवयवत्वे णशकप्रत्ययादौ णादेरित्त्वानापत्तिः, प्रत्ययादित्वाभावात्। दवचश्चकारस्य वैयर्थ्या-पत्तिश्च। इदं च ‘तस्य लोपः’⁹ इत्यत्र भाष्ये स्पष्टम्। तत्र ह्युक्तम् ‘एकान्ता अनुबन्धाः’ इत्येव न्याय्यमिति दिक्”।¹⁰

अनन्तरं प्राचार्यः नागेशः विचारयति यदनुबन्धा अवयवा भवन्ति चेत् - ‘अष्टाभ्य औश्’¹¹ इत्यनेनाष्टनः परयोः जश्शसोरौश् स्यात्। अत्र यदि-औश् इत्यस्य शकारः अवयवः इति मन्यामहे चेत् तत्रानेकाल्त्वात् ‘अनेकाल्शित्सर्वस्य’¹² इत्यनेन सवदिशः भवति। खल्वत्र ‘एकान्ताः’ इत्यनेनैव औशित्यस्य सर्वादेशग्रहणत्वात् ‘अनेकाल्शित्सर्वस्य’ इत्यस्य शिद्-ग्रहणं निरर्थकं न स्यात् अस्माद् कारणादग्निमां परिभाषां स्थापयति यथा -

⁶ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.३.७, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

⁷ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.३.८, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

⁸ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २५, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन - वाराणसी, सं. २०१९

⁹ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.३.९, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

¹⁰ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २५, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन - वाराणसी, सं. २०१९

¹¹ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः ७.१.२१, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

¹² अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.१.५५, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

“नानुबन्धकृतमनेकाल्त्वम्”¹³

अनुबन्धकृतमनेकाल्त्वं न भवति। अनेन शिद्-ग्रहणं पाणिनिव्याकरणे निरर्थकं न भवति। आचार्यः नागेशः कथयति यत् -

शिद्-ग्रहणमेवैतज्ज्ञापकम्। तेन ‘अर्वणस्तृ’¹⁴ इत्यादेर्न सवदिशत्वम्। डादिविषये तु सवदिशत्वं विनानुबन्धत्वस्यैवाभावेनानुपूर्व्यात्¹⁵

इतः परमपि-अनुबन्धेन-अनेजन्तत्वं (एजन्तभिन्नत्वं) न भवतीति नागेशः स्थापयति यथा तेनोक्तं शेखरे-

न चैवमप्यवदातं मुखमित्यत्र पलोपोत्तरमात्वे कृते ‘अदाप्’¹⁶ इति घुसंज्ञाप्रतिषेधो न स्यात्। दैपः पकारसत्त्वेऽनेजन्तत्वादात्वाप्राप्त्या पलोपोत्तरं पकाराभावेनास्य दात्वाभावादत आह-

नानुबन्धकृतमनेजन्तत्वम्¹⁷

अनुबन्धितप्रत्ययानां समस्यां दर्शयन्नागेशोऽग्रे कथयति यत् अनुबन्धैः दृश्यते यत् अनुबन्धानां प्रयोगेण केषुचन स्थानेषु प्रत्यया विरूपा भवन्ति यथा ‘कर्मण्यण्’¹⁸ इत्यनेन विहितोऽण् तथा च ‘आतोऽनुपसर्गे कः’¹⁹ इत्यनेन विहितो क प्रत्ययः। परस्परयोरनयोः बाध्यबन्धकभावेन ‘अण्’ प्रत्ययः बाध्यः ‘क’ प्रत्ययश्च बाधकः। अण्कयोः बाध्यबाधकभावः नित्यः। ‘गोदः’ इत्यादिषु प्रयोगेषु ‘अण्’ प्रत्ययस्य ‘क’प्रत्ययेन बाधो भवति। अयं च बाधः ‘वाऽसरूपोऽस्त्रियाम्’²⁰ इत्यनेन वैकल्पिकेन भवति। अत्र प्रत्ययविरूपत्वादुभयविधा रूपसिद्धिः भवति। अयं मार्गः खलु संस्कृतव्याकरणाय हानिकारकः। एतस्मात् कारणात् नागेशः परिभाषावचनं स्थापयति यथा -

नन्वेवमपि ‘वाऽसरूपोऽस्त्रियाम्’²¹ इति सूत्रेण क विषयेऽणोप्यापत्तिरित्यत आह -

नानुबन्धकृतमसारूप्यम्²²

“अत्र ददाति-दधात्योर्ण विवाधकशस्य वा विधिर्लिङ्गम् ।

तेन च गोदप्रभृतिषु कप्रत्यय एव केवलो न त्वण्”²³

¹³ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २६, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन – वाराणसी, सं. २०१९

¹⁴ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः ६.४.१२७, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

¹⁵ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २७, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन – वाराणसी, सं. २०१९

¹⁶ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.१.२०, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

¹⁷ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. २९, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन – वाराणसी, सं. २०१९

¹⁸ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः ३.२.१, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

¹⁹ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः ३.२.३, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

²⁰ वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदी, सू. २८३०, पृ. ५७२, सं. नर्वदेश्वर तिवारी, भारतीय विद्या प्रकाशन-वाराणसी, सं.-२००५

²¹ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः ३.१.१४, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

²² परिभाषेन्दुशेखरः, पृ. ३१, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन – वाराणसी, सं. २०१९

²³ परिभाषेन्दुप्रभा, सं. कृष्णशङ्करशास्त्री, प्रकाशकौ – श्रीविष्णुशङ्करशास्त्री, श्रीमन्मानशङ्करव्यास, सं. २०२०

‘ददातिदधात्योर्विभाषा’²⁴ इति ण-बाधकशस्य विकल्पविधायकमस्यां ज्ञापकम्। तेन ‘गोद’ इत्यादौ नाणिति वाऽसरूपसूत्रे भाष्ये स्पष्टम्।²⁵

सरलार्थो यत् अनुबन्धकृतमसारूप्यमसारूप्यं न भवति। तेन विरूपावपि अण्कौ सरूपौ भवति। परिणामे च ‘अण्’ प्रत्ययस्य बाधः ‘क’ प्रत्ययेन न भवति। तेन सिद्धौ द्वे रूपे न भूत्वैकमेव रूपं सिद्धं भवति। अनेन प्रकारेण परिभाषेन्दुशेखरे अनुबन्धविचारः सम्यक्तया प्रतिपादितमस्तीति।

सन्दर्भग्रन्थसूची

- परिभाषेन्दुशेखरः, पृ.३१, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन – वाराणसी, सं.२०१९
- अष्टाध्यायीसूत्रपाठः १.१.२०, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६
- वैयाकरणसिद्धान्तकौमुदी, सू.२८३०, पृ.५७२, सं.नर्वदेश्वर तिवारी, भारतीय विद्या प्रकाशन-वाराणसी, सं.-२००५
- परिभाषेन्दुप्रभा, सं.कृष्णशङ्करशास्त्री, प्रकाशकौ – श्रीविष्णुशङ्करशास्त्री, श्रीमन्मानशङ्करव्यास, सं.२०२०
- व्याकरणशास्त्र का इतिहास, युधिष्ठिर मीमांसकः, शान्तिस्वरूप कपूर, रामलाल कपूर ट्रस्ट प्रेस, सं.२०४१

²⁴ अष्टाध्यायीसूत्रपाठः ३.१.१३९, संपादकः-पण्डित ब्रह्मदत्त जिज्ञासु, प्रकाशकः- रामलाल कपूर ट्रस्ट, वि.सं.-२०६६

²⁵ परिभाषेन्दुशेखरः, पृ.३१, चौखम्बा सुरभारती प्रकाशन – वाराणसी, सं.२०१९

श्रीमद् आद्यशङ्कराचार्य : बुद्धि और भाव का अत्यन्त दुर्लभ संयोग

Nayan D. Jethava

M.A. Samskrit student

K.S.K.V. Kachchh University, Bhuj.

nayanjethava213@gmail.com, M. 7284034213

Abstract: आचार्य कक्षा तक पहुँचनेवाले आचार्यों में शङ्कराचार्यजी सर्वश्रेष्ठ हैं। उनका जीवन सदैव हमारे लिए प्रेरणादायी रहा है। बहुत कम उम्र में उन्होंने अपरिमित ज्ञान प्राप्त किया था जिनका प्रभाव विविध भाष्यों के रूप में और अनेकानेक स्तोत्रों के रूप में आज भी हमें पावन कर रहा है।

इस शोधपत्र में शङ्कराचार्यजी की बौद्धिक उपलब्धियों के साथ साथ उनका सर्वोत्कृष्ट भावजीवन दिखाने का प्रयास किया गया है। इतने अलौकिक ज्ञान के उपासक होने के बावजूद उन्होंने कभी भी ज्ञानप्रप्ति के बाद कोई गहरी गुफा के बावजूद जनसामान्य परब्रह्म के मार्ग पर गति करे ऐसा कर्मयोग ही चुना था! जो हर एक बुद्धिनिष्ठ व्यक्ति के लिए कभी भी आसान नहीं हो सकता। वह शङ्कराचार्यजीने अपने जीवन में करके दिखाया है।

विद्याप्राप्ति के बाद विनय और नम्रता के गुण शङ्कराचार्यजी के जीवन में दिखाई देते हैं। इस शोधपत्र का हेतु शङ्कराचार्यजी के बुद्धिनिष्ठ जीवन के साथ साथ उनके भावजीवन को उजागर करना और प्रतिपादित करना ही है।

Key words: श्रीमद् आद्यशङ्कराचार्य, शाङ्करभाष्य, स्तोत्र, प्रस्थानत्रयी, बुद्धिनिष्ठता

०१. दर्शन के ग्रंथों में विद्यमान शङ्कराचार्यजी की तीक्ष्ण और सर्वश्रेष्ठ बुद्धि :

शङ्कराचार्यजी के जीवन के बारे में प्राप्त श्लोक में बताया गया है कि –

अष्टवर्षे चतुर्वेदी द्वादशे सर्वशास्त्रवित् । षोडशे कृतवान् भाष्यं द्वित्रिंशे मुनिरभ्यगात् ॥
अर्थात् सिर्फ आठ वर्ष की आयु में चारों वेदों में निष्णात हो गए, बारह वर्ष की आयु में सभी शास्त्रों में पारंगत, उनके गुरु गोविन्दपादाचार्यजी की प्रेरणा से प्रस्थानत्रयी (उपनिषद्, ब्रह्मसूत्र और श्रीमद्भगवद्गीता) पर भाष्य लिखा तथा बत्तीस वर्ष की आयु में शारीर त्याग दिया। ब्रह्मसूत्र के ऊपर शाङ्करभाष्य की रचना कर विश्व को एक सूत्र में बांधने का अद्भुत कार्य उनके द्वारा किया गया है, जो कि सामान्य मानव से संभव नहीं है! शङ्कराचार्यजी के दर्शन में सगुण ब्रह्म तथा निर्गुण ब्रह्म दोनों का हम दर्शन कर सकते हैं।

१.१ शङ्कराचार्यजी के दार्शनिक ग्रंथों में विवेकचूडामणि, सर्ववेदान्तसिद्धांतसंग्रह, उपदेशसाहस्री, अपरोक्षानुभूति, आत्मबोध इत्यादि अद्भुत ग्रंथों का समावेश होता है। इतने सारे ग्रंथों के रचयिता और प्रज्ञावान शङ्कराचार्यजी के बारे में आर.पी.सिंह नामक विद्वान् कहते हैं कि –

“S'amkara's so called rationalism is at every step suffused with mysticism and this mysticism should be read as part and parcel of his metaphysical views.”

१.२ शङ्कराचार्यजी के ब्रह्मसूत्र पर के भाष्य में उपनिषदों में से उद्धरण लिए हैं। पोल डायसन

की गिनती के अनुसार उपनिषदों में से दो हजार जितने उद्धरण आचार्यजी ने वेदान्तभाष्य में लिए हैं। उनमें भी ज्यादातर उद्धरण छान्दोग्य (८०९) और बृहदारण्यक उपनिषद् (५६५) में से लिए हैं।

१.३ शङ्कराचार्यजी के ग्रंथों के अध्ययन से मालूम पड़ता है कि मुख्य श्रुतिग्रन्थों के अलावा मनुस्मृति, महाभारत और गीताजी जैसे स्मृतिग्रन्थों का प्रभाव भी उनके ग्रन्थों में विद्यमान होता है।

१.४ शाङ्करभाष्य (ब्रह्मसूत्र) में मानवजीवन का तलस्पर्शी प्रभाव स्थापित करनेवाले तत्त्वज्ञान के तेजस्वी विचार उत्कृष्ट तर्कशैली द्वारा प्रस्तुत किये गए हैं ऐसा कहते एम.हिरियाणा नामक विद्वान् बताते हैं कि -

“It is as remarkable for the charm of its style as for the logical consistency of its arguments.”

१.५ इस प्रकार शारीरकभाष्य के साथ कुछ उपरोक्त प्रकरणग्रन्थों के द्वारा भी उन्होंने अपनी बौद्धिक प्रतिभा के दर्शन हमें करवाए हैं। भाष्यों में विद्यमान तीक्ष्ण बुद्धिवाले शङ्कराचार्यजी जब माँ भगवती के लिए स्तोत्र लिखने बैठते हैं तो उतने ही भावुक दिखाई पड़ते हैं, जिसमें बुद्धि और भाव का अद्वितीय मिलन जान पड़ता है।

०२. स्तोत्रसाहित्य में विद्यमान शङ्कराचार्यजी का भावजीवन :

जैसा कि हमने देखा कि आचार्यजी ने दार्शनिक ग्रन्थों का निर्माण करके अपने बौद्धिक स्तर के हमें दर्शन करवाए हैं। उसी तरह वही महापुरुषने विविध रूप में रहनेवाले ईश्वर के बारे में अनेक स्तोत्र लिखकर भावजीवन के दर्शन करवाए हैं।

२.१ पण्डित गोपीनाथ कविराज रत्नप्रभा टीका की भूमिका में कहते हैं कि शङ्कराचार्यजी के प्रसिद्ध स्तोत्रों में १२ शिवस्तोत्र, २७ शक्तिस्तोत्र, १२ विष्णुस्तोत्र, ४ गणेशस्तोत्र, ६ युगल देवतास्तोत्र, ९ नदी ओर तीर्थविषयक स्तोत्र एवं सामान्य स्तोत्र की संख्या १० है। यद्यपि यह सूचित स्तोत्रों की संख्यामें कही कही पर मतभेद भी दिखाई पड़ता है।

२.२ इसके उपरान्त शङ्कराचार्यजी को शक्तिदीक्षा मिलने के फलस्वरूप सौन्दर्यलहरी, प्रपंचसार, ललितात्रीशतीभाष्य और आनंदलहरी इत्यादि चार प्रकरणग्रन्थ (स्तोत्र) लिखे हैं।

२.३ शङ्कराचार्यजी द्वारा रचित कतिपय स्तोत्रों की सूची :

शिवस्तोत्राणि - श्रीशिवप्रातःस्मरणस्तोत्रम्, शिवमानसपूजा, शिवापराधक्षमापनस्तोत्रम्, वेदसारशिवस्तवः, द्वादशज्योतिर्लिङ्गस्तोत्रम्, श्रीदक्षिणामूर्तिस्तोत्रम्, अर्धनारीनटेश्वरस्तोत्रम्, उमामहेश्वरस्तोत्रम्, शिवाष्टकम्, श्रीविश्वनाथनगरीस्तोत्रम्, शिवनामवल्याष्टकम्, श्रीकालभैरवाष्टकम्, कौपीनपञ्चकं स्तोत्रम्।

गणेशस्तोत्राणि - श्रीगणेशपञ्चरत्नस्तोत्रम्, श्रीगणपतिस्तोत्रम्, श्रीगणेशभुजङ्गस्तोत्रम्, श्रीगणाधिपस्तोत्रम्।

देवीस्तोत्राणि - आनन्दलहरी, ललितापञ्चकम्, मीनाक्षीपञ्चकम्, भवान्यष्टकम्, देव्यपराधक्षमापनस्तोत्रम्, श्रीकालिकास्तोत्रम्, श्रीकनकधारास्तोत्रम्, कल्याणवृष्टिस्तोत्रम्, श्रीअन्नपूर्णास्तोत्रम्, सौन्दर्यलहरी ।

विष्णु/कृष्णस्तोत्राणि - श्रीकृष्णाष्टकम्, पाण्डुरङ्गाष्टकम्, कृष्णाष्टकम्, श्रीगोविन्दाष्टकम्, कैवल्यष्टकम्, भगवन्मानसपूजास्तोत्रम्, श्रीजगन्नाथाष्टकम्, चर्पटपञ्जरिकास्तोत्रम् ।

तीर्थ एवम् अन्यस्तोत्राणि - काशीपञ्चकम्, श्रीमणिकर्णिकाष्टकम्, श्रीगङ्गाष्टकम्, श्रीगङ्गास्तोत्रम्, श्रीयमुनास्तोत्रम्, श्रीयमुनाष्टकम्, नर्मदाष्टकम्, धन्याष्टकम्, साधनपञ्चकम् ।

२.४ शाङ्करवेदान्तदर्शन के अनुयायीगण परमतत्त्व के सम्बन्ध में निर्गुण ब्रह्म को ही यथार्थ मानते हुए भी व्यवहार में सगुणब्रह्म स्वरूप में विष्णु, शिव, शक्ति इत्यादि पुराणप्रसिद्ध रूपों को भजते हैं । जैसे कि - मधुसूदन सरस्वतीजी शाङ्कर अद्वैतवादी होने के बावजूद परम कृष्णभक्त थे ऐसा उनकी गीताजी की टीका पर से और भक्तिरसायन नामक ग्रन्थ के द्वारा मालूम पड़ता है । इसी तरह शंकराचार्यजी भी परम बौद्धिक होने के साथ साथ परम भक्त हृदय के भी थे ऐसा मानना आवश्यक बन जाता है, जिसमें शंका का कोई भी स्थान नहीं रहता ! उनका जीवन हर एक व्यक्ति की परब्रह्म के प्रति भक्ति बढे इसी बात के लिए व्यतीत कर दिया और ज्ञान को बांटना उचित समझा, न कि मात्र अपने स्वार्थ की पूर्ति करना !

०३. पाश्चात्यो के बुद्धिवाद का खण्डन :

ज्ञानप्राप्ति के बाद का जीवन कैसा होना चाहिए इसका श्रेष्ठ उदाहरण “शङ्कराचार्यजी का जीवन” है । उन्होंने भारतभ्रमण करके भारत के लोगो की व्यथा को समझकर चार पीठ की स्थापना धर्म के संरक्षण हेतु की थी, जो आज भी यथावत् चली आ रही है । किन्तु एक बार के लिए ऐसा सोच लिया जाय कि शंकराचार्यजी ज्ञानप्राप्ति के बाद सिर्फ अपना उद्धार करके चले गए होते तो ? उन्होंने सभी का विचार किया है !

३.१ पाश्चात्य के कवि एलेक्जेंडर पॉप कहते हैं -

Thus, let me live unseen, unknown
Thus, unlamented let me die,
Still from the world and not a
Stone tell where I lie!

उसके मुताबिक मुझे इस जगत से दूर ही रहने दो, मुझे अनजान ही रहने दो...इत्यादि बातों से उन्होंने अपनी बात रखी है । एक नजरिये से ये बहोत ही उत्तम पंक्तियां हैं परन्तु इससे आगे भी सोचकर जीवन में आगे बढ़ा जा सकता है ।

शङ्कराचार्यजी ने Thus let me live unseen... इत्यादि कहा होता तो क्या हमें इतना सारा तत्त्वज्ञान प्राप्त होता ? बेशक नहीं ! उन्होंने सभी जनसामान्य के बारे में विचार करके अपने ज्ञान का सर्व मनुष्यों के खातिर उपयोग कर लिया । यह कार्य में उनकी प्रसिद्ध होने की या फिर बुद्धि का प्रदर्शन करने की कोई भी आकांक्षा नहीं है परन्तु परब्रह्म तक लोगो को पहुंचाने के

लिए किया गया निःस्वार्थ कर्मयोग है । पाश्चात्यो के पास बुद्धिवादी विचारधारा है, लेकिन शङ्कराचार्यजी ने हमें बुद्धिनिष्ठ विचारधारा का अपने जीवन के द्वारा सन्देश दिया है जो सर्वश्रेष्ठ है !

Conclusion:

आज के विद्वान् लोग जो दो महत्वपूर्ण बात को जीवन में लाने के लिए कहते हैं वो दो बात यानि “Intellectual and Emotional” मानसिकता की युगलता – वह शङ्कराचार्यजी के जीवन में सहज ही दिखाई पड़ती है । हिमालय जैसी अद्वितीय बुद्धि और समुद्र की गहराई जितना भाव – यही उनके जीवन का सबसे बड़ा सन्देश है ।

References:

1. Vedant of S'amkara by R. P. Singh
2. Indian Idealism by Dr. Das Gupta.
3. श्रीमद् शङ्कराचार्यनृं तत्त्वज्ञान – डॉ. सी. वी. रावण (युनिवर्सिटी ग्रंथ निर्माण बोर्ड – आवृत्ति 2013)
4. देवीस्तोत्ररत्नाकर – गीताप्रेस गोरखपुर – आवृत्ति संवत् २०८१
5. गणेशस्तोत्ररत्नाकर गीताप्रेस गोरखपुर – आवृत्ति संवत् २०७८
6. शिवस्तोत्ररत्नाकर - गीताप्रेस गोरखपुर – आवृत्ति संवत् २०८०

કલ્પેશ પટેલની 'વાડ'વાર્તામાં વસુધૈવ કુટુમ્બકમ ભાવના અને ગ્રામચેતનાનું નિરૂપણ
હિતેશકુમાર વિનોદચંદ્ર મોદી
(આસી.પ્રોફેસર,સરકારી વિનયન અને વાણિજ્ય કોલેજ, ગાંભોઈ, સાબરકાંઠા)

સારાંશ

વિશ્વની અજોડ એવી ભારતીય સંસ્કૃતિમાં “ વસુધૈવ કુટુમ્બકમ ”ની ભાવના અને ગ્રામચેતના સાહિત્યમાં વ્યક્ત થાય છે.અનુઆધુનિક સર્જક કલ્પેશ પટેલની વાર્તા 'વાડ' ભારતીય સંસ્કૃતિના મૂળભૂત મૂલ્યો અને ગ્રામીણ જીવનની વાસ્તવિકતાને ઉજાગર કરતી કૃતિ છે. આ વાર્તાના મુખ્ય પાસાઓ આ પ્રમાણે છે: વાર્તામાં 'વાડ' માત્ર ખેતરની સીમા નથી, પણ માણસોના મનમાં રહેલી ઈર્ષ્યા, અહમ અને "તાડું-માડું" કરવાની માનસિક સંકુચિતતા - વૃત્તિનું પ્રતીક છે. લેખકે દર્શાવ્યું છે કે સાચી માનવતા અને 'આખું વિશ્વ એક પરિવાર છે' એ ભાવના ત્યારે જ સાર્થક થાય છે જ્યારે માણસ મુશ્કેલીના સમયે ધર્મ, જ્ઞાતિ કે અંગત મતભેદોની 'વાડ' ઓળંગીને બીજાને મદદ કરે છે.વાર્તામાં ઉત્તર ગુજરાતની તળપદી બોલી અને ખેડૂતોના જીવનનો સંઘર્ષ આબેહૂબ રીતે આલેખાયો છે. ગ્રામચેતના અને બદલાતા મૂલ્યો વ્યક્ત થાય છે.આમ, આ વાર્તામાં 'વસુધૈવ કુટુમ્બકમ' અને ગ્રામચેતના સુપેરે વ્યક્ત થાય છે.

1.0 ભૂમિકા –

વિશ્વની અજોડ એવી ભારતીય સંસ્કૃતિમાં “ વસુધૈવ કુટુમ્બકમ ”ની ભાવના અને ગ્રામચેતના પાચારુપ છે. “ વસુધૈવ કુટુમ્બકમ ” એ ભારતીય સંસ્કૃતિનો સૌથી અમૂલ્ય અને ઉમદા વિચાર છે. આ માત્ર એક સૂત્ર નથી, પણ એક જીવનશૈલી છે., જે હજારો વર્ષોથી ભારતની ઓળખ રહી છે."આખી પૃથ્વી જ એક પરિવાર છે." આ વિચારનો ઉલ્લેખ સૌ પ્રથમ 'મહોપનિષદ' માં કરવામાં આવ્યો હતો.ભારતીય સંસ્કૃતિનું હૃદય ગામડાઓમાં ધબકે છે. ગાંધીજીએ પણ કહ્યું હતું કે, "જો ભારતને સમજવું હોય તો તેના ગામડાઓને સમજવા પડશે."

સાહિત્યએ ભારતીય સંસ્કૃતિને ઉજાગર કરે છે.ગુજરાતી સાહિત્યમાં જાણીતાં ટૂંકીવાર્તાકાર છે - કલ્પેશ પટેલ.સાંપ્રત અનુઆધુનિક યુગના સાહિત્યકાર કલ્પેશભાઈ પટેલ ઉત્તર ગુજરાતના એક ઉભરતા સાહિત્ય સર્જક છે. તેઓ વ્યવસાયે આચાર્ય હોવા છતાં કેળવણી,સાહિત્ય અને સમાજ ક્ષેત્રે નોંધપાત્ર અને ઉમદા કામગીરી કરી રહ્યા છે.

કલ્પેશ પટેલ પ્રથમ વાર્તાસંગ્રહ 'શ્રદ્ધાભંગ' પછી આઠ વર્ષના અંતરાલ બાદ ઈ.સ.૨૦૦૮માં બીજો વાર્તાસંગ્રહ 'વાડ' પ્રકાશિત કરે છે. વિગત આઠ વર્ષના ગાળામાં તેમને લખેલી ચાલીસેક વાર્તાઓમાંથી માત્ર ઓગણીસ વાર્તાઓ જ રજૂ થઈ છે. અંતરાલ ગાળામાં તેમને 'વાર્તા' તત્ત્વને પામવાની મથામણ ભરી રાખી છે. વાર્તાસંગ્રહમાં પ્રાસ્તાવિક લેખ લખનાર રઘુવીર ચૌધરી જણાવે છે -

આ બીજા વાર્તાસંગ્રહ 'વાડ'માં ગ્રામજીવન અને નગરજીવન બેઉ ક્ષેત્રોની વાર્તાઓ છે. પ્રત્યક્ષ વાસ્તવ અને મનોવૈજ્ઞાનિક વિશ્લેષણ પણ કેટલીક વાર્તાઓમાં ઉપકારક નીવડ્યું છે.(પૃ.૧૧૦)

2.0 કલ્પેશ પટેલની 'વાડ' વાર્તામાં પ્રગટતી વસુધૈવ કુટુંબકમ અને ગ્રામચેતના

કલ્પેશ પટેલની વાર્તા 'વાડ' માં પ્રગટતાં આપણી ભારતીય સંસ્કૃતિના આધારરૂપ ઘટક તત્વો 'વસુધૈવ કુટુંબકમ' અને ગ્રામચેતનાને સમજીએ.

2.1 કલ્પેશ પટેલની વાર્તા 'વાડ' માં પ્રગટતી 'વસુધૈવ કુટુંબકમ'

કલ્પેશ પટેલની વાર્તા 'વાડ' એ આધુનિક સમયમાં માનવીય સંબંધો વચ્ચે ઊભી થતી સંકુચિતતા અને તેમાંથી બહાર નીકળીને સમગ્ર વિશ્વને એક પરિવાર માનવાની 'વસુધૈવ કુટુંબકમ' (આખી પૃથ્વી જ મારો પરિવાર છે) ની ઉમદા ભાવનાને વ્યક્ત કરે છે.

વાર્તાનું શીર્ષક 'વાડ' એ માત્ર ખેતર કે ઘરની હદ દર્શાવતી ભૌતિક વાડ નથી, પરંતુ એ માનવીના મનની સંકુચિતતા, જ્ઞાતિવાદ, ધર્મ કે સ્વાર્થની વાડનું પ્રતીક છે. વાર્તામાં શરૂઆતમાં પાત્રો પોતાના સીમાડા સાચવવામાં અને 'મારું-તારું' કરવામાં વ્યસ્ત હોય છે, જે આજના સ્વાર્થી સમાજનું પ્રતિબિંબ છે.

'વસુધૈવ કુટુંબકમ'નો પાયો જ દયા અને કરુણા છે. વાર્તામાં જ્યારે કોઈ પાત્ર મુશ્કેલીમાં મુકાય છે, ત્યારે સામેવાળી વ્યક્તિ પોતાની સીમાઓ (વાડ) ઓળંગીને મદદ માટે દોડી જાય છે. આ ક્ષણે એ ભૂલી જાય છે કે સામેની વ્યક્તિ કયા ધર્મની છે કે તેમની વચ્ચે કેવા મતભેદો છે. આ નિઃસ્વાર્થ મદદ એ જ સાચા અર્થમાં વૈશ્વિક પરિવારની ભાવના છે.

લેખક કલ્પેશ પટેલ આ વાર્તા દ્વારા સમજાવે છે કે ભૌતિક અંતર કરતા માનસિક અંતર વધુ નુકસાનકારક છે: લોકો પડોશમાં રહેતા હોવા છતાં મનથી દૂર હોય છે. સંકટ સમયે એકતા: જ્યારે કુદરતી આફત કે સામાજિક મુશ્કેલી આવે છે, ત્યારે 'વાડ' (ભેદભાવ) આપોઆપ ઓગળી જાય છે. પ્રેમ અને સમજણ: જો માણસ મનની વાડ તોડી નાખે, તો તેને આખું જગત પોતાનું લાગે છે.

વાર્તાના અંત તરફ જતા, પાત્રો વચ્ચેનો વિખવાદ શમી જાય છે અને એક એવી સમજણ પેદા થાય છે જ્યાં વ્યક્તિ બીજાના સુખમાં સુખ અને દુઃખમાં દુઃખ અનુભવે છે. લેખકે દર્શાવ્યું છે કે સાચો ધર્મ એ જ છે જે માણસને માણસ સાથે જોડે, તોડે નહીં.

2.2 કલ્પેશ પટેલની વાર્તા 'વાડ' માં પ્રગટતી ગ્રામચેતના

કલ્પેશ પટેલની વાર્તા 'વાડ' એ અર્વાચીન ગુજરાતી ટૂંકી વાર્તાઓમાં ગ્રામીણ પરિવેશ અને ત્યાંના બદલાતા મૂલ્યોને આલેખતી એક સબળ કૃતિ છે. આ વાર્તામાં ગ્રામચેતનાના વિવિધ પાસાઓ અત્યંત બારીકાઈથી પ્રગટ થયા છે. જમીન સાથેનો આત્મીય સંબંધ, ગ્રામીણ પાત્રો,

બદલાતું ગ્રામીણ અર્થતંત્ર, ગ્રામીણ માનસ, પ્રકૃતિ અને પરિવેશનું આલેખન લોકબોલી થી ગ્રામચેતના વ્યક્ત થાય છે.

પાસપાસેના ખેતરના બે ખેડૂતો ઝઘડો થતાં બે ખેતર વચ્ચે વાડ કરે પણ લૂંટારું આવતાં મદદ માટે એ જ વાડ અવરોધ બનતાં તે તોડીને મદદ કરતાં ખેડૂતની આ વાર્તા છે.

મોહને ટ્રેક્ટરથી રીતસરનો શેઢો ચોરી નાખતા બાજુના ખેતરના પોપટે ઝઘડો કર્યો ને બધાની ના હોવા છતાં થુવેરિયાની વાડ કરી. મગફળી વાળી હોઈ રાત્રે રખોપું કરવા પોપટ ગયો પણ લાકડી ભૂલી ગયો. મોડી રાત્રે પાક લૂંટાતા લૂંટારું આવ્યા. પોપટે ધારિયું લઈને આવવાની બીક દેખાડી પણ પેલાં ન કર્યા. પોપટને લાગ્યું એ લોકો વધુ હોય હથિયારો હોય ચૂપ રહેવામાં જ સાર છે.

પણ વાડની પેલી બાજુ મોહન અને એનો ખેડુ ચળવળ્યા. મોહનને થયું ‘પોપટ ભલે મને બોલતો હોય પણ એ મારો દશમન તો નથી જ ગમે એમ તોય એ આપણો શેઢા પાડોશી. એનું ખરાબ તાડીએ એમાં ભગવાનરાજી ન રહે !’ (પૃ.૨૩)

મોહન અને ખેડૂને આવતા જોઈ એનામાં હિંમત આવીને ‘ઊભા રહેજો’ બૂમ પાડી ને ત્યાં ‘નાહોં લ્યો !’ કોક કાળનો ભરેલો આવતો ભથ્થું કરતાં ચોરો નાઠા. મોહન અને રામજી તો ઠેઠ નાળિયા સુધી દોડ્યા. પોપટ તો જોઈ જ રહ્યો. મોહને પણ આવી પોપટને ધારિયું આપ્યું ને નિરાંતે સૂઈ જવા કશું પોપટે સવારે જાગીને જોયું -

ખેતીથી દૂર ભાગતા આજના જમાનાની પેઢી પ્રત્યે અણગમો જુઓ-

“ખેતી તો કોઈને કરવી જ નથી. વીધાના પાંચ-પાંચ લાખ ઉપજતા હોયપછી ઝાલ્યું કોણ હરે ? કયાં અમારો જમાનો ને કયાં આજનો ?” (પૃ.૧૪)

ઉત્તર ગુજરાતના પ્રાંતિજ પંથકની બોલીના નમૂના જુઓ

“બોલ્યા વગર બેસી રહો, નકર મારુંમુઢું ચ્યાંચ જશે. ઓવ્વ!”

“કાંચ લૂંટ્યું નથી મેલ છાલ ! છો રયું ! પોપટે એને વાર્યો મું તો વહેલી તો આ વાડ ટશકઈ મેલવાનો!” (પૃ.૨૪)

વાર્તામાં જગતના તાત ખેડૂતના નસીબ અંગે કહ્યું છે -

“ખેડૂતના નસીબની બલિહારી એ તો મોર ખાય, ચોર ખાય ને ઢોર ખાય પછી વધેલું ભાગેઆવવાનું હતું ને ! જગતનો તાત અમથું બનવા મળે છે.” (પૃ.૨૦)

ઉદાર ખેડૂતો ક્યારેક શેઢા માટે લડે ને ખેતરો વચ્ચે થોર કાંટાળી વાડકરે પણ જરૂરિયાતને મદદ પણ કરે તે પછી હૃદયનું વાડપણું દૂર થઈ એક થાય. ખેડૂતોના વેર-ઝેર, ઈર્ષ્યા, ભય, સંપ, મદદ હિંમત અહીં સુપેરે વ્યક્ત થાય છે.

ગ્રામપરિવેશવાળી આ વાર્તામાં સ્પષ્ટ રીતે સમગ્રપણે ગ્રામચેતના પ્રગટે છે.

3.0 નિષ્કર્ષ

કલ્પેશ પટેલની આ વાર્તા એ સંદેશ આપે છે કે જો આપણે સુખેથી જીવવું હોય, તો ઈર્ષ્યા,

અહમ અને સ્વાર્થની 'વાડ' તોડવી જ પડશે. જ્યારે આપણે બીજાના અસ્તિત્વને સ્વીકારીએ છીએ અને તેને માન સન્માન આપીએ છીએ, ત્યારે જ 'વસુધૈવ કુટુમ્બકમ'ની ભાવના ખરા અર્થમાં સાર્થક થાય છે. વાર્તા દ્વારા કલ્પેશ પટેલ એ સમજાવવા માંગે છે કે ગામડામાં જ્યારે વ્યક્તિગત સ્વાર્થ વધે છે, ત્યારે પ્રેમ અને લાગણીની 'વાડ' તૂટી જાય છે અને વેરઝેરની 'વાડ' ઊભી થાય છે. આ વાર્તા આધુનિક ગ્રામીણ જીવનનો અરીસો છે.

આમ, આપણી ભારતીય સંસ્કૃતિના આધારરૂપ ઘટક તત્વો-'વસુધૈવ કુટુમ્બકમ' અને ગ્રામચેતના કલ્પેશ પટેલની આ વાર્તા 'વાડ' માં સુપેરે પ્રગટે છે.

સંદર્ભ સાહિત્ય

વ્યાસ, યોગેન્દ્ર, બોલી વિજ્ઞાન અને ગુજરાતી બોલીઓ, ચતુર્થ આવૃત્તિ, ૨૦૧૦

મકવાણા, કેસર, ગ્રામ જીવન ની સાહોત્તરી ગુજરાતી નવલકથા, ત્રીજી આવૃત્તિ, ૨૦૨૦

સેદાણી, હસુમતીબેન, ગુજરાતની લોક સંસ્કૃતિ, અગિયારમી આવૃત્તિ, ૨૦૨૧

સોઢા, ગણપત, અનુઆધુનિક ગ્રામચેતનાકેન્દ્રી વાર્તાઓ, પ્રથમ આવૃત્તિ, ૨૦૧૯

ધોરણ 9 નાં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક
તર્કશક્તિનો અભ્યાસ

**A Study of Mathematical Reasoning Ability of the Students
Possessing High and Low Achievement of Standard IX**

ડો. મીના હરદાસભાઈ રાહોડ,

આસિસ્ટન્ટ પ્રોફેસર,

આણંદ એજ્યુકેશન કોલેજ, આણંદ, ગુજરાત

સારાંશ: સંશોધન દ્વારા સમાજને ફાયદો થાય છે. સંશોધન બાળકોમાં ભેદપરખ શક્તિ, અંકશક્તિ, તર્કશક્તિ, તુલનાશક્તિ, સર્જનશક્તિ, કલ્પનાશક્તિ, યાદશક્તિ વગેરે જેવી વિવિધ અભિયોગ્યતાઓ રહેલી હોય છે. જે પૈકી તર્કશક્તિ એ વિશિષ્ટ પ્રકારની અભિયોગ્યતા છે. તર્કશક્તિથી વિચારશક્તિનો વિકાસ થાય છે. પ્રસ્તુત અભ્યાસમાં અભ્યાસક દ્વારા ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિને ધ્યાને રાખી તેમની ગાણિતિક તર્કશક્તિ જાણવાનો પ્રયાસ કર્યો હતો. અભ્યાસના હેતુઓ આ મુજબ હતા: 1. ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો અભ્યાસ કરવો. 2. ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો વિદ્યાર્થીઓની જાતિનાં સંદર્ભમાં અભ્યાસ કરવો. 3. ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો વિદ્યાર્થીઓની શૈક્ષણિક સિદ્ધિના સંદર્ભમાં અભ્યાસ કરવો. ઝૂમખાં પસંદગી પદ્ધતિથી વિદ્યાર્થીઓને નમૂનામાં સમાવાયા હતા. માહિતી પૃથક્કરણ માટે અભ્યાસકે સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને ટી-મૂલ્ય જેવી અંકશાસ્ત્રીય પ્રયુક્તિની મદદથી ગણતરી કરી હતી. અભ્યાસના તારણો આ મુજબ હતાં: 1. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે. 2. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારોએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે. 3. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતી કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે. 4. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નથી. 5. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ કે નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નથી.

આવીરૂપ શબ્દો: ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ, ગાણિતિક તર્કશક્તિ

1. પ્રસ્તાવના

પથ્થરના દરેક ટુકડામાં પ્રતિમા હોય છે. નકામો ભાગ દૂર કરવાની સૂઝ ધરાવનાર શિલ્પી વડે એ પ્રતિમા પથ્થરમાંથી બહાર આવે છે. બાળકમાં પણ સુષુપ્ત અને વિશિષ્ટ શક્તિઓ રહેલી છે.

બાળકના શિક્ષણકાર્ય દરમિયાન શિક્ષકે તેના રસ, રૂચિ, વલણો, માનસિક શક્તિઓ વગેરેને જાણી તેને અનુલક્ષીને તે દિશામાં આગળ વધવા માટેનું શિક્ષણ આપવું જોઈએ. બાળકોમાં ભેદપરમ્પ શક્તિ, અંકશક્તિ, તર્કશક્તિ, તુલનાશક્તિ, સર્જનશક્તિ, કલ્પનાશક્તિ, યાદશક્તિ વગેરે જેવી વિવિધ અભિયોગ્યતાઓ રહેલી હોય છે. જે પૈકી તર્કશક્તિ એ વિશિષ્ટ પ્રકારની અભિયોગ્યતા છે. તર્કશક્તિથી વિચારશક્તિનો વિકાસ થાય છે. વ્યક્તિત્વનો વિકાસ યોગ્ય રીતે થઈ શકે તે માટે વિદ્યાર્થીમાં કેટલાં અંશે તર્કશક્તિ રહેલી છે તે જાણવું જરૂરી બને છે. વળી, દરેક વર્ગમાં ઉચ્ચ, માધ્યમ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા બાળકો જોવા મળે છે. આ બાળકોની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો અભ્યાસ કરવો જોઈએ.

2. સમસ્યા વિધાન

પ્રસ્તુત અભ્યાસ પેપરમાં અભ્યાસક દ્વારા વિદ્યાર્થીઓની ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિને ધ્યાને રાખી માધ્યમિક શાળાનાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિ જાણવા સમસ્યા વિધાનની રચના નીચે મુજબ કરી હતી:

ધોરણ 9 નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો અભ્યાસ

3. અભ્યાસના હેતુઓ

અભ્યાસના હેતુઓ નીચે મુજબ હતા:

1. ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો અભ્યાસ કરવો.
2. ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો વિદ્યાર્થીઓની જાતિનાં સંદર્ભમાં અભ્યાસ કરવો.
3. ધોરણ 9નાં વિદ્યાર્થીઓની ગાણિતિક તર્કશક્તિનો વિદ્યાર્થીઓની શૈક્ષણિક સિદ્ધિના સંદર્ભમાં અભ્યાસ કરવો.

4. અભ્યાસની ઉત્કલ્પનાઓ

HO₁ ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

HO₂ ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારોએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

HO₃ ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતી કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

HO₄ ઉચ્ચ શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

HO₅ નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

5. અભ્યાસના ચલ

અભ્યાસમાં સમાવિષ્ટ ચલો નીચે મુજબ દર્શાવી શકાય:

સ્વતંત્ર ચલ: શૈક્ષણિક સિદ્ધિ: ઉચ્ચ સિદ્ધિ (પ્રથમ સત્રાંત પરીક્ષામાં 60 ટકા કે તેથી વધુ ગુણ મેળવનાર)

નિમ્ન સિદ્ધિ (પ્રથમ સત્રાંત પરીક્ષામાં 60 ટકાથી ઓછા ગુણ મેળવનાર)

પરતંત્ર ચલ: ગાણિતિક તર્કશક્તિ

પરિવર્તક કે ગૌણ સ્વતંત્ર ચલ: જાતિ: કુમાર, કન્યા

અંકુશિત ચલ: ધોરણ-9નાં વિદ્યાર્થી, વિસ્તાર

6. અભ્યાસ ક્ષેત્ર

પ્રસ્તુત અભ્યાસ ગાણિતિક તર્કશક્તિ પર આધારિત હોવાથી પ્રસ્તુત અભ્યાસનું ક્ષેત્ર શૈક્ષણિક મનોવિજ્ઞાન કહી શકાય.

7. અભ્યાસની મર્યાદાઓ

પ્રસ્તુત અભ્યાસની મર્યાદાઓ નીચે મુજબ જણાવી શકાય:

-પ્રસ્તુત અભ્યાસ પેટલાદ તાલુકાના ગ્રામ્ય વિસ્તારની એક માધ્યમિક શાળા પૂરતો મર્યાદિત હતો.

-પ્રસ્તુત અભ્યાસ ગુજરાતી માધ્યમની શાળામાં શૈક્ષણિક વર્ષ 2024-25 દરમિયાન અભ્યાસ કરતા વિદ્યાર્થીઓ પૂરતો મર્યાદિત હતો.

-અભ્યાસમાં ગાણિતિક તર્કશક્તિનું જ માપન કરવામાં આવ્યું હતું. તૈયાર પ્રમાણિત ઉપકરણનો ઉપયોગ થયો હતો.

8. સંશોધન પદ્ધતિ

પ્રસ્તુત અભ્યાસકાર્યમાં સર્વેક્ષણ પદ્ધતિનો ઉપયોગ થયો છે.

9. વ્યાપવિશ્વ અને નિદર્શ

પેટલાદ તાલુકાની ગુજરાતી માધ્યમની ગ્રાન્ટ-ઈન-એઇડ માધ્યમિક શાળાઓમાં શૈક્ષણિક વર્ષ 2024-25 દરમિયાન ધોરણ-9માં અભ્યાસ કરતા તમામ વિદ્યાર્થીઓ પ્રસ્તુત અભ્યાસનું વ્યાપવિશ્વ હતાં. પેટલાદ તાલુકાની ગુજરાતી માધ્યમની તમામ માધ્યમિક શાળાઓમાંથી શ્રી એન. એલ. પટેલ હાઈસ્કૂલ, સિંહોલની પસંદગી ચિઠ્ઠી પદ્ધતિથી યાદુચ્છિક રીતે કરાઈ હતી. આ સ્કૂલના ધોરણ 9 નાં 96 વિદ્યાર્થીઓને ઝૂમમાં પસંદગી પદ્ધતિથી નમૂનામાં સમાવાયા હતા. આ વિદ્યાર્થીઓને તેમની ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિને આધારે બે જૂથમાં સમાવાયા હતા જે સારણી-1 માં ઉપલબ્ધ છે.

સારણી-1 ચયનિત નમૂનાની વિગત

જૂથ	શૈક્ષણિક સિદ્ધિ	નમૂનાની સંખ્યા		કુલ
		કુમારો	કન્યાઓ	
1	ઉચ્ચ	32	28	60
2	નિમ્ન	19	17	36
		51	45	96

10. ઉપકરણ

સંદર્ભ સાહિત્યના અભ્યાસથી કસોટીના પ્રાથમિક સ્વરૂપ વિશે માહિતી મેળવી અભ્યાસકે ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટીની રચના કરી જેમાં 50 બહુવૈકલ્પિક પ્રશ્નોનો સમાવેશ થતો હતો, જેમાં શાબ્દિક અને અશાબ્દિક તર્કશક્તિ માટેના પ્રશ્નો હતા. દરેક સાચા ઉત્તર માટે એક ગુણ નિર્ધારિત કરાયો.

11. માહિતી એકત્રીકરણ

માહિતી એકત્રીકરણ માટે શાળાના આચાર્યશ્રીની પૂર્વમંજૂરી મેળવી શાળાના વિદ્યાર્થીઓને વર્ગખંડમાં રૂબરૂ કસોટી આપવામાં આવી. 5 મિનિટ પ્રાથમિક સૂચના બાદ કસોટી ભરવા 40 મિનિટનો સમય આપવામાં આવ્યો. સમય પૂર્ણ થતા ઉત્તરપત્રો અને કસોટી પરત લેવામાં આવ્યા.

12. માહિતી પૃથક્કરણ

માહિતી પૃથક્કરણ માટે અભ્યાસકે સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને t-મૂલ્ય જેવી અંકશાસ્ત્રીય પ્રયુક્તિની મદદથી ગણતરી કરી હતી.

13. ઉત્કલ્પનાઓની ચકાસણી

નીચે મુજબ ઉત્કલ્પનાઓની ચકાસણી કરી હતી, જેમાં સાર્થકતા 0.05 અને 0.01 કક્ષાએ ચકાસવામાં આવી હતી.

HO₁ ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

સારણી-2 ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ પ્રાપ્તિાંકની સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને t-મૂલ્ય દર્શાવતી સારણી

સિદ્ધિ	સંખ્યા (N)	સરાસરી Mean	SD	પ્રમાણભૂલ SE _D	r	સરાસરીનો તફાવત M.D.	SED	CR	સાર્થકતા
ઉચ્ચ	60	38.37	3.53	0.46	0.86	12.03	1.02	11.84	S
નિમ્ન	36	26.33	5.89	0.98					

ઉપરોક્ત સારણી 2 પરથી કહી શકાય કે ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે. તેથી શૂન્ય ઉત્કલ્પનાનો અસ્વીકાર થાય છે.

HO₂ ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારોએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

સારણી-3 ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારોએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ પ્રાપ્તિાંકની સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને t-મૂલ્ય દર્શાવતી સારણી

કુમાર	સંખ્યા (N)	સરાસરી Mean	SD	પ્રમાણભૂલ SE _D	r	સરાસરીનો તફાવત M.D.	SED	CR	સાર્થકતા
ઉચ્ચ સિદ્ધિ	32	38.34	3.43	0.61	0.26	13.08	1.31	9.92	S
નિમ્ન સિદ્ધિ	19	25.26	5.83	1.34					

ઉપરોક્ત સારણી 3 પરથી કહી શકાય કે ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારોએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે. તેથી શૂન્ય ઉત્કલ્પનાનો અસ્વીકાર થાય છે.

HO₃ ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતી કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

સારણી-4 ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતી કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ પ્રાપ્તિાંકની સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને t-મૂલ્ય દર્શાવતી સારણી

કન્યા	સંખ્યા (N)	સરાસરી Mean	SD	પ્રમાણભૂલ SE _D	r	સરાસરીનો તફાવત M.D.	SED	CR	સાર્થકતા
ઉચ્ચ સિદ્ધિ	28	38.39	3.70	0.70	0.21	10.86	1.76	6.17	S
નિમ્ન સિદ્ધિ	17	27.53	6.08	1.48					

ઉપરોક્ત સારણી 4 પરથી કહી શકાય કે ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતી કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે. તેથી શૂન્ય ઉત્કલ્પનાનો અસ્વીકાર થાય છે.

HO₄ ઉચ્ચ શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

સારણી-5 ઉચ્ચ શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ પ્રાપ્તાંકની સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને t-મૂલ્ય દર્શાવતી સારણી

ઉચ્ચ સિદ્ધિ	સંખ્યા (N)	સરાસરી Mean	SD	પ્રમાણભૂલ SE_D	r	સરાસરીનો તફાવત M.D.	SED	CR	સાર્થકતા
કુમાર	32	38.34	3.43	0.61	0.16	0.05	0.85	0.06	NS
કન્યા	28	38.39	3.70	0.70					

ઉપરોક્ત સારણી 5 પરથી કહી શકાય કે ઉચ્ચ શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નથી. તેથી શૂન્ય ઉત્કલ્પનાનો સ્વીકાર થાય છે.

HO₅ નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નહિ હોય.

સારણી-6 નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ પ્રાપ્તાંકની સરાસરી, પ્રમાણિત વિચલન અને t-મૂલ્ય દર્શાવતી સારણી

નિમ્ન સિદ્ધિ	સંખ્યા (N)	સરાસરી Mean	SD	પ્રમાણભૂલ SE_D	r	સરાસરીનો તફાવત M.D.	SED	CR	સાર્થકતા
કુમાર	19	25.26	5.83	1.34	0.12	2.27	1.87	1.21	NS
કન્યા	17	27.53	6.08	1.48					

ઉપરોક્ત સારણી 6 પરથી કહી શકાય કે નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત નથી. તેથી શૂન્ય ઉત્કલ્પનાનો સ્વીકાર થાય છે.

14. અભ્યાસના તારણો

અભ્યાસના તારણો આ મુજબ હતાં:

1. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા વિદ્યાર્થીઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે.
2. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારોએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે.
3. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ અને નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતી કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તાંકો વચ્ચે સાર્થક તફાવત છે.

4. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નથી.
5. ધોરણ 9માં ઉચ્ચ કે નિમ્ન શૈક્ષણિક સિદ્ધિ ધરાવતા કુમારો અને કન્યાઓએ ગાણિતિક તર્કશક્તિ કસોટી પર મેળવેલ સરેરાશ પ્રાપ્તિઓ વચ્ચે સાર્થક તફાવત નથી.

સંદર્ભસૂચિ

શાહ, ડી.બી. (2004). શૈક્ષણિક સંશોધન. (પ્રથમ આવૃત્તિ). અમદાવાદ: યુનિવર્સિટી ગ્રંથ નિર્માણ બોર્ડ

શુક્લા, સતિશપ્રકાશ એસ. (2010-11). શૈક્ષણિક મનોવિજ્ઞાન(પ્રથમ આવૃત્તિ). આગ્રા:અગ્રવાલ પ્રકાશન

પટેલ, આર.એસ. (2008). શિક્ષણમાં સંશોધન અને આંકડાશાસ્ત્રીય પદ્ધતિઓ. (પ્રથમ આવૃત્તિ). અમદાવાદ: જય પબ્લીકેશન, ગુજરાત રાજ્ય

Published by :
<http://www.shantiejournal.com/>

SHANTI PRAKASHAN

HQ. : 1780, Sector-1, Delhi By pass,
ROHTAK-124001 (HARYANA)

OTHER CONTACT

D-19/220, Nandanvan Apartment, Nr. Bhavsar Hostel,
New Vadaj, AHMEDABAD-380013.